

Giới thiệu Nhị Thủ Vương Phi

Nếu có ai đó hỏi tư vị của tình yêu như thế nào, hẳn trong lòng nhiều người sẽ trầm trở không yên, có phải hay không là vị ngọt đến mê người lại có chút đắng lắng đọng, một chút cay khi lệ hoen bờ mi. Truyện tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, nhưng lòng người vẫn canh cánh không yên. Tình yêu đối với Đồng Phi Hà nàng chính là những tư vị đó, nàng đã được nếm trải qua những tháng năm đắng đắng mong chờ.

Truyện mở đầu là hình ảnh nàng tiểu thư mới được gả chồng, vào đêm tân hôn còn chưa động phòng thì phu quân được lệnh xuất chinh bảo vệ biên cương. Trượng phu xuất chinh liền đi biệt đãi đến ba năm, ba năm qua nàng sống trong thương nhớ đợi chờ... Rồi cũng đến một ngày, nàng nhận được tin thắng trận của Trượng phu truyền về, đúng là ông trời đã không phụ sự nguyện cầu của nàng. Nhưng là hẳn trở về mang theo cả thể nhĩ, nàng ôm bao uất ức dồn vào tiếng khóc than.

Ở đâu ra xuất hiện một kẻ nằm bất động, đột nhiên can dự vào cuộc sống của chính nàng. Hẳn là ai, là kẻ nào? Truyền thuyết, lưu truyền Tam hoàng tử Ứng Trị là một vị cao thủ chuyên gây sóng gió, việc gì mà vào đến tay Tam hoàng tử cho dù việc nhỏ liền sẽ hóa thành việc lớn. Nàng...Nàng...Nàng... Hiểu được khi nói đến Tam hoàng tử, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt... Nhưng là chuyện gì không tránh khỏi thì cũng không thể tránh. Đường đường một vị Hoàng tử lại điên cuồng lấy danh tiết cùng danh dự của chính mình cùng nàng mang phá hư ...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: chương 1

Vào ngày thành thân năm ấy, vốn là ngày vui là sự việc vui, thế mà ngay vào hôm đó, tân lang lại nhận được hoàng lệnh xuất chinh đến biên cương bình loạn, chưa kịp cùng tân nương động phòng hoa chúc. ~*~

Thời gian thấm thoát đi qua, thoáng chốc đã được ba năm. Ba năm qua thư của Trượng phu gửi về quê nhà cũng dần dần ít đi.

Đồng Phi Hà, nàng ưu sầu ba năm, lo lắng ba năm, dày vò ba năm, vất vả chờ đợi ba năm, cuối cùng cũng nhận được tin thắng trận của Trượng phu truyền về.

Trượng phu cùng đại quân thắng trận khai hoàn trở về quê hương, người mà nàng ngày đêm thương nhớ đã bình bình an an trở về, đồng thời địa vị trên quan trường cũng được tăng cao.

~*~

Lưu phu! Toàn gia tổ chức ăn mừng.

Nàng rất vui, đúng nàng rất vui về!

Nàng rất vui, nàng quả thật rất vui khi nhận được tin Trượng phu thắng trận trở về như... Trượng phu nàng...Trượng phu nàng còn mang theo về một nữ nhân, một đứa nhỏ.

Nếu như Trượng phu không mang về nữ nhân và đứa bé, nhất định nàng sẽ rất vui vẻ, rất hạnh phúc dù đang nằm mơ nàng vẫn tươi cười....Nhưng mà.....

“Phi Hà à!.....Nương biết con không được vui, như dù sao chuyện cũng đã xảy raChúng ta không có biện pháp nào để cứu giảm, Nương khuyên con nên bỏ qua....Xem như là chuyện nhỏ, Nương khuyên con nên tươi cười một chút, đừng ủ rũ nữa ... Nhìn thấy con thế!...Nương chỉ sợ con lại bị mọi người cười nhạo lại bị bọn họ nói con không có phong độ, không rộng lượng...”

Đồng phu nhân, ngồi bên cạnh nữ nhi mà bà hết lòng yêu thương, bà cảm thấy bàn tay mềm mại của nữ nhi nhỏ giọng khuyên bảo, đồng thời ánh mắt nhìn chăm chăm vào đại sảnh đang náo nhiệt, bà lo lắng cẩn thận quan sát xung quanh, bà sợ các vị khách chú ý tới hai mẹ con bà, bà sợ mọi người nhận ra thái độ mất đi tự nhiên của nữ nhi.

~*~

Nàng cúi đầu không nói, Trượng phu chinh chiến trở về, không chỉ cười thêm thể tử mà cả đứa nhỏ cũng có, nghĩ đến những chuyện đầy nàng cố nén không khóc đã rất khó khăn gian nan thì làm sao có thể miễn cưỡng cười vui!

Nàng hiểu mọi chuyện đang diễn ra đối với nàng là chuyện không vui, như đối Lưu gia đó lại là một sự kiện vui, một chuyện rất đáng để ăn mừng.

Trong Lưu gia, mọi người đều thoải mái vui vẻ trò chuyện, bọn họ cùng nhau chúc mừng Trượng phu thắng trận thuận lợi hồi hương, cưới được nữ tử có địa vị cao sang có được người thừa kế...

Phụ thân, Mẫu thân cũng được mời tới làm khách, song thân nàng cùng với các vị khách mời tươi cười vì Trọng phu vì Lư gia chúc mừng. Đúng thật là chuyện đáng ăn mừng mà!

Nàng từ nhỏ, đã trải qua cách giáo dục nghiêm khắc, nàng hiểu chính mình cần phải hào phóng, cần phải rộng lượng, cần phải khoan dung, cần phải cùng mọi người tươi cười ăn mừng.Như mà...Nàng!...Nàng không thể làm được!

“Nương!.....”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng đông vui bốn phía, ánh mắt lạnh lẽo u sầu.

“Nữ nhi thực xin lỗi! Nữ nhi không thể cười nổi.”

Trọng phu, từ khi trở về phủ đến nay, luôn cùng ở một chỗ với nữ nhân kia, trong phòng bọn họ thỉnh thoảng lại truyền ra âm thanh hài tử khóc cười. Còn nàng là nguyên phối là chính thê lại một mình tĩnh mịch nơi cô phòng, một mình chờ đợi ba năm rồi lại một mình âm thầm nghe âm thanh vui vẻ hạnh phúc cả nhà hòa thuận mà âm thanh đó lại không thuộc về Nàng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, địa vị của Nàng ở Lư gia xuống dốc rất nhanh, Nàng hiển nhiên trở thành người dư thừa trong Lư gia, cha mẹ chồng trước kia luôn yêu thương chăm sóc nàng, thế mà từ khi có sự xuất hiện của đứa bé và nữ tử kia thì mối quan hệ giữa Nàng cùng cha mẹ chồng càng lúc càng trở nên bất hòa, cha mẹ chồng hiện tại chỉ quan tâm chiều cổ đến mẫu tử bọn họ.

Mà nữ nhân này! Nàng ta cũng không phải là một nữ nhân bình thường, nàng ta có thân phận cao quý hơn nàng rất nhiều, nàng ta chính là một vị Công chúa.

~*~

“Nương, nữ nhi thực xin lỗi, Nương.Nữ nhi thật sự không kiên trì nổi, nữ nhi xin Nương hãy mang nữ nhi trở về nhà !”

Nàng cầu xin Nương, Nàng hi vọng Nương có thể mang Nàng về nhà, bởi vì ở nơi này Nàng thật sự rất thống khổ, rất bất lực.

“Chuyện này làm sao được?” Đồng Phu nhân đau lòng nhìn nữ nhi, bà làm sao đành lòng nhìn nữ nhi đau lòng, như bà không biện pháp nào để giúp nữ nhi.

“Con rất muốn về nhà.”

“Đừng nói ngốc nữa!”

Đồng phu nhân liếc mắt trừng nữ nhi, rồi lập tức nhìn đến đại sảnh xem có người nào chú ý đến mẹ con bà không. Kế tiếp nhỏ giọng khuyên nữ nhi.

“Phi Hà a`....Con đã gả vào Lư gia, là hạnh phúc hay là khổ hoặc là nạn con cũng phải kiên cường chống đỡ, cho dù lần này hán không mang theo người trở về. Thế thì sao? Sau này, hán cũng sẽ nạp thiếp, nam nhân đều là như thế, chuyện này con nên tập thành thói quen.”

Nàng nhắm chặt lại hai mắt, nàng muốn rời nhanh nơi này.

“Con thực xin lỗi!”

Đồng Phu nhân muốn giữ lại nữ nhi, lại sợ hành động của bà dẫn đến sự chú ý của mọi người nên đành phải để Phi Hà rời đi. Bà biết nữ nhi đang cố gắng nguy trang bình tĩnh, bà nhận ra được nét buồn bã cô đơn trên khuôn mặt của nữ nhi, ánh mắt bà nhìn theo bộ dáng nữ nhi đang cố sức tránh né đám người trong đại sảnh, bà làm nương, bà làm sao không đau lòng, bà âm thầm thở dài như bà không có biện pháp nào để giúp nữ nhi, việc bà có thể làm đó là khuyên nữ nhi phải kiên cường.

Ra được ngoài đại sảnh, nàng đi qua khúc hành lang gấp khúc, những người hầu trong Lư gia đều không dám tiếp cận nàng, nàng bước đi hỗn độn, vô hồn không phân định được phương hướng.

Nàng muốn trốn vào một nơi im lặng, để có thể mang những đau đớn trong lòng bỏ xuống, Nàng ngăn người đừng nhìn xung quanh, Nàng phát hiện thì ra trong Lư phủ rộng lớn này, đã không có chỗ cho nàng an tâm “Chữa thương” khắp nơi đâu đâu cũng đều có phảng phất ánh mắt nhìn chăm chú vào Nàng, bọn họ để ý đến từng cử chỉ từng lời nói của Nàng, Nàng rất muốn khóc như lại không dùng khí để khóc.

Đúng lúc ấy! Phía trước có vài thân ảnh đi tới, âm thanh bọn họ nói chuyện nàng có thể nghe được rất rõ.

“Lư huynh, thực sự có phước à! Vị nữ tử kia tuy rằng đến từ Mông Cổ, như nàng ta lại là Công chúa có địa vị cao quý, còn về tướng mạo thì xem ra so với nữ tử trong Kinh thành cũng chẳng thua kém. À còn vị cô nương Đồng gia nữa, Ta nghe nói Nàng ta dung mạo cũng rất xinh đẹp động lòng người, Lư huynh thật có phúc lớn!”

“Các vị hãy nhìn xem, phúc này không phải ai cũng có thể dễ hưởng thụ à! Các vị xem xem, cô nương Đồng gia đợi Lư huynh ba năm, nghe nói vẫn chưa có động phòng, Nàng ta thật vất vả đợi Trọng phu trở về, thế mà Trọng phu lại ở bên ngoài cưới thêm thê, ngay cả con đều có, Nàng ta cam lòng sao? Nàng ta sẽ không nháo loạn sao?”

Vừa nghe đến những lời bình luận của bọn họ, khuôn mặt Nàng càng lúc càng chuyển trắng bệch, mắt thấy đám bằng hữu của Trọng phu đang đi đến

gần, Nàng sợ bọn họ phát hiện mình đang thất hồn lạc phách, Nàng hoảng loạn chạy vội qua rào hành lang trốn vào một bụi hoa rậm rạp.

Trong lúc vô tình, chân nàng không biết đập trúng cái gì vậy?

Cái gì? Cái gì còn động đây? Nàng sợ hãi té ngã nằm dài trên mặt đất.

~*~

Tiếp theo Nàng kinh hoàng ngồi dậy, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một gã nam tử đang ngồi cạnh bụi hoa, trong tay hắn còn cầm một chiếc giày..... Giày nhìn như đã bị hư.

Nàng vội vàng cúi đầu che lại miệng, ánh mắt chống lại ánh mắt của tên nam tử kia.

Tam hoàng tử Ứng Trị, nâng tay kéo vài sợi tóc dài trước ngực, mắt phượng mày kiếm cực kì tuấn lãng, buông ra chiếc giày nhìn đến mu bàn tay mới bị nữ tử vô ý đập lên dường như đang đánh giá gì đó.

~*~

Một lúc sau, lại có người đi ngang qua hành lang bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, mà chuyện bọn họ nói chính là bàn luận về chuyện của Nàng không những thế bọn họ khi nói còn thêm mắm dặm muối có lẽ do bọn họ lo nói chuyện nên không chú ý đến những âm thanh phát ra từ bụi hoa.

Ta im lặng không nói một câu, đợi đến khi đám người kia đi xa, ánh mắt linh động nhìn thẳng vào nữ tử vừa té ngã, lập tức nhận ra thân phận của nàng, nhìn đến hốc mắt nàng vẫn còn vuron lệ ta nở nụ cười nói:“Người Người chính ...Cái ngườiKhó sở chờ Trượng phụ ba năm còn chưa được động phòng, giờ lại được lên chức làm mẹ kế, cô nương Đồng gia?”

Ác danh truyền xa, trong mắt mọi người Tam Hoàng tử là một người rất đáng sợ, nếu nói ôn dịch rất đáng sợ thì Tam Hoàng tử so với ôn dịch còn đáng sợ nhiều hơn, kể cả người ngồi vị trí cao nhất quốc gia khi gặp Tam hoàng tử cũng phải nhanh chóng tránh xa. Với tính cách như thế! Tam hoàng tử xuất hiện nơi nào, e rằng nơi ấy thiên hạ sẽ không có được một ngày bình yên. Nói tóm lại nơi nào có Tam hoàng tử xuất hiện, nhất định nơi đó gà chó sẽ sống không được yên ổn.

Tam hoàng tử đã rất nhiều lần vào Triều hô mưa gọi gió, nếu ai may mắn được Tam hoàng tử chiếu cố nhất định cuộc sống sẽ rơi vào tình cảnh thê thảm muốn chết không được muốn sống không yên, mà một khi biết chính mình đang được Tam hoàng tử quan tâm đến chắc chắn bọn họ sẽ sống trong tình trạng như ngồi trên đồng than, ăn không ngon, ngủ không yên...

Nhìn đến ánh mắt nháy nháy trên khuôn mặt tuấn tú của vị nam tử ấy, Nàng bị dọa ngây người đến một hồi lâu mới phục hồi được thần trí nước mắt lại tràn mi trào ra.

“Nhìn xem!”

Đối mặt với bộ dáng đáng thương, hai mắt đầm lệ mờ mờ của nữ tử, Ứng Trị vẫn không hề thể hiện phẩm đức cao nhã thương hương tiếc ngọc, ngược lại còn vuron bàn tay vừa mới bị làm rơi đưa đến trước mặt Phi Hà cố ý nhắc nhở.

“Làm rơi đến tay Gia!”

“Hic hic Thực xin lỗi.....” Nàng vẫn không ngừng khóc, vừa khóc vừa nói, giọng nói mang theo sự khản trương, sự bi thảm, sự yếu ớt bất lực....Bỗng nhiên, Nàng không kiềm chế được chính mình, càng khóc càng to, càng khóc càng thảm...

Ta tức giận nói: “Gia vô duyên vô cớ bị người làm rơi tay còn chưa khóc, người khóc... Khóc...Khóc cái gì?”

“Không..... Không phải.....”

Nàng dùng tay chà lau lung tung trên khuôn mặt đầm ướt nước mắt, do dùng lực ở tay càng lúc càng gia tăng, khuôn mặt đầm đầy nước mắt bị Nàng làm đến ửng hồng như nước mắt thì vẫn cứ tiếp tục tuông rơi, Nàng không có cách làm ngừng đi những dòng nước mắt Nàng càng muốn lau khô thì lại càng ẩm ướt hơn.

Đúng vào lúc này, trên hành lang truyền đến âm thanh hỗn độn của những bước chân.

Nàng ngừng thở mờ mịt nhìn vào vị nam tử vừa suy nghĩ, nếu hắn là khách tại sao lại ngồi trong bụi hoa?

Đúng rồi, nàng phải cần nhanh chóng rời đi nơi này! Nghĩ thế nàng vội chuyển thân mình đứng dậy lại phát hiện sức lực toàn thân tựa hồ như đã biến mất, chỉ đơn giản muốn đứng lên thế mà vẫn không đủ sức.

“Nëndi nơi nào, để tìmThiếu phu nhân đây?”

Trên hành lang, âm thanh nói chuyện của bọn nha hoàn lại một lần nữa truyền đến bụi hoa.

“Khách nhiều như vậy, Thiếu phu nhân đã đi đâu?”

“Haizzz...Ta nghĩ nhất định là do trong lòng không được thoải mái muốn nhắm mắt làm ngơ tìm nơi nào trốn đi rồi!”

“Haizzz...Cũng tội cho Thiếu phu nhân, Ta nghe nói ngày đầu tiên khi Thiếu gia mang công chúa trở về phủ, đêm đó Thiếu phu nhân một mình trong phòng khóc hết cả đêm.”

“...Đừng thật là! Thiếu gia cũng có chút vô tình, từ khi trở về đến nay, vẫn chưa một lần đi tìm Thiếu phu nhân, chỉ luôn ở cùng vị Công chúa kia!...Mà Thiếu phu nhân đã chờ Thiếu gia nhiều năm như vậy, đối với một nữ tử thì có được bao nhiêu năm tuổi thanh xuân đâu thể mà...Haiz!..Thiếu phu nhân nhiều năm dài đợi, mỗi mò chờ để đổi lấy một kết cục phủ phàng như vậy. Đúng thật đáng thương...!”

Nàng lại cúi đầu, nước mắt lại rơi nhiều hơn, tiếng bước chân cùng âm thanh nói chuyện của bọn nha hoàn cũng nhỏ dần, cảnh tượng bốn phía một lần nữa lại khôi phục trở về yên lặng, không cảm được đau khổ Nàng nghẹn ngào chậm rãi theo vành môi tuông ra....

“Ô...ô...ô...ô...ô...”

“Vương Bảo Xuyên chờ Tiết Bình Quý đợi mười tám năm, Người mới chờ có ba năm lại có cơm ăn áo mặc, có cái gì mà khổ sở?”

Một câu thần nhiên bên tai nàng vang lên.

————> Vương Bảo Xuyên chờ đợi Tiết Bình Quý 18 năm, đến khi thắng trận trở về Tiết Bình Quý mang theo một vị công chúa trở về, mà Vương Bảo Xuyên thì cùng con tự vận chết khi trượng phu trở về... Bị thảm!

Nàng nâng ánh mắt nhìn lên, tuy rằng đôi mắt còn vờn lờ mờ lệ như vẫn thấy rất rõ ràng vẻ đùa cợt trên khuôn mặt tuấn tú kêu ngạo của vị nam tử kia, Nàng rất muốn cãi lại Hân, rất muốn hô to một tiếng: “Ta cùng Người không quan hệ.” Như từ nhỏ Nàng đã được học qua lễ nghĩa không cho phép bản thân làm ra chuyện thất lễ như vậy.

Vì thế, nàng chỉ có thể run rẩy thân mình, cố sức đứng lên rồi đi chỗ nguy hiểm, vừa mới đi được vài bước phía sau chợt có một cổ lực đánh úp vào mắt cá chân, hại nàng lại một lần nữa chật vật té ngã úp xuống mặt đất. Nàng giật mình nhìn lại.

~*~

Ta chậm rãi thu hồi hành động đánh lén, không thèm chú ý đến ánh mắt ảm ức của nàng ta, đưa lên bàn tay vừa rồi bị đập phăng phát tay nói: “Một người một cước mới công bằng.”

Nàng tức giận nói: “Ta đã xin lỗi!”

“Xin lỗi, xin lỗi, nếu xin lỗi có thể dùng được thì còn cần gì đến quan phủ?” Thật ngốc!

Ta đưa tay hướng đến nàng, phát phát giống đuổi ruồi, đuổi muỗi: “Đúng là nữ nhân.”

Nam nhân này! Sao lại chán ghét đến thế, mà một nam nhân chán ghét như thế, tại sao lại là khách trong phủ? Nàng gấp phải luân phiên đã kích, một chút bình tĩnh còn kiềm chế lại đã bị người nam nhân này phá hủy. Nàng hé vành môi đã bị cắn đến rớm máu, một lần nữa trước người lạ mặt, hai tay che mặt rống khóc.

Ta nhíu mi nhìn những giọt lệ tuông rơi, tâm bỗng nhiên giao động, chẳng lẽ hành vi của mình vừa rồi có chút quá đáng sao? Điểm nào không đúng? Ta phân vân mở miệng hỏi:

“Trừ việc khóc ra, Người không có việc gì khác sao?”

Tiếng khóc mang theo âm thanh bi thương, ủy khuất cùng nỗi tuyệt vọng về sự phản bội của Trượng phu, trước mắt đã không có biện pháp bảo vệ chính mình, thế mà giờ còn bị người tự cao tự đại này khi dễ.

Đúng Nàng thật không có cách nào để đối phó người đang đứng trước mắt, Nàng càng không có cách nào để thoát đi nơi làm cho Nàng thương tâm! Ngoại trừ khóc ra, Nàng không biết mình có thể làm gì để tự giúp chính mình!

“Hừm!...Người cứ như vậy khóc hoài sao, hiện tại Gia và người lại đang ở cùng một chỗ nếu lỡ như bị người khác nhìn thấy người khóc thế này, bọn họ lại cho rằng Gia khi dễ người.”

Không phải ta chưa thấy qua người có tình cảnh thê thảm, trên đời này còn có rất nhiều người có tình cảnh khổ hơn so với Nàng à. Haiz!...Mà Ta lại chính là người có tính cách chính nghĩa thấy người yếu thế bị bắt nạt luôn ra tay giúp đỡ...Huống hồ tình cảnh đáng thương đang diễn ra trước mắt....

“Ô ô...ô ô...” Nàng càng khóc tiếng khóc càng lớn.

Haiz!...Thương tâm như vậy, tuyệt đối là do tên Trượng phu có thêm thê, mới hại nàng biến thành bộ dạng đáng thương vô năng vô lực thế này.Thôi thì vừa vặn hôm nay Ta gặp phải, xem như trời cao an bày vậy, nếu như thờ ơ lạnh nhạt không giúp chẳng phải quá lãnh khốc vô tình sao? Nghĩ đến ấy lòng Ta giao động tiếp tục hỏi nàng:

“Người nói một chút xem người muốn như thế nào? Gia sẽ mở lòng từ bi giúp người một phen.”

Nàng ngẩn người một lúc, Sao hấn còn chưa dứt đi.

Nàng đang bị thương tâm, giờ còn bị hấn khi dễ, chẳng lẽ hấn còn chưa vừa lòng sao? Hấn còn muốn quấy rầy nàng tiếp sao? Liếc trừng hấn một cái, đây là chuyện vô lễ tối thiểu mà nàng có thể làm.

Ánh mắt nàng nhìn ta mang theo lửa giận cùng mang tràn đầy cầu mong, đầy nhiệt quyết giống như một đóa hoa héo rũ trong phút chốc khôi phục lại sự sống một lần nữa nở rộThì ra biểu hiện của nàng là muốn nói cho ta hiểu nàng rất tin tưởng ta! Nàng hoàn toàn tin tưởng ta sẽ có đủ năng lực giúp nàng.

Haiz...Xem ra nữ nhân này đang rất cần ta ra tay cứu vớt đây! Nghĩ được vấn đề ta gật gù đầu, đắc ý thỏa mãn tiếp nhận sứ mệnh.

Ta tiến về phía nàng, kế tiếp vỗ vỗ bả vai nàng quyết đoán nói :

“Xem người đáng thương như vậy, khó được Gia hôm nay nhân lành, Gia sẽ làm chủ cho người Gia sẽ lấy lại công bằng cho người.”

“Cái gì?” Nàng nghe được cách xưng hô cùng thái độ, nhất thời kinh ngạc quên cả khóc.

Nàng thấy hấn xoay người nhìn về một phía, không biết hấn đã nhìn thấy gì như nàng thấy sắc mặt hấn càng lúc càng tỏ ra ngạo mạn.

Nàng lấy lại tinh thần, nhìn theo tầm mắt của hấn, dừng lúc trên hành lang xuất hiện thêm vài người hầu, có lẽ bọn họ bị bị tiếng khóc của nàng kinh hoàng nên đã đi tới, nàng thoáng nhìn đánh giá lại tình cảnh hiện tại của chính mình, phát hiện nàng đang còn cùng một vị nam tử ở cùng một chỗ.

“Thiếu phu nhân.....”

Một tiểu nha hoàn đi về phía nàng, trên mặt thoát ra nét kinh sợ muốn đến đi gần nàng như nhìn thấy Úng Trị thì lập tức bước chân dừng lại. .

Trước mắt bao người, bọn họ cô nam quả nữ trốn ở bụi hoa làm chuyện gì?

Phi Hà ngây ngẩn cả người, không biết nên nói gì để phá hủy đi bầu không khí quý dị, nàng thấy tiểu nha hoàn thân cận bên mình, vội quay nhanh gót chân chạy đi, như nàng vẫn không thể nói lên lời.

Đúng thật là họa vô đơn chí!

Trượng phu có thể mới, nàng tìm một chỗ vắng lặng để khóc. Thế mà lại gặp được hấn một kẻ chuyên nén đá xuống giếng, hiện tại còn bị hạ nhân nhìn thấy cùng hấn ở chung một chỗ.....

Trước khi xuất giá, nàng chưa từng cùng phụ thân ở cùng một chỗ khi không có người, vì sợ chỉ trong một giờ hoặc nửa giờ cũng sẽ bị người ngoài đàm tiếu, hiện tại nàng lại đang cùng một nam tử không thân không thích ở chung một chỗ, không biết kế tiếp sẽ có thêm chuyện gì xảy ra ...

Nàng bắt đầu cảm thấy đau đầu, nàng mắt nhìn đến sắc mặt của bọn hạ nhân, không biết bọn họ có hiểu lầm mối quan hệ giữa nàng cùng hấn không?

“Các người đã thấy ?” Đúng lúc này, một đạo ngạo âm tanh chất vắn theo bên tai nàng xẹt qua.

Nàng ngây ngốc ngẩn đầu, nhìn người đặt câu hỏi.

Hấn bước đến trước nàng, thân ảnh cao lớn lập tức đem nàng che ở phía sau đi mọi ánh mắt tò mò của mọi người.

Bọn hạ nhân đối mặt Tam hoàng tử không dám nói một câu lắc đầu chạy nhanh đi thông báo.

Nàng nghe những tiếng bước chân vội vã rồi đi, tâm tư nàng cũng bắt đầu hỗn loạn đầu óc choáng váng không hiểu được chính mình bước tiếp theo nên làm như thế nào?

Đi đối mặt Trượng phu, nàng là một hiền thê, đối mặt với cha mẹ chồng nàng là một nàng dâu thảo Nàng không muốn sự việc xảy ra như thế này.... Như mà, nàng lại không có năng lực chạy trốn, quả thực nếu như cần phải chạy trốn nàng cũng không biết mình nên chạy trốn đến nơi nào!

Ta quay đầu lại nhìn nàng, thấy trên khuôn mặt bị thương vẫn còn lưu lại những giọt nước mắt, trầm tư nói : “Đừng khóc!”

Hấn đúng là cái loại công tử ăn chơi trác táng, luôn mang con gái nhà đàng hoàng ra đùa giỡn, nghĩ đến thế làm cho nàng nhẹn không được đôi mi thanh tú nhăn lại.

“Người.....” Nàng lại không nghĩ ra mình nên nói cái gì cho phải ?

Ta cao ngạo nhìn nàng liếc mắt một cái, lấy ra một quạt chạm rỗng mở ra, ở trước ngực tiêu sái quạt quạt nói: “Tam gia.”

Một cổ hương thơm bay vào mũi, Nàng nhận ra cây quạt này có giá trị rất cao.

“ Tam gia!” Vừa nghe danh xưng, kế tiếp liếc nhìn vào cây quạt nàng kinh ngạc ngẩn người.

“..... Tam gia.” Hiện tại Nàng đã xác định rõ hẳn chính là Tam hoàng tử Ứng Trị, nàng đã nghe nói qua cách làm việc của Tam gia, người này làm việc luôn mang việc nhỏ hóa thành việc lớn, nói tóm lại “Tam gia” chính là vị một cao thủ chuyên gây sóng gió.

Người này thật nguy hiểm, cùng người này ở cùng một chỗ thật không an toàn, cần phải nhanh chóng rời đi, như chưa kịp rời đi thì hành lang lại một trận âm thanh tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Nàng nhìn thấy tiểu nha hoàn đã vội vàng đem cha mẹ chồng cùng Trọng phu mời tới.

Nàng phân vân, vừa muốn đi qua lại nhìn đến phía sau lưng Trọng phu là vị công chúa cao quý.

Thoáng chốc, nàng không tự chủ bước lùi trở lại phía sau Ứng Trị.

Nàng vẫn không có biện pháp đổi mặt vị công chúa cao quý đó, cho dù nàng cũng là được cưới hỏi, cho dù nàng là chính thê lại còn vào cửa trước nàng ta, còn cùng Trọng phu thanh mai trúc mã hôn nhiên yêu say đắm... Thế mà, từ khi nữ nhân kia xuất hiện mọi chuyện tốt đẹp của nàng, mọi tình cảm yêu thương Trọng phu giành cho nàng đã giống như mộng hoàn toàn vỡ tan.

“Tam gia, Ngài cũng đến.”

“Không có từ xa tiếp đón, Tam gia như thế nào không vào trong?”

Ta lạnh lùng nhìn lại sự ân cần tiếp đón người của Lư Thuận Nghiêu cây quạt trên tay chỉ hướng Đồng Phi Hà nói:

“Gia đến tìm nàng.”

Cái gì? Nàng nghe vậy chấn kinh, ánh mắt mở lớn nhìn vào ánh mắt của mọi người đang nhìn vào nàng, trừ Ứng Trị mỗi người đều ngây dại.

Lư Thuận Nghiêu là người đầu tiên lấy lại tinh tảo, khách khí hỏi Ứng Trị:

“Tam gia cùng nội tử quen biết khi nào?”

“Thời điểm Ngươi không có ở nhà!” Ta cố ý ái muội nói.

Nàng bất chấp thất lễ kéo lấy Ứng Trị ống tay áo, hi vọng hẳn có thể cảm miệng.

Ta quay đầu, không kiên nhẫn nói: “Đừng nóng vội, để ta giải quyết đứng một bên xem đừng chen miệng vào.”

Hắn thái độ tuy rằng không tốt lắm như âm điệu lại ấm áp như đang nói chuyện với “Người một nhà!”

Lập tức, Lư gia một nhà lớn nhỏ sắc mặt khẩn trương.

Tùng đạo ánh mắt ngờ vực vô căn cứ chiếu thẳng vào trên người nàng, da đầu nàng run lên, nàng hướng ánh mắt nhìn đến nữ tử đang đứng phía sau Trọng phu, nàng ta hiện tại vừa tỏ ra kinh ngạc vừa vui sướng, khi nhìn thấy nàng gặp họa, nàng lại cảm thấy mình đã chết lặng đi không cần để tâm đến những ánh mắt của người khác nhìn nàng.

Dù sao, Phụ thân và Nương cũng không thể nào giúp đỡ nàng rời đi Lư Gia, Trọng phu lại không yêu nàng, cha mẹ chồng không quan tâm nàng..... Còn có cái gì để nàng để ý?

“Hôm nay các người đã thấy, thế cũng tốt Gia đỡ phải tìm cơ hội nói rõ với mọi người.”

Ta thần sắc tự nhiên, cầm lấy tay Đồng Phi Hà hào phóng nói với mọi người trong Lư gia.

“Đúng vậy, các người đã tận mắt nhìn thấy, nàng cùng Gia ở cùng một chỗ đã lâu.”

“Cái gì?”

Người đầu tiên phát ra âm thanh kinh ngạc chính là Mông Cổ công chúa, ánh mắt nàng ta tỏ sáng lấp lánh như ánh sao.

Lư Thuận Nghiêu xanh mặt, nhìn xem vị thê tử mới rồi lại nhìn qua vị thê tử cũ, miệng giật giật không ra lời.

“Tam gia..... Ngài, Ngài nói thế là có ý gì?” Lư lão gia cũng lão phu nhân quả thực khó có thể tin. Đồng Phi Hà mấy năm nay đều cùng bọn họ một chỗ, làm sao có thời gian rảnh rỗi đi vụng trộm?

Nếu nói chuyện vụng trộm mới xảy ở ngày hôm nay khi Tam hoàng tử đến làm khách thì bọn họ còn có thể tin. Nhưng mà Tam hoàng tử lại nói Tam hoàng tử đã âm thầm lui tới từ lâu, chuyện tuyệt đối không có khả năng!

“Tiếng người, nghe không hiểu sao?” Ta ôm lấy eo Đồng Phi Hà.

Nàng như bị sét đánh, hòa thêu giống ngũ lôi oanh đỉnh, miệng nàng, môi nàng run run như vẫn im lặng không nói ra được từ nào.

Nàng đoán trước được Ứng Trị sẽ gây ra chuyện lại không dự đoán được chuyện sẽ xảy ra thế, đường đường một vị Hoàng tử lại điên cuồng đến đem danh tiết thanh danh chính mình phá hư.

“Tam gia, đừng quên thân phận Ngai, đừng làm ra những chuyện thẹn với hoàng tộc tổn hại đến mặt mũi đế vương!” Lư Thuận Nghiêu cuối cùng cũng có thể phát ra lời.

“Chẳng lẽ ngươi đã quên, ngươi đã có thể từ lại ở trong nhà, thế mà còn bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, hài tử và tiểu thiếp đều mang về làm lễ vật cho chính thế, quả nhiên không có thẹn với gia tộc, phương diện này Gia thực không bằng ngươi, ngươi đi đánh giặc còn có thể đánh đến ra cả thế lẫn nhĩ, nếu những binh lính đều giống ngươi, ta nghĩ lần sau có khai chiến cả nước nam tử khảng định đều tranh nhau đi ra chiến trường vì nước vì dân lập công.”

Ta vừa quạt quạt vừa trêu tức người, ta trêu tức người không mang theo một chữ thô tục lại còn thể hiện ra bộ dáng khâm phụ.

Không khí bỗng nhiên đông lạnh lại, người Lư gia thì xấu hổ.

Đột nhiên có một tiếng cười phát phát ra, mọi người đều nhìn về ân thanh phát ra tiếng cười ấy.

Nàng đứng bên cạnh Ứng Trị, một tay che miệng cố tạo ra nét mặt nghiêm như vẫn nhìn ra được nàng đang cười.

Từ ngày Trọng phu khai hoàn trở về, đối với mọi chuyện xảy ra đều làm tâm nàng đau đớn, hôm nay nghe được những lời của Tam Gia, Trọng phụ đi bảo vệ lãnh thổ, một sự việc thiên liêng cao cả, chuyển thành cùng nữ nhân khác đi sinh con nối dõi tông đường.

Kể từ lúc Trọng phụ dẫn theo nữ nhân cùng hài tử trở về, nàng nghĩ trong cuộc đời còn lại tâm vĩnh viễn sẽ luôn đau khổ, như hiện tại nghe đến giọng điệu đùa cợt của Tam gia nói về ý nghĩa trong lần đi bảo vệ quốc gia, vì dân, vì nước của Trọng phu làm nàng thấy thực buồn cười, thực hoang đường, bỗng nhiên nàng cảm nhận những đau khổ, những chua xót dường đã tiêu tan.

“Mọi chuyện là như vậy phải không?” Lư Thuận Nghiêu, cảm tức nhìn Đồng Phi Hà.

“Ngươi không tuân thủ theo tam tông tứ đức, dám cũng người khác vụng trộm?”

Nàng chỉ mỉm cười không một lời giải thích, nàng nhìn đến ánh mắt Trọng phu, trong ánh mắt sâu thẳm ấy giờ chỉ còn lại sự tức giận, trong ánh mắt ấy đã không còn tồn tại những âm áp thương yêu giành cho nàng.

“Ngươi..... Điệu phụ! Ngươi không nghĩ tới thân phận ngươi đối với ta là gì?”

Không nhận được phản ứng cùng lời giải thích của Đồng Phi Hà, mà chỉ nhìn thấy nàng mặt trầm xuống biểu hiện cam chịu lửa giận trong lòng hằn cày tăng vọt.

Công chúa Mông Cổ chạy nhanh trấn an: “Đừng tức giận, chàng còn có ta.”

Nàng nghe vậy, nhin không được lại nở nụ cười.

Vào lúc này cha mẹ chồng nàng đều đã giận tái mặt, bọn họ cùng nhau nhìn về nàng quát.

“Cười cái gì? Chuyện đã như thế ngươi không giải thích, còn có mặt mũi cười? Ngươi không liêm sỉ sao? Sự việc như thế nào, hãy nhanh nói cho rõ ràng!”

Nàng không thể không cười, chỉ vì nước mắt nàng đã rơi quá nhiều, hiện tại nước mắt nàng đã cạn, đã không còn nước mắt để cho nàng tuông lệ.

So về địa vị, Đồng gia có địa vị cao hơn nhiều so với Lư gia, trước kia khi nàng còn là khuê nữ, những người đến cửa Đồng gia câu thân bị nàng từ chối so về gia cảnh và tài năng, tuần tú hơn hẳn Lư Thuận Nghiêu, nàng chọn Trọng phu bởi vì nàng cùng Trọng phu là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã biết nhau, cùng nhau lớn lên, cũng bởi vì nàng nghĩ nàng cùng Trọng phu trải qua một thời gian dài biết đến nhau tình cảm cũng theo năm tháng càng lúc càng sâu, vì thế nếu nàng chọn Trọng phu chắc sẽ không dễ dàng bị phản bội.

Cho nên Nàng cự tuyệt rất nhiều nam nhân về tài, về địa vị đều cao hơn Trọng phu, trong tâm nàng luôn nhận định Lư Thuận Nghiêu chính là Trọng phu sau này của nàng, nàng chờ đợi ngày Trọng phu đến xin hỏi cưới, nàng một lòng một dạ nguyện ý gả cho Trọng phu.

Thế mà... Trời xanh thật thích trêu người vào đêm đông phòng, lại bắt nàng một mình ở tân phòng chờ đợi Trọng phu suốt ba năm, ba năm qua nàng luôn luôn kính trọng, cẩn thận chăm sóc cha mẹ chồng, vì Trọng phu quản lý gia nghiệp ba năm, chờ đợi nhớ thương ngày Trọng phu thắng trận trở về, thế mà nàng lại đòi lấy một kết quả đau lòng, khiến tâm nàng trở thành một khối băng giá lạnh.

Nàng cảm thấy mình không cần phải giải thích thêm gì, nàng không muốn phải hạ mình giải thích biện minh cho chính mình ở trước mặt vị Công chúa Mông Cổ cao quý kia.

Ba năm rồi, nàng đã tận tâm tận sức hầu hạ cha mẹ chồng như bây giờ xem ra “Công chúa cùng với tôn tử.” mới chính mới là người nhà của bọn họ, là tâm can bảo bối của bọn họ, nàng chỉ là một người ngoài không thân không thích.

Ở Lư Gia hiện tại... Còn có cái gì tốt để nàng tranh để, để nàng giành?

“Các vị đừng có tức giận thế, việc này cũng không khó giải quyết.”

Chờ cho người Luru gia mắng chửi xong, kinh ngạc xong, ta lên tiếng dùng cây quạt chỉ Luru Thuận Nghiêu:

“Ngươi đi chơi ba năm, dẫn thêm thê nhi về đây vốn chính là ngươi không đứng trước.”

“Tam gia ! Hạ quan xuất chinh bảo vệ quốc thổ không phải đi chơi, còn chuyện cùng công chúa yêu nhau đó chính là do duyên phận, tất cả mọi chuyện chính là do nguyệt lão se duyên, không phải Hạ quan cố ý bên ngoài trêu hoa nguyệt. Nhưng chuyện Ngải cùng nội tử cùng nhau làm ra những hành động trái luân thường đạo lý, chuyện đó thật không phải là tội dễ tha thứ. Hạ quan, không thể dễ dàng tha thứ cho loại hành vi như thế diễn ra tại Luru Gia. ”

Ta nhẹ cười, nhìn Luru Thuận Nghiêu liếc mắt, xem hán như con kiến giọng điệu bình thản nói :

“Mọi việc cứ từ từ giải quyết, không cần phải chuyện bé xé ra to, hãy nghe Gia nói, các ngươi hãy cùng nhau đến quan phủ, cùng nhau hưu thê, hưu phu sau đó nam thi tái hôn, nữ tái giá chuyện này không phải rất đơn giản sao?”

“Vọng tưởng!” Luru Thuận Nghiêu trừng mắt giận dữ nhìn đôi gian phu dâm phụ, nếu không vì Ứng Trị có thân phận cao quý, thì hẳn đã trừng trị thẳng tay đối với đôi nam nữ này, đã yêu đương vụng trộm cầu nam nữ lại còn dám nói với hán đòi hưu thê, hẳn tuyệt không dễ dàng bỏ qua, cũng không bao giờ cho bọn họ tội nguyện, hưu thê à chuyện đó tuyệt đối không xảy ra !

“Hưu thê xong, ngươi cho công chúa làm chính thất, ngươi không muốn sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người nhất thời lại trầm mặc, ta chuyển tầm mắt hướng đến nữ tử phía sau Luru Thuận Nghiêu.

Luru Thuận Nghiêu, trên mặt hiện lên nét giao động những tình cảm nhỏ nhoi còn sót lại giành cho Đồng Phi Hà, sau khi nghe xong câu nói của Ứng Trị giờ đây đã hoàn toàn tiêu tan.

Nàng nhìn ra được nét mặt biến đổi của Trọng phu, cũng nhìn ra được vị trí của nàng trong ánh mắt ấy, nàng lại một lần nữa nhìn không được nở nụ cười. Nàng cười đến tuyệt vọng làm cho dung nhan tú lệ thật thê lương.

Trong lúc ấy, ánh mắt ta vô tình nhìn chăm chú vào Đồng Phi Hà đến suy mê. Ta bỗng nhiên nhận ra tâm tư tình cảm của một nữ tử đối với ta hoàn toàn xa lạ. Tại sao ta cảm nhận được tâm của nàng, tại sao ta lại nhận ra nàng đang rất thương tâm. Những cảm xúc ấy, những đau khổ ấy tất cả đều khắc sâu vào trong tâm ta, trong cơ thể ta, làm cho ta không thể tiếp tục tự cao tự đại với nàng, làm tâm ta vì nàng giao động.

“Đù không được cười!” Luru Thuận Nghiêu, rống giận nhìn Đồng Phi Hà.

Ta thu hồi lại tâm mình. Lấy lại vẻ cao ngạo!

Luru Thuận Nghiêu bây giờ chỉ cảm thấy kích động “Đồng Phi Hà, ta thật sự là nhìn lầm ngươi !”

Hắn là một nam nhân, xuất chinh đánh giặc khi thắng trận trở về dẫn theo thê nhi, đối với thê tử chính thất của mình xem như không có tồn tại, tuy rằng nhìn lại hành động của mình cũng cảm thấy có chút đuối lý, như mà Đồng Phi Hà lại cùng Ứng Trị yêu đương vụng trộm sự việc này lại tạo ra cho hắn cảm giác bị thua thiệt.

Tuy nhiên, hắn cũng có Công chúa Mông Cổ, nàng vừa xinh đẹp, vừa cao quý, hắn cùng Công chúa lại có tình cảm lưu luyến, nàng vì hắn mà cam tâm chịu ủy khuất, làm nam nhi lại để nữ tử mình yêu thương chịu uất ức, hắn thật đau lòng. Hay là hắn nên bắt lấy cơ hội này, hưu Đồng Phi Hà cho Công chúa lên làm chính thất, Công chúa sẽ không bị uất ức chắc chắn nàng sẽ rất vui, không chỉ thế nàng cũng sẽ sự an tâm về địa vị của nàng trong tương lai, nói không chừng việc này lại có ích cho sự bang giao giữa hai nước càng thêm bền vững.

Lập tức Luru Thuận Nghiêu liền quyết định.

Thừa dịp, Mông Cổ công chúa cũng chen vào nói “Ta là người trên thảo nguyên tình tình luôn thẳng thắn, có thể nói là vô cùng thẳng thắn nếu các ngươi tâm đầu ý hợp, thật lòng yêu nhau, ta cũng sẽ chân thành chúc phúc cho các ngươi.” Mông Cổ công chúa , nhìn tình hình thấy được sự chọn lựa của Trọng phu tâm tình tỏ ra vui vẻ.

Chẳng lẽ chuyện Đồng Phi Hà cùng Ứng Trị yêu đương vụng trộm là một chuyện tốt sao? Người Luru gia đáng lẽ sắc mặt phải khó coi mới đúng, thế mà bọn họ cùng Công chúa Mông Cổ lại tỏ ra rất vui vẻ!

Luru Thuận Nghiêu, nhìn đến hai thê tử đồng thời cũng nhận ra được tâm tư tình cảm của hán hiện tại đều giành cho thê tử mới.

Tuy rằng, tình cảm bây giờ của Luru Thuận Nghiêu đặt ở Công chúa, như đối với thê tử nhỏ cùng nhau lớn lên, vẫn là có chút cảm tình như vì người mình yêu không thể không hy sinh Đồng Phi Hà, đây là biện pháp tốt nhất.

“Phi hà, đây là lần cuối để ngươi nói rõ ràng, vì sao phải làm ra chuyện xấu xa hạ lưu như thế. Hôm nay ta cho ngươi, một cơ hội cuối cùng để giải thích.” —— Huống hồ, hán chính là một nam nhân, nếu đã là nam nhân, thì có bao nhiêu nữ nhân đều là bình thường, mà là nữ nhân tuyệt đối, không thể phản bội nam nhân của mình ! Đồng Phi Hà, không tuân thủ phụ đạo nên hưu thê đó là lẽ thường tình, hình phạt như thế xem ra là còn nhẹ, so với lỗi của nàng gây ra nàng ta đáng phải nhận hậu quả nặng hơn thế.

“Nói chuyện với người à !” Nàng tuy trong lòng đã sớm nghĩ, cần nên giải thích như mà khi đối mặt mọi người cùng Trọng phu nàng lại không muốn mở miệng giải thích thêm gì.

Đôi mắt nàng trong suốt nhìn vào cánh tay của Trọng phu đang bị vị Công chúa cao quý xinh đẹp ôm chặt lấy, lại nhìn qua cha mẹ chồng thấy được cha mẹ chồng hiện đang cùng Trọng phu và Công chúa cùng nhau đứng một bên, nàng nhận ra được bọn họ là một gia đình, bọn họ là người một nhà, một gia đình đầm ấm mà trong gia đình này, đã không còn chỗ cho nàng, nàng bây giờ ngay cả một vị trí nhỏ nhoi cũng không có, đã không có khả năng chen chân vào cuộc sống của bọn họ.

Nàng lại lặng lẽ cúi đầu, nhìn xuống mũi chân, cảm nhận vị trí của nàng, nàng thật đã rời khỏi cuộc sống của bọn họ rồi.

Đây là, ranh giới phân biệt biệt rõ ràng, thế thì nàng còn lời nào để nói.

“Phi Hà?” Cha mẹ chồng, cũng nhau lên tiếng thúc giục nàng .

Nàng vẫn như cũ vẫn trầm mặc.

Nàng và Trọng phu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ba năm qua, một khoảng thời gian xem như không ngắn cũng không dài, nàng sớm chiều hầu hạ cha mẹ chồng, thế mà giờ bọn họ lại cần nàng giải thích, thế bọn họ cần nàng cần giải thích vấn đề gì? Chẳng lẽ sống chung một khoảng thời gian dài như vậy, bọn họ cũng không hiểu được tình tình của nàng sao?

Nàng hiểu được rằng, chỉ cần nàng giải thích, rồi tuyên thệ, rồi khóc, rồi khẩn cầu, rồi lại cam đoan chính mình trong sạch, trong Lư gia sẽ có người tin tưởng nàng, như mà nàng không có khả năng cầu xin như thế.

“Chúng ta hưu đi.”

Tâm nàng giờ như đông tro tàn, thậm chí không hề nhìn về Trọng phu, ánh mắt nàng dần dần lạnh như băng nhìn về người nữ tử đang đứng dựa sát vào Trọng phu rồi lại nhìn đến sắc mặt không tốt của cha mẹ chồng.

Nàng chỉ muốn tìm một nơi vắng lặng, một góc riêng yên tĩnh, để bỏ đi những cái gông xiềng lễ nghĩa trói buộc một tiểu thư khuê các, phải hiền thực, phải bao dung, để có thể khóc to, để có thể hiện nỗi thương tâm, nỗi đau trong trái tim của nàng, để có thể thoải mái hơn, nàng muốn trốn đi để không phải đối mặt với mọi người khi tâm nàng đau khổ, nàng mệt mỏi khi phải ở trước mắt mọi người phải tỏ ra bao dung rộng lượng. Nàng chỉ muốn tìm một chỗ trốn thế mà....

Việc vui biến dạng thành thế này !

Lư gia, mở tiệc chiêu đãi khách, chúc mừng con trên chiến trường bình an chiến thắng khai hoàn trở về còn cưới được cao quý Công chúa Mông Cổ, lại còn thêm cái tôn nhi, vốn là chuyện vui nào ngờ lại xảy ra sự tình này .

Mọi người, cảm thấy mình còn chúc mừng chưa đủ lại phát hiện chuyện con dâu Lư gia, không tuân theo phụ đạo cùng Tam hoàng tử có gian tình!

Đây là, sự tình kinh thiên động địa thiếu chút nữa mang quan khách hù chết .

Trong số khách đó, người cảm thấy kinh hãi nhất chính là cha mẹ của Đồng Phi Hà!

Vừa nghe tin tức, Đồng lão gia cùng Đồng phu nhân liền chạy đến nơi phát sinh sự việc như khi bọn họ vừa đến lại chính tai nghe được nữ nhi mình muốn cùng Lư Thuận Nghiêu hưu, Đồng gia cảm thấy run động, nghi hoặc thậm chí khó có thể tin vào tai, bất chấp trước những tiếng chửi của mọi người trong Lư gia, phu thê không ngừng kéo nữ nhi mang ra khỏi Lư gia lên xe ngựa chạy về Đồng gia.

“Đây là thật sự thật ? Là thật sao? Người cùng Tam hoàng tử, làm sao có thể có quan hệ?”

“Lão gia, nữ nhi của chính mình, Ngài cũng không hiểu biết sao? Phi hà nhu thuận từ nhỏ, như thế nào lại làm chuyện “Hồng Hạnh ra tường” Khẳng định là người Lư gia, muốn cho Công chúa Mông Cổ lên làm chính thất, cố ý vu oan cho nữ nhi ngoan hiền của chúng ta, bọn họ cố ý mang nữ nhi ta của chúng đẩy ra khỏi cửa rồi cho Công chúa lên làm chính thất a!”

“Đúng vậy! Đúng vậy !” Sau khi nghe thê tử của mình nói, Đồng lão gia trong lòng chỉ cảm thấy căm giận bất bình, còn giận đánh vào nữ nhi, giống như giận cá chém thớt: “Đã sớm nói cho người biết người Lư gia không có cái gì tốt, người không nghe lời ta, người cãi lời ta, quyết định gả cho Lư Thuận Nghiêu, kết quả sao ? Người xem xem, hôm nay, chẳng những bị hãm bỏ còn bị người ta vu oan, người thật sự là làm cho Đồng gia chúng ta mất mặt !”

Nàng ngồi trên xe ngựa chết lặng tùy ý phụ thân quở trách một nhà ba người ngồi trong xe ngựa hướng Đồng gia.

“Lão gia, chuyện xảy ra thế này ngài cũng đừng trách cứ nữ nhi nữa, nữ nhi của chú ta ngoan hiền thực đức có sai thì sai do ở Lư Thuận Nghiêu, tên tiểu tử này quá tuyệt tình!”

“Đúng vậy! Việc này ta tuyệt không có thể như vậy bỏ qua !”

“Bỏ đi.” Nàng sắc mặt tái nhợt cất giọng nói.

Đồng lão gia nhìn thấy nữ nhi mình, hiện tại thật đáng thương trong lòng cũng rất khó chịu, lửa giận càng tăng cao hơn.

“Không được! Khi dễ nữ nhi của ta, chính là khi dễ ta!”

Đồng phụ nhân, đôi mắt đã nhuộm hồng nắm nữ nhi tay mình yêu thương nói:

“Phi Hà của chúng ta ngoan, cho dù Lưu gia tiểu tử lại có thêm bao nhiêu thế thiếp Phi Hà cũng sẽ không so đo, thế mà hắn lại có thể như vậy nhẫn tâm vu hại con, xem ra những tình cảm ngày xưa đối với Lưu gia một chút bận tâm cũng không có, tốt xấu gì chúng ta trước kia hai nhà vẫn là hàng xóm.....”

Nàng bây giờ tâm hoảng loạn không muốn nghe Phụ thân, Mẫu thân nói lại những chuyện ngày xưa những tình cảm mà nàng luôn ôm ấp trân trọng, nàng mệt mỏi nói:

“Hắn không có vu hãm con, là do Tam hoàng tử nói hươu nói vượn làm cho hắn hiểu lầm.”

Song thân Phi Hà nghe xong ngẩn người, mới nghĩ lại đến sự tồn tại của Tam hoàng tử mà từ lúc nói chuyện cùng nữ nhi đến giờ, hai người đã lãng quên.

“Kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Tam hoàng tử, không có việc gì tại sao lại tới đó và tại sao Tam hoàng tử lại đến trêu chọc người?”

Cha mẹ luân phiên tra hỏi nàng, nàng bắt đầu kể mọi việc đơn giản một lần nữa.

Nàng cũng không hiểu được, Ứng Trị làm như vậy mục đích là cái gì?

“Nói như vậy, kẻ đầu sỏ gây nên là Tam hoàng tử?” Nghe xong, nữ nhi giải thích Đồng lão nếu có chút dăm chiêu.

Đồng phụ nhân nhìn đến nữ nhi: “Không chừng Tam hoàng tử, thấy nữ nhi của chúng ta chịu ủy khuất nên nghĩ ra biện pháp thay nữ nhi giải quyết giành lại một chút công bằng cho nữ nhi chúng ta, như kết quả người Lưu gia lợi dụng cơ hội vu oan Phi Hà.”

“Đúng vậy! Ai chẳng biết nữ nhi chúng ta lại hiền tuệ lại có lễ nghĩa làm sao có thể chưa từng thấy qua Tam hoàng tử, làm sau mà có thể chỉ gặp một lần lại yêu đương vụng trộm? Huống chi con chúng ta, xuất giá rồi thì lại ít ra phải, làm thế nào có thể cùng người ngoài vụng trộm? Lưu gia từ trước đã khẳng định rõ ràng ý tứ, muốn lấy lòng vị Công chúa ngoại tộc kia, cố ý hạ sinh Phi Hà danh tiết đúng là vô sỉ!”

“Nữ nhi đáng thương của ta, xảy ra sự tình thế này! Về sau phải làm thế nào đối mặt với người đời bây giờ a?”

Phụ thân Đồng gia, càng nói càng phẫn nộ, đối với đứa con rể Lưu Thuận Nghiêu này bọn họ trước kia cũng đâu vừa lòng, chỉ vì nữ nhi mà chấp nhận.

Nhất là Đồng Lão gia, thân là đại thần được Hoàng Thượng đề cao lại kiêm nhiệm nhiều chức căn bản Lưu gia không sánh bằng.

Bắt đầu kể do nữ nhi đối Lưu Thuận Nghiêu có tình nên vì thương nữ nhi nguyện theo ý nữ nhi, lại thêm tình nghĩa hai nhà lại từng là hàng xóm, tuy rằng thân phận địa vị tuy có sự chênh lệch lớn như không so đo. Cũng vì con Đồng gia đành phải chịu ủy khuất chính mình như ngày hôm nay Lưu Gia lại chẳng nghĩ gì đến tình xưa bọn họ Lưu Gia cách xử thế thật là quá chướng mắt.

Lưu gia tiểu tử, không biết quý trọng nữ nhi chúng ta đánh giấc trở về còn dẫn theo thế nhi.

Còn trước mặt người Đồng gia nói là một nam nhân có nhiều thế, nhiều thiếp chính là chuyện bình thường. Đồng gia cũng không thể nói gì chỉ có thể nhẫn.

Nhưng mà Tam hoàng tử này, khi ra tay thì việc nhỏ đều hóa lớn mặt hồ tĩnh lặng lại nổi sóng.

Đồng gia không thể nhẫn nữa!

Một lát sau, xe ngựa đã đi đến cửa phủ Đồng gia.

“Các người đi vào trước, ta đi đòi lại công đạo!” Đồng Lão gia chờ cho thế tử và nữ nhi xuống xe ngựa, còn mình vẫn ngồi bất động.

“Lão gia, Ngài muốn đi đâu?”

“Tiến cung, tìm Hoàng Thượng ra mặt đòi lại công đạo việc này tuyệt đối không có thể tùy tiện bỏ qua!”

Nàng vừa nghe tâm lại sinh ra lo âu. “Phụ thân muốn làm như thế nào?”

“Phụ thân muốn đi xin chỉ thị vạn tuế, xem Hoàng Thượng với hành động của Tam hoàng tử xử lý như thế nào? Và cũng xem Lưu Gia giải quyết chuyện này ra sao!”

“Phụ thân! Đừng như vậy.....”

“Sự tình quan trọng đến hạnh phúc cả đời của con và danh tiết của Đồng gia chúng ta, phụ thân không thể dễ bỏ qua như vậy!”

“Phụ thân, chờ một chút, chúng ta hãy thương lượng thương lượng lại Phụ thân!”

Nàng việc không ngừng ngăn cản, như phụ thân nàng đã quyết hoàn toàn không nghe gì đến lời khuyên của nàng cũng không nói thêm với nàng một câu, dùng sức đẩy ra nàng quyết liệt hạ lệnh cho xa phụ chạy hòng hoàng cung .

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: chương 2

Dưới ánh nắng gay gắt giữa trưa, Ứng Trị nhận mệnh lệnh của Phụ Hoàng tiến cung, hoàn toàn không hiểu chính mình làm sai chuyện gì? Mang một bụng đầy oan khuất căn phần đầu đội nắng tiến cung.

Nói ta phá hư danh dự của Đồng Phi Hà sao? Đối với Đồng Phi Hà, nếu ta không ra tay cứu giúp chẳng khác nào nàng vẫn còn sống trong cảnh khốn khổ sao? Nàng ta chỉ biết tìm đến nơi vắng vẻ một mình khóc chẳng có năng lực thoát ly nơi làm cho nàng ta chết tâm. Ta rõ ràng làm việc chính nghĩa ra tay giúp nàng thoát ly bể khổ!

Hoàn cảnh sống hiện tại của nàng đã rất khổ sở! Ta ra tay tương trợ cho nàng một cơ hội rồi đi Lư gia, đáng lý nàng ta phải muôn ngàn vạn lần cảm kích ta, trăm năm khó có được một người có được tâm tốt như ta, mọi người cần phải khen ta có lòng nhân từ, có thiện tâm mới đúng... Thật là...

Hừm! Chuyện ta làm là chuyện tốt, tại sao lại mắng ta ?

“Người còn không hiểu được sự việc do chính mình làm sai sao?” Hoàng Thượng thấy con không hề tỏ ra hối cải, con giận dữ trong lòng tiếp tục dâng cao. Quở trách tiếp: “Trở về tự mình kiểm điểm lại, chưa nhận ra sai lầm không cho phép người ra khỏi phủ!”

“Nhi thần...” Ta không tình nguyện, muốn vì chính mình tạo ra cơ hội biện hộ cuối cùng.

Như mỗi lần, ta muốn mở miệng giải thích đều bị Phụ hoàng cắt ngang lần này cũng không ngoại lệ.

“Hừm! Hoàng lệnh như núi”

Ta dùng ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn Phụ Hoàng, lập tức tiếp nhận mệnh lệnh:

“Nhi thần tuân chỉ.”

“Người còn muốn làm cái gì?” Hoàng Thượng thấy con sau khi nhận lệnh không chịu rời đi mà tự nhiên ngồi xuống chẳng cần cho phép hay không cho phép của hắn. Lòng lại tràn đầy lửa giận lập tức mắng :” Không biết phép tắc ! Đứng lên! Đi ra ngoài cho ta !”

“Nhi thần ... Tiếp tục tuân chỉ.”

Ta đứng lên, vẫy vẫy ống tay áo, chỉnh lại quần áo chỉnh tề tiêu điều thân nhiên rồi đi hoàn toàn không chú ý đến Phụ Hoàng đang tức giận.

Trên đường ra cung, đi được một đoạn ngắn ta gặp được Mẫu thân “Mai phục”. Ta đảo mắt nhìn chung quanh chẳng thấy thêm người nào ngoài trừ Mẫu thân “Vinh phi” và một cung nữ.

Vinh phi vẻ mặt ung dung xinh đẹp quý phái, ngấm hoa biết con trai đang đi đến vẫn tỏ ra thờ ơ không quan tâm.

“Nưog!” Ta chủ động tiến lên vấn an.

Vinh phi lãnh đạm liếc nhìn con một cái, lập tức xoay người đứng lên đi về hướng khác tỏ vẻ không muốn nhìn thấy con.

Cung nữ ở bên cạnh “Vinh phi “ không ngừng hướng ta nháy nháy mắt.

Ta suy tư một lát sóng mắt lưu chuyển, đuổi theo Nưong, ta cùng Nưong đi qua vài khúc quẹo rồi đi đến một Lương đình ven hồ.

“Hoàng Thượng nói như thế nào?” Vinh phi ngồi vào ghế đá, vung tay lên cung nữ theo hầu bên cạnh tự động lui ra.

“Không đầu không đuôi mắng con.” Ta ngồi xuống bên cạnh nường.

“Xảy ra chuyện như thế xem ra ngươi rất cao hứng?”

“Con cảm giác sâu sắc, Phụ hoàng đối với con có thành kiến, chuyện này con đâu có lỗi.” Thật không phải lỗi của ta.

“Ngươi còn cố cãi lại!”

Vinh phi ánh mắt như đao, tức giận quát Ứng Tri.

“Ngươi không nghĩ lại xem vị trí của Đồng gia trong triều, ngươi còn đi trêu chọc hủy đi danh tiết nữ nhi của bọn họ. Ngươi xem Nường bây giờ phải như thế nào thay ngươi xử trí?”

“Người Đồng gia nói muốn như thế nào?” Nghĩ đến bị người lấy oán trả ơn ta càng mất hứng.

Vinh phi tức giận nói: “Không chỉ có riêng Đồng gia ngay cả Lưu gia cũng không vừa lòng, bọn họ muốn ngươi chịu trách nhiệm. Phụ hoàng ngươi vẫn còn chưa nói ra phương pháp giải quyết. . . Xem ra không chừng thừa dịp xảy ra chuyện này. Có thể đó lại chính là cơ hội tốt để dạy bảo lại ngươi.”

” Hừm! Số ta thật khổ, sinh ra trứng gà, trứng vịt còn tốt hơn sinh ra đứa con chỉ biết suốt ngày luôn gây tại họa như ngươi, từ nhỏ đến lớn chỉ biết gây chuyện sinh sự, ngươi không biết hai chữ “ An phận” viết ra thế nào sao?..”

“Nường!”

“Đừng nói nhiều, tất cả không cần nói, Nường không muốn nghe ngươi nói!”

Hoàn toàn không cho con có cơ hội biện giải, Vinh phi vẫn đi trì tụng mạo bình tĩnh ung dung xinh đẹp cao quý thấp giọng nói:

“Nường cảnh cáo ngươi, trong khoảng thời gian này tốt nhất nên ở trong phủ không được chạy ra ngoài khắp nơi nơi gây thêm sóng gió, xem như nường cầu xin ngươi đó!..”

Ta thừa dịp nường tạm dừng nói đưa ra yêu cầu: “Nường có thể cho con, chính mình giải quyết chuyện Đồng gia, Lưu Gia?..”

“Câm miệng!” Vinh phi lại tức giận rống lên.

Đang đứng ở ngoài Lương đình cung nữ nghe tiếng quát liền lui xa thêm vài bước.

“Hừm! . . .Ngươi ngoại trừ chuyện thêm dầu vào lửa, thì có thể giải quyết được vấn đề gì? Từ ngày Ngươi hiểu chuyện đến nay ngươi cứ xem lại chính ngươi xem, ngươi đã làm được chuyện tốt gì ? Nường vì chuyện thành thân của ngươi vất vả lao tâm tìm kiếm đối tượng thích hợp cho ngươi đến khi tìm được thì ngươi thế nào? . . .Cô nường ngươi ta nữ xinh đẹp hiền lương trí tuệ lại là thiên kim của Thừa tướng đương triều, Thừa tướng lại là một đại nhân vật lão thần tam triều địa vị tôn quý, một mối lương duyên tốt như vậy các huynh đệ của ngươi ai cũng hâm mộ, còn ngươi. .?”

“Con cũng đâu có cự tuyệt.”

“Hừm. . .! Ngươi nói ngươi không biết tiểu thư khuê nữ như thế nào, muốn đích thân đi tới cửa tìm hiểu một chút, kết quả ra sao? . . .Hừm ngươi tìm hiểu như thế nào?Đề nường nói lại cho người nhớ! Lão Thừa tướng vốn là một người hết lòng vì dân trung thành với triều đình luôn không muốn đặt xuống chức vụ cùng trách nhiệm đối với lê dân và quốc gia. Thế mà chỉ sau vài ngày, Lão Thừa tướng vào triều cáo lão hồi hương, toàn gia rời đi kinh thành, chạy trốn lấy người không muốn trở thành thân thích của Hoàng gia, ngươi nói xem còn có chuyện gì tốt cần ta phải nói thêm không ? . . .Hừm ngươi có cần nường nhắc lại cho ngươi nhớ, ngươi đã từng làm những chuyện gì để người người luôn oán trách ngươi không?”

Nghĩ đến những việc con từng làm Vinh phi tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Triệu đại xem trọng vũ lực, Hoàng Thượng hiếu chiến, như con nàng dường như cùng mọi người đối nghịch nhau, chỉ hướng đến học văn mọi lần quốc gia lâm vào chiến tranh bọn huynh đệ của con nường thường hướng chính sự luôn đề ra phương án ra chiến trường giết giặc bảo vệ quốc gia còn Ứng Tri con nường thì lại tụ tập kết lập đoàn người phản đối khai chiến, chọc đến hoàng thượng cùng thần tử trong triều cùng toàn dân oán giận.

“Nếu nói ngươi không thích động võ, là do thân thể suy yếu đều đó có thể bỏ qua như từ nhỏ ngươi đã tập võ, thân thể cường tráng vô cùng, võ nghệ đều cao hơn những vị hoàng tử khác.”

“Nếu nói ngươi trời sinh tính nhu nhược, không thích cùng người tranh đấu, cho nên ngươi luôn hướng đến văn thơ, phản đối vũ lực, như lại suốt ngày gây chuyện sinh sự, ngươi hãy xem lại những hành vi của ngươi có hợp với chủ trương ôn hòa của ngươi không?”

“Chắc ngươi còn nhớ!”

“Năm vừa rồi tại đại hội trước sân bắn, Hoàng Thượng hưng phấn muốn cùng với các vị quan võ trong triều so tài nghệ, tất cả mọi người đều khen lấy lòng Hoàng Thượng nào là : Hoàng Thượng kỳ xạ đệ nhất, Hoàng Thượng phong thái oai phong, chỉ có ngươi dường như cố ý quấy rối, người tiến lên cười nói: Phụ hoàng, xin cho nhi thần thử một lần.”

“ . . . ”

“Tiếp theo nào...Ngươi cười ngửa, bắn tên, kiếm thuật..... Các phương diện lần lượt trước mặt mọi người vượt trội Phụ hoàng vĩ đại của ngươi, làm hại Hoàng Thượng bề ngoài tỏ ra vui mừng cười to, bên trong tức giận đến sắc mặt xanh mét, sau khi hồi cung liền bệnh mấy ngày mới khỏi phục.”

“Nhất thời nghĩ lại những hành vi của ngươi, nương hận chỉ muốn mang ngươi bỏ vào bao vải lớn đánh một trận rồi quăng xuống sông làm mồi cho cá, nương như thế nào mệnh khổ như vậy !” Vinh phi lắc đầu khổ sở.

Con nàng chỉ biết việc làm cho người sút đầu mẻ trán, bỏ đá xuống giếng, triệu tập quan văn đi gây sóng gió... Nếu hôm nay tìm được những chứng cứ sai phạm tổ giác đến đại hoàng tử để gây rối thì ngày mai lại tìm đến nhị hoàng tử gây chuyện... Ngày khác lại truy tìm đến các quan trong triều, một khi hấn tìm được manh mối...Liền mang những cứ cứ phạm sai lầm của bọn họ tổ giác...Cuối cùng dẫn đến huynh đệ, thân tử trong triều đắc tội sạch sẽ.

Tuy rằng con nàng cũng có rất nhiều thụ hạ trung thành chỉ đáng tiếc văn thần ở trong triều không được coi trọng, không có địa vị— Phần lớn bọn họ luôn chọc giận Hoàng Thượng kết quả đều bị tha đi chém.

Vì thế con nàng trở thành người cả nước chán ghét, mỗi người thấy hấn, đều bị chuẩn phải chạy thật nhanh tránh xa, rất sợ trước mặt hấn lỡ nói những lời không nên nói hoặc phạm sai lầm hoặc bị hấn nhớ đến, hấn liền tìm chứng cứ rồi vào triều chuyện bé xé ra to.

Vinh phi đầy bụng chua xót, trịnh trọng cảnh cáo con. “Trở về sau tất cả mọi chuyện đều đừng làm, đừng nên gặp người trong văn đoàn của ngươi, cũng không cần nói cái gì nữa, nương cầu ngươi, nương mong ngươi làm đầu gối vãi ngày cho nương nhờ!”

.....

Phúc họa khó lường

Nếu như ở ngày hôm trước có người hỏi nàng, ai là người làm cho nàng thương tâm, chuyện gì làm cho nàng khổ sở? Nàng nhất định sẽ trả lời đó là người cùng nàng lớn lên cùng nàng thanh mai trúc mã Lư Thuận Nghiêu.

Nhưng mà giờ khắc này, lấy vấn đề đó hỏi lại nàng, đáp án của nàng sẽ làChuyện Hoàng Thượng tứ hôn, nàng phải gả cho Tam hoàng tử Ứng Trị!

Nam nhân này! Luôn có tiếng là kẻ chuyện gây tai họa, kẻ cả hoàng thân quốc thích đến người buôn bán nhỏ, khi nghe đến hấn đều chạy trốn chết.

Ngày đó ở Lư gia, nếu không do nàng rất thương tâm, lại bị té đau thì nàng sẽ cũng sẽ chạy cách ra xa hấn.....

“Như kết quả vậy cũng tốt. Nàng có thể rời đi Lư Gia”

Như...Thánh chỉ tứ hôn đối với nàng là một đá kích lớn, Mẫu thân và Phụ thân có vẻ tự tại, xem việc đang diễn ra không phải là sự kiện xấu.

Nữ nhi bọn họ “Tái giá” tân lang là Tam gia Ứng Trị.

“Tuy rằng Tam hoàng tử có nhiều người ghét, mà Phi Hà sau khi hưu tiểu tử Lư gia, lại cùng một vị hoàng tử kết duyên phu thê, đối với Đồng gia chúng ta cũng xem như có mặt mũi.” Đồng lão gia tự mình an ủi, thuận tiện an ủi nữ nhi.

Đồng lão gia đi trong cung một phen kể ra cũng có điểm thu hoạch, tuy rằng kết quả không vừa lòng cho lắm như xem ra vẫn ổn.

“Thánh chỉ đã đưa đến Lư gia?” Đồng phu nhân nhớ tới Lư gia liền phiền lòng.

Hoàng Thượng hạ thánh chỉ “Tuyên bố Đồng Phi Hà cùng Lư Thuận Nghiêu là một cuộc hôn nhân sai lầm, may mắn hai người không động phòng; Lư Thuận Nghiêu hữu duyên bất ngộ gặp gỡ Mông Cổ công chúa cùng nhau kết lương duyên, nay Đồng Phi Hà cũng gặp Ứng Trị, xem ra cũng là hữu duyên nên trẫm sẽ hạ chỉ kết thành lương duyên cho Đồng Phi Hà và Tam hoàng tử Ứng Trị.”

“Cuộc hôn nhân giữa tiểu thư Đồng gia cùng công tử Lư gia từ hữu tình tạo thành phúc tạp, vì thế Trẫm quyết định ra tay vì bọn họ sửa lại sai lầm, khiến cho hữu tình, hữu duyên.”

Đương nhiên đây là đại sự, không bao lâu, mọi người trong thiên hạ đều đã hiểu được.

Đồng lão gia, nhìn về phía nữ nhi đang ngây người cất giọng khuyên nhủ: “Phi Hà a! Ủy khuất cho con, vì muốn cho mọi người có mặt mũi, Hoàng Thượng phải hạ thánh chỉ cho Mông Cổ chính thức làm chính thê của Lư Thuận Nghiêu, hưu đi cuộc hôn nhân của con cùng tiểu tử kia, lại chủ hôn cho con và Tam hoàng tử, đó chính là biện pháp giải quyết tốt nhất, con có thể rời đi được Lư gia, một gia đình gió chiều nào che chiều ấy, vô tình vô nghĩa Phụ thân thấy đó là một điều tốt, như thế không mất đi danh tiết của Đồng gia cùng Hoàng gia cho nên con phải chấp nhận gả cho Tam hoàng tử đây là biện pháp tốt nhất. Chính là ...Tam hoàng tử có vẻ khó hầu hạ..... Haiz! Con cô muốn nén bi thương.”

“Lão gia ngài nói vậy có ý gì?” Đồng phu nhân chạy nhanh đến bên cạnh Trọng phu lập tức nhớ tới Ứng Trị, cũng nhin không được thật sâu thở dài, bà vụng trộm khuyên chính mình cũng muốn nén bi thương.

“Phụ thân, nương.....” Nàng thỉnh linh nhận “Tin dữ”

So với Lư Thuận Nghiêu trước kia nàng đã từng lư luyến khổ sở, nàng mới thoát ra được nỗi đau lòng khi Lư gia phản bội, chẳng lẽ giờ lại nhảy vào bể khổ khác sau ?

Chính nàng hiểu được rất rõ, vì bảo trụ mặt mũi, bảo vệ cho danh dự của Đồng gia cùng mọi người, nàng phải miễn cưỡng vui vẻ cắn răng chấp nhận, lại thêm một chuyện hoang đường nữa sắp xảy ra nữa sao? Chẳng lẽ chỉ vì mặt mũi danh dự của Đồng gia nàng phải một lần nữa mang hạnh phúc cả đời đánh đổi sao? Nghĩ đến phải làm chuyện này nàng cảm thấy thật phi thường ngu xuẩn.

“Nếu con không muốn gả có được không?” Nàng chuyển ánh mắt bị thương nhìn song thân.

Đáp án không như nàng mong muốn, phụ thân, nương thay phiên nói:

“Danh tiết của con đều bị Tam hoàng tử phá hủy, không lấy hấn làm phu quân con cả đời này còn có thể gả cho ai?”

“Nương hiểu được Tam hoàng tử là..... Người đáng sợ một chút, thế nhưng việc này cũng không đến nỗi nào!”

“Thánh chi đều đã hạ xuống, con muốn cải hoàng mệnh sao?”

“Ngốc nữ nhi của ta, không cần tra tấn chính mình, nương cam đoan con gả ai đều so với tiểu tử Lưu gia tốt hơn nhiều, con từ nhỏ đến lớn như vậy trân trọng hấn, cuối cùng hấn lại không trân trọng con, con chờ hấn ba năm trở kết quả ra sao? Con lại thành trò cười trong toàn kinh thành.”

“Khó có được cơ hội như vậy. Hừm! Hấn cưới công chúa có gì đặc biệt hơn con? Nữ nhi của ta cũng có thể tái giá mà đối tượng được chọn chính là một vị Hoàng tử nha!”

“Lão gia nói thật hay quá!” Đồng phu nhân vui vẻ mặt biểu tình.

Nàng nhớ rất rõ, vào hôm Tam hoàng tử náo loạn ở Lưu gia, song thân sau khi nghe nàng kể lại rõ câu chuyện, thái độ trở nên rất căm phẫn còn lớn tiếng mắng hấn.

Hiện tại nhận được thánh chỉ của Hoàng Thượng an bày cho Tam hoàng tử thú nàng, song thân lập tức thay đổi thái độ không còn ghét bỏ hấn mà ngược lại còn nói tốt cho hấn. —Như đối với nàng, kể từ khi thất bại trong cuộc hôn nhân vừa qua xem ra tâm đã thối đủ.

Nàng thật sự không còn dũng khí để bước vào một cuộc hôn nhân mới, thật sự nàng không dám!

“Phi Hà ngoan! Con hãy nghe lời Phụ thân, làm Hoàng tử phi vị trí đó mới xứng với thân phận của con, chờ đến Tam hoàng tử được phong “Vương” lúc ấy con trở thành “Vương Phi” người Lưu gia nếu gặp con phải quỳ xuống cuối đầu hành đại lễ, con ngẩng lên xem chỉ thế thôi bọn họ còn có mặt mũi không?”

“.....”

“Hơn nữa sau khi con thành thân cùng Tam hoàng tử sẽ không cần hầu hạ cha mẹ chồng! Vừa rồi con đối với cha mẹ Lưu Thuận Nghiêu hiếu thuận như vậy!... Thế thì sao? Khi bọn họ gặp được vị công chúa Mông Cổ và con trai nàng ta. ... Người Lưu gia bọn họ đối xử với can như thế nào? Bọn họ liền xem như chẳng có sự tồn tại của con, nếu bây giờ con thành thân với Tam hoàng tử sau này con sẽ thành “Vương Phi” muốn như thế nào liền như thế ấy. Tam hoàng tử ở phủ riêng con gả qua đó không cần ngày ngày nhìn sắc mặt cha mẹ chồng hoặc bất cứ kẻ nào, cuộc sống thật rất tiêu điều tự tại!”

Song thân nàng, người hát người múa vừa an ủi khuyên bảo vừa khẳng định nàng gả cho Tam hoàng tử là một sự lựa chọn tốt.

Dựa vào bối cảnh và địa vị Đồng gia, nàng có đầy đủ tư cách trở thành Hoàng tử phi như để ngồi vào ngôi vị Hoàng tử phi cũng cần phải thông qua ý kiến của Hoàng Tử, xem Hoàng Tử có đồng ý hoặc không ý. Trước khi nàng gả cho Lưu gia, vốn không có một vị Hoàng tử nào có ý đeo đuổi nàng.

Sau khi nàng cùng Lưu gia xảy ra sự việc vừa rồi còn có thể làm Hoàng tử phi, đối với Đồng gia mà nói quả thật là chuyện rất tốt. Nói đi thì cũng nên nói lại, Tam hoàng tử trừ đi nhân phẩm, về địa vị, về dung mạo đều hơn hẳn Lưu Thuận Nghiêu.

“Phi Hà, Nương biết con sau sự thất bại của cuộc hôn nhân vừa rồi hiện tại vẫn chưa mở được lòng, chẳng lẽ con cứ như vậy ôm thất bại? Con phải tin trên đời không phải nam nhân nào cũng giống như Lưu Thuận Nghiêu” Đồng phu nhân thấu tâm tư nữ nhi, vỗ vỗ bả vai nữ nhi nhỏ giọng khuyên bảo.

Sau khi nghe đến những lời Mẫu thân tựa như một đoàn kích trí mệnh đánh mạnh vào vết thương chưa lành của nàng, đánh vào lòng tự tôn của nàng.

“Đúng vậy.....” Nàng cúi đầu nỉ non.

Nếu nàng lại gả cho Tam hoàng tử sau này sẽ như thế nào?

Nàng có thể lại bị hấn làm thương tâm nữa không?

Không! Tuyệt đối sẽ không. Tại vì nàng biết Tam hoàng tử căn bản không phải là người quan trọng trong lòng nàng, nàng cũng sẽ không vì Ứng Trị mà khóc đến mất ngủ, chắc cuộc sống hàng ngày sẽ được an nhàn, dù sao người nàng thích nhất, người nàng yêu nhất đã làm chết tâm nàng, có thể trong cuộc đời sau này nàng ở cùng với bất kỳ kẻ nào có gì cần quan tâm đâu, tâm đã giá băng thì còn sợ gì!

Nàng từ nhỏ đến lớn được xem là một đứa nhỏ luôn nghe lời cha mẹ.

Trong cuộc đời nàng lần đầu tiên không nghe lời song thân, chính là chuyện kiên trì quyết tâm phải gả cho Lưu Thuận Nghiêu, nàng cự tuyệt những thanh niên ưu tú xuất sắc do song thân thay nàng lựa chọn. Dẫn đến kết quả thương tâm như hôm nay.

Lần thứ hai nàng cãi lời nương, chính vào lúc Lưu gia mở tiệc ăn mừng cho Trọng phụ nàng, nàng không thể làm theo nghe lời nương mở lòng nhẫn nhục chấp nhận cho Trọng phụ lập thêm thiếp, nàng không đủ rộng lượng bao dung hào phóng để chấp nhận Trọng phụ cùng nữ nhân khác ân ái, càng không thể đủ khoan dung để sẵn sàng đến bện họ.

Phi Hà chưa sót nờ nộ cười, đây là hai lần trong cuộc đời nàng từ nhỏ đến lớn làm nghịch lại ý của song thân mà giờ đây nàng lại trêu chọc đến Tam hoàng tử Ứng Trị, một kẻ đam mê thích gây phiền toái cho người.

Nàng phải tự mình giải quyết phiền toái này..... Nàng không muốn song thân phải chịu thêm những phiền lòng vì nàng, lại càng không muốn cho phụ thân cùng mẫu thân phải nhận thêm những đá kích bi thảm nào nữa.....

Nàng cần cố gắng chấn chỉnh lại chính mình.

Nhưng mà không được à !..... Ứng Trị trong lời đồn của mọi người, chính là một chuyên gia gây chuyện, không có người nào có thể ngồi cùng hắn bàn chuyện, tuy nhiên nàng thật sự thuyết phục chính mình không được nhu nhược thuận theo hoàng lệnh, gả cho một gã gây chuyện đến chó mèo gặp hắn phải né, nàng càng không muốn cùng hắn trở thành một đôi phu thê náo loạn!

Các vị Hoàng tử khi đã lớn sẽ được phong tước vị xây phủ và phong đất, tùy theo địa vị và thông qua biểu hiện của bọn họ trong triều, Hoàng thượng sẽ nhìn ra ưu điểm của bọn họ và nghĩ ra phương án an bài thích hợp đối với hướng phát triển của bọn họ trong tương lai, mọi vị hoàng tử sẽ nhận được sự đãi ngộ khác nhau. Vị Hoàng tử nào đáng tin cậy sẽ được lưu lại Kinh thành chiếm được quyền lực trung tâm, vị nào không đủ tài trí sẽ được Hoàng thượng cấp đất phong vương “Sung quân” Đi ra Kinh thành.

Tam hoàng tử là người đứng đầu trong danh sách những vị Hoàng tử bị Hoàng thượng đuổi đi ra ngoài. Thế mà những vị Hoàng tử trong danh sách điều đã bị lần lượt đuổi đi khỏi Kinh thành chỉ có hắn vẫn chưa rời đi. Thậm chí hắn vẫn đứng vị trí trọng tâm tại triều đình vẫn tiếp tục gây sóng gió.

Hi Quý là nô tài thân cận của Tam hoàng tử, hắn cảm nhận chính mình thật bất hạnh, chính mình mạng thật khổ, nhất là thời điểm khi Chủ tử mất hứng, thân phận nô tài này ngày càng khó làm.....

“Tam gia.” Hi Quý thật cẩn thận đi vào thư phòng, vụng trộm quan sát sắc mặt Chủ tử.

“Gia không muốn nhìn thấy kẻ gây tại họa như ngươi.” Ta quăng ra một quyển sách, vừa vụng ro vào người Hi Quý.

Ngày đó chính bởi do Hi Quý không kiểm tra lại trang phục của ta trước khi ra phủ, hại ta mang phải một đôi giày hư, đến khi ta phát hiện giày bị hư trong lúc đợi Hi Quý đi lấy đôi giày khác thì lại gặp phải người Lưu gia, nếu không phải Hi Quý không làm tròn nhiệm vụ hiện tại ta đâu phải trong tình trạng này.

Ta giận chó đánh mèo nói: “Nếu không phải vì chờ người lấy giày, Gia sẽ không ngồi vào bụi hoa bên hành lang, cũng sẽ không gặp người Đồng gia, lại càng không phải bị bức hôn!”

“..... Dạ!.. Lỗi của nô tài, nô tài tội đáng chết vạn lần a! Tam gia đại nhân đại lượng, xin tha thứ cho nô tài!” Hi Quý cao giọng hô to.

“Biết rồi còn không mau cúi, Gia không muốn nhìn thấy ngươi!”

“Tạ chủ long ân!” Có thể nói cho hắn lựa chọn, hắn sẽ nguyện mỗi ngày có thể không gặp đến Tam gia.

“Người của Đồng gia, Đồng Phi Hà tiểu thư tới cửa nói muốn gặp Gia.”

“Cái gì?” Ta đang vẽ tranh trên quạt, gạt mình làm bút lông trên tay rơi xuống.

“Nàng tới làm cái gì?”

“Nói... Có... Có... Có chuyện quan trọng muốn cùng với Tam gia trao đổi.” Hi Quý mồ hôi lạnh đổ lấm tẩm.

Ta đứng dậy đi đến sau bình phong, thay đổi bộ xiêm y mới nói: “Dẫn nàng vào.”

Ta cùng Đồng Phi Hà trước không có giao tình không quen thuộc, bởi vì ta thân là người Hoàng gia nên cùng Quan gia nữ tử ngẫu nhiên cũng có lui tới, tuy nhiên nếu có gặp mặt cũng cần phải có người bên cạnh giới thiệu mới có thể biết thân phận đối phương.

Ta biết đến sự tồn tại của nữ nhân này, chính là chuyện nàng bị Trọng phụ bỏ—Sự kiện đó trở thành đề tài giải trí của mọi người trong toàn Kinh thành vào những lúc nhàn rỗi ngồi trong trà lâu, từ quần lấy ra làm trò cười tán gẫu.

Không ai có thể bỏ qua được câu chuyện của nàng, căn bản ta cũng vậy.....

Ta không nghĩ, chính mình lại tình cờ gặp được nàng trong lúc nàng bị thương đến thất hồn lạc phách, thấy nàng khóc, thấy nàng thương tâm, ta cư nhiên sinh ra ý thương hại nàng, muốn ra tay trợ giúp nàng một lần.

Càng không nghĩ chính mình lại tạo ra kết cục như ngày hôm nay! Đúng là ta tự mình mang vào án chung thân!

Ta đối với thê tử từng đặt ra rất nhiều yêu cầu, đó là nguyên do cho đến ngày hôm nay ta vẫn chưa thành thân, tuy đã từng gặp qua nhiều nữ nhân xinh đẹp và có địa vị xứng đôi với ta, như nữ nhân đáp ứng được đủ yêu cầu ta đặt ra, ít nhất hiện tại vẫn chưa xuất hiện.

Phụ hoàng muốn ta cưới Đồng Phi Hà, nếu như ta kháng cự Phụ hoàng nhất định sẽ tức giận kịch liệt lại tạo ra một phen sóng gió náo loạn triều đình. Vì thánh chỉ đã công bố thiên hạ, không thể không vâng theo.

Như mà nếu ta không an phận đại náo một chút cũng không sao, chỉ sợ người kia đã bị Trọng phu bỏ rơi một lần giờ lại một lần nữa bị ta bỏ chắc chắn rất thương tâm.

Phản lại ý của Phụ hoàng hoặc mặc kệ chấp nhận. Hừm! Đúng thật là một việc cho ta khó xử, nếu không cưới Đồng Phi Hà, sự tình cùng nàng ở Lưu gia nháo loạn kết cục sẽ càng làm nặng thêm thê lương, ta tâm thật không đành lòng.

Đúng là đau đầu! Nếu chưa thấy nàng khóc thì tốt rồi, ta sẽ không sẽ thấy được hoàn cảnh gian nan của nàng thì tốt rồi, ta sẽ không như thế này! Sẽ không bị hình dáng đáng thương hai mắt đầm ướt lệ mông lung của nàng chi phối cho đến hiện giờ hình ảnh vẫn luôn tồn tại trong tâm trí ta. ta cứ nhớ mãi đến nụ cười tuyệt vọng của nàng, nụ cười ấy khắc sâu vào trong lòng ta, khiến ta mỗi lần nghĩ đến liền cảm thấy đau lòng.

Trong thư phòng, gió nhẹ thổi tiến vào cửa sổ.

“Tam gia.” Đồng Phi Hà được Hi Quý dắt tiến đi vào thư phòng.

Ta lấy lại tinh thần, Hi Quý thối lui đến ngoài cửa, xuất hiện trước mắt Ta giờ chỉ còn lại Đồng Phi Hà hình dáng thanh lịch.

Khuôn mặt thanh lệ không có dùng phấn trang điểm, có vẻ ưu sầu.

Ta nhìn chăm chú nàng, không biết là có phải do ánh mặt trời rất ấm áp chiếu vào nàng hay không mà ta nhìn thấy nàng thật tỏa sáng, ta si mê ngắm nàng.

Ta đột nhiên phát giác, Đồng Phi Hà tướng mạo vẫn có thể chấp nhận được như tính cách của nàng đối với sự yêu cầu chọn lựa thê tử của ta có điểm chênh lệch quá xa, miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận.

“Có chuyện gì nói.” Ta lấy ra một cây quạt, đi đến cửa sổ nghiêng người mang toàn bộ thân ảnh hoàn mỹ bày ra.

“Mạo muội tiến đến quấy rầy.....”

“Lời khách sáo không cần nói.” Ta đánh gãy những lời vô nghĩa của nàng, mở ra cây quạt phẩy phẩy.

“Kia..... Về thánh chỉ.....” Nàng kiên trì nhắc nhở Ứng Tri, nàng hi vọng có thể nhận được ý kiến của hắn và chính mình giống nhau.

“Uhm?” Ta không xem đến hình dáng nàng, nghe ngữ điệu phập phồng bất an khẩn trương của nàng, không khỏi cảm thán chính mình siêu phàm quyền rũ khẳng định đã làm nhiều loạn lòng của nàng.

“Ngài suy nghĩ sao?” Nàng điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, cố giữ vững trấn định.

Theo như trong truyền thuyết nói về nhân phẩm Tam hoàng tử, cùng với hắn nói chuyện tiếp cận chưa có ai nhận được một kết cục tốt, nàng thật sự rất muốn xoay người bỏ chạy, nhưng mà sự tình trước mắt bắt buộc nàng phải dùng cảm đối mặt nhân vật nguy hiểm này.

“Ngươi là lo lắng Gia không chịu thú ngươi sao?” Ta mang sắc mặt cao ngạo hỏi lại.

Ta nghĩ rằng, mình chính là một người có thân phận cao quý bất phàm làm sao có thể bị nàng cự tuyệt, Đồng Phi Hà nhất định sẽ cảm thấy không xứng, sợ hãi bị ta cự tuyệt mới đến đây gặp riêng ta.

Ta cảm thấy nàng thật tội nghiệp, đảo mắt nhìn xem kỹ nàng một chút, thấy thân ảnh nàng sợ hãi rụt rè đáng thương tâm ta đều trở nên mềm mại.

“Xem ra ngươi cũng là người có chút hiểu biết, xác thực nếu Gia cùng ngươi thành thân cũng thật ừm khuất Gia, tổn hại thân phận địa vị Gia, bất quá ngươi đã tham như vậy. Gia nếu cự tuyệt ngươi, đối với ngươi tình hình hiện tại, lại càng trở thành thê thảm hơn phải không?” Nói đến đây, ta bắt đầu cảm thấy, ngẫu nhiên nghe theo song thân an bài cũng không có gì tổn hại.

Dù sao Đồng Phi Hà tuổi cùng ta không chênh lệch nhiều, tướng mạo tuy không thuộc loại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như xem ra cũng không tệ, hơn nữa cùng Lưu Thuận Nghiêu lại chưa từng động phòng, lấy về nhà làm bình hoa cũng không gì trở ngại.

Ta sẽ cưới nàng. “Gia tâm ôn nhu mềm mại, sẽ không cho ngươi chịu khổ, lần này xem ra ngươi gặp vận may mắn, yên tâm đi! Gia sẽ không thấy chết mà không cứu được.”

Nàng nhìn chăm chú Ứng Tri một lát, hoàn toàn nghe không hiểu những lời hắn nói, nhìn đến nét mặt cao ngạo của hắn không biết hắn đến tột cùng ẩn hàm chứa ý tưởng gì? Nàng suy tư nửa ngày mới hiểu được hắn nói một đồng tử vô nghĩa ý tứ là Hắn muốn kết hôn cùng nàng!

Lập tức, nàng chấn kinh.

Ta quyết định cưới nàng, làm nàng sợ hãi đến như thế sao?

“Tam gia là nói thật sao? Sự việc bại hoại này sẽ dẫn đến phá hư thanh danh Ngai. Dù sao ta đã gả quá một lần!” Tuy rằng đối với Ứng Trị thanh danh sẽ không xem trọng, nàng vẫn là hi vọng hắn có thể quý trọng đề tâm đến danh dự của hắn trong lời nàng vừa nói.

“Ngươi xem lại sách sử đi, nhìn xem Võ Tắc Thiên, Dương Ngọc Hoàn cũng các vị đại mỹ nhân khác. . . . Chẳng phải là gả phụ rồi lại gả từ? Đều có danh nghĩa đường hoàng, muốn tái giá bao nhiêu đều dễ dàng.”——>gả phụ rồi lại gả từ = gả cha rồi gả cho con.

Nàng là nữ tử hiếu lễ nghĩa, nếu không do bị Luru Thuận Nghiêu làm cho nàng quá mức thương tâm, nàng sẽ không mất đi lý trí cùng Ứng Trị tạo ra sóng gió, hủy đi hôn nhân của nàng.

Nào biết nhất thời thống khổ khó kiềm lòng, chẳng những không thể giải quyết được vấn đề ngược lại mang đến phiền toái càng lớn hơn nữa.

Sớm biết như thế, có lẽ lúc ấy nàng nên nén giận ở Luru gia có vẻ sẽ tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Phi Hà! là một nữ tử hiếu lễ nghĩa, nếu không bị Luru Thuận Nghiêu làm đến quá mức thương tâm, nàng sẽ không mất đi lý trí cùng Ứng Trị tạo ra sóng gió hủy đi danh dự chính mình.

Như nào biết rằng, chỉ trong nhất thời thống khổ khó kiềm lòng, chẳng những không thể giải quyết được vấn đề ngược lại còn mang đến phiền toái lớn hơn.

Sớm biết như thế, có lẽ lúc ấy nàng nên nén giận ở lại Luru gia có vẻ sẽ tốt hơn!

Cho dù mọi việc càng ngày càng trở nên phức tạp, việc nàng rời đi Luru Thuận Nghiêu vẫn là quyết định sáng suốt. Khoảng thời gian Trọng phu trở về phủ, nàng đã nếm qua nhiều đau khổ, mỗi lần nghĩ cách muốn tiếp cận Luru Thuận Nghiêu đều bị Công chúa gây trở ngại mà Trọng phu tâm lại luôn hướng về Công chúa.

Hôn nhân của nàng đã đi đến giai đoạn không thể cứu vãn, huống hồ bọn họ bây giờ cũng đã có con trai, Trọng phu tâm chỉ lưu hình bóng nữ nhân khác, nàng hiểu, nếu nàng còn lưu lại ở Luru gia thì thứ nàng có thể có được đó là hư danh. Cho nên đối với quyết định rời đi Luru gia, nàng tuyệt đối không hối hận.

Như. . . .Mà không ngờ sự việc xảy lại ra thế ! Nàng phải làm sau đây? Nàng phải làm gì để có đủ sức đương đầu cùng Tam hoàng tử đây.

“Tam gia.”

Nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh nhìn Ứng Trị, hắn đang đứng im lặng bên cạnh cửa sổ, ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu vào thân hình hắn, lúc này trông hắn càng thêm tuyệt mỹ tựa như người trong họa.

Nam nhân này! Hắn không chỉ có thân phận cao quý ngay cả bộ dáng cũng rất tuấn tú, nếu mang hắn so sánh với Luru Thuận Nghiêu, nàng biết hắn dụng mạo anh tuấn hơn nhiều so với Luru Thuận Nghiêu, cho dù tâm tính của hắn không tốt như với dung mạo và địa vị cao quý của hắn, nàng tin hắn có đầy đủ quyền lợi bù đắp lại những khuyết điểm xấu về bản tính.

Nhưng. . . .Nàng không muốn thành thân, cố lấy dũng khí nàng cất tiếng nói:

”Ta. . .Không dám tự mình treo cao, Tam gia ngài thân phận cao quý, ta tự hiểu mình không thể xứng đôi cùng Tam gia. Hôm nay đến đây, xin làm phiền Tam gia, cầu xin Hoàng Thượng thu hồi lại thánh chỉ, theo ta biết việc này đối với Tam gia hoàn toàn không phải là việc khó, xin Tam gia phiền toái giúp đỡ.”

“Ngươi không muốn gả cho ta ?” Nghe được ý tứ trọng điểm trong lời nói của nàng, thật ngoài dự tính trước đó của ta.

“Còn muốn ta đi xin Hoàng Thượng thu lại thánh chỉ ? Ngươi xem ta giống như một nông dân không có đủ tiền nộp thuế phải tự mang thân mình đi nộp thuế !”

“Này.” Nói thế là có ý tứ gì thế ?

“Tam gia chẳng phải Ngài cũng không muốn cưới ta sao ?”

“Gia có nói là không muốn cưới người sao?” Hừm!... Thật mất hứng!

“Hừm... Gia còn không có nói cự tuyệt người, người còn chạy đến dám kêu Gia kháng chỉ, người không muốn gả cho Gia!. Người cho rằng người có đủ quyền kêu Gia phải theo lời người sao?”

Sau khi nghe hết câu nói của Ứng Trị nàng ngẩn người, rồi lại ngẫm người, tự mình ngẫm nghĩ lại những lời vừa nói, nàng nhận thấy những lời mình vừa nói đâu có dùng từ nào vô phép, tại sao Ứng Trị lại tức giận đến thế ?

“Tam gia....”

Nàng nhỏ giọng nói: “Ngài biết rõ chuyện phát sinh giữa chúng ta trong lúc đó làKhông thể có khả năng đi đến hôn nhân.”

“Vì sao không có khả năng?” Ta hỏi lại nàng.

Nàng tâm tư bắt đầu hỗn loạn! Theo nàng hiểu, nếu một đôi nam nữ khi bọn họ không có tình cảm bị bắt thành thân, tuyệt đối sẽ không vui, có khi bọn họ sẽ tìm mọi cách để từ chối hôn sự.

Người bình thường đều làm như vậy, nên nàng tin tưởng Ứng Trị cũng sẽ giống như mọi người! Vì thế, nàng mới tìm mọi cách ra khỏi phủ đến tìm hấn, muốn cùng hấn tìm cách giải quyết vấn đề, thế mà hấn lại dùng thái độ bức tức đối đãi nàng, nàng cố giữ bình tĩnh nhìn lại hành động, lời lẽ của mình, nàng nhận thấy không có làm sai việc gì. Tại sao Ứng Trị lại tức giận?

Chẳng lẽ hấn không bình thường?

“Chúng ta..... Chúng ta không thích đối phương.” Nàng lại cố lấy dũng khí nói.

Ta nghe xong lời nàng vừa nói, lòng không được thoải mái. ——Sau khi ta biết Đồng Phi Hà đến để thương lượng đối sách kháng chỉ, từ đầu ta đã cảm thấy không thoải mái. Thế mà giờ lại nhìn thấy thái độ kháng cự của nàng. Sự bất mãn của ta càng gia tăng.

Thật khó khăn, nàng mới được ta xem vừa mắt định ra tay trợ giúp. Vậy mà, nàng lại không biết mình đã rất may mắn mới được ta giúp đỡ, còn dám chạy tới tìm ta kêu ta tìm cách kháng chỉ. Chẳng lẽ nàng không biết được lợi ích khi ta cưới nàng sao? Còn dám chạy đến nói với ta nàng không muốn lấy chồng!

“Người còn thương Lư Thuận Nghiêu?” Hừm!Ta khẳng định mình so với Lư Thuận Nghiêu tốt hơn gấp trăm, gấp ngàn lần, từ bề ngoài cho đến nhân phẩm địa vị Lư Thuận Nghiêu trên căn bản không có đủ tư cách cùng ta so sánh.

Đồng Phi Hà nguyện ý gả cho Lư Thuận Nghiêu, thậm chí chấp nhận cô đơn khuê phòng, hầu hạ hai lão già Lư gia trong ba năm dài không một lời oán trách, thế mà hiện tại lại chạy tới gặp ta, nói không muốn gả cho ta. —— Hừm!... Hành vi của nàng đã xúc phạm nghiêm trọng đến sự tôn nghiêm của ta!

“Gia... Chuyện này không liên quan đến còn thương hay không thương hấn.” Nàng còn muốn giải thích thêm như nhìn thấy bộ dạng của Ứng Trị nàng đột nhiên tâm khiếp sợ, không nói ra lời.

Hừm..Hừm!... Ta quả thực bị nữ tử này làm tâm bốc hỏa , khuôn mặt anh tuấn bỗng nhiên nở nụ cười mềm mại, ánh mắt trở nên rét buốt.

Bình thường, gặp phải trường hợp có người tổn thương đến lòng tự tôn của ta, ta tuyệt đối thẳng tay trừng phạt tra tấn một phen, làm cho đối phương hiểu được Tam gia thật sự lợi hại như thế nào!

Đối với Đồng Phi Hà là một nữ tử, tuy rằng ta đã từng ra tay trừng trị không ít người tại Triều, khi bọn họ dám công khai hoặc ngầm đối đầu với ta. Haiz!Như...Tại sao?...Ta hiện tại, không thể nghĩ ra được biện pháp trừng trị nàng...

“..... Tam gia, ta rất khó khăn mới đi ra ngoài được một chuyến.” Nàng dùng hết dũng khí, bắt buộc chính mình phải kiên trì nói.

Nàng rất khó khăn mới tìm được cơ hội trốn song thân, nhờ nha hoàn làm che dấu, chạy đến bãi phóng Ứng Trị, nàng không muốn nhận thất bại quay về, nàng cần phải cố gắng.

“Thỉnh Gia, giờ cao đánh khẽ, xin Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ đã ban ra!”

“Ha ha” Ta cười ra tiếng, tay vẫn cây quạt vẩy vẩy.

Nàng càng không muốn gả cho ta, hành động ấy liền tổn thương đến ta, càng nghĩ ta càng không muốn nàng được như ý. Cái loại cảm xúc này, luôn tiềm tàng ở bên trong tâm ta, không chỉ thế mà còn mãnh liệt bành trướng làm cho ta cảm thấy mình thật sự bị tổn thương càng lúc càng sâu sắc đến sự tự tôn, sự kêu gọi.... Thân ảnh Đồng Phi Hà không ngừng hiện rõ trong đầu ta, nghiêm trọng hơn vị trí của nàng ta càng lúc càng chiếm lấy tâm tư ta.

Nữ nhân này đã gả quá một lần, lần trước nàng toàn tâm toàn ý vì nam nhân kia trả giá quá lớn, kết quả trở thành một kẻ bị trượng phu phản bội, kẻ tiếp lại rơi vào tình cảnh hồng hạnh cho người đời chê cười.

Một nữ nhân trải qua một quá khứ như vậy, ta nguyện ý cưới nàng, đáng lý ra nàng phải lập tức quỳ trước bài vị tổ tông cảm tạ tổ tiên phù hộ đã cho

nàng có nhiều phước, mới được ta giúp đỡ. Thế mà còn không biết cảm kích ta, ngược lại còn chạy đến trước mặt ta, dùng thái độ kiên quyết không cần đến ta.....

Thật đáng giận! Hiện tại nàng đang đối mặt cùng ta, chẳng lẽ nàng đối với mi lực của ta không có chút hấp dẫn nào sao? ... Xem ra nàng vẫn không chút rung động. Hừm!...Đều này, ta càng không thể tha thứ....Cho tới bây giờ chưa từng có người nào dám cự tuyệt ta. Ta không chấp nhận có người dám đến trước mặt ta nói những lời trái ý ta, từ chối ta..... Thôi thì nữ nhân trong mộng có đầy đủ điều kiện như ý của ta đặt ra vẫn cứ từ từ tìm sau vậy, trước nhất cần phải trừng phạt nữ nhân này một phen!

“Người có từng nghĩ qua những lời người nói rất khó nghe không ? Người nói giống như Gia không nên cưới người hoặc không đủ tư cách để cưới người, người trước khi xuất môn có từng soi gương chưa ? Chắc là mặt người hồng rồi nên không xem được rõ ràng chính mình có dung mạo ra sao?”

Nàng tròn mắt, hoàn toàn không dự đoán được Ứng Trĩ đột nhiên làm khó dễ, những lời hằn nói ra luôn chanh chua công kích lại nàng.

“Tam tông tứ đức người cũng đã học qua, Theo ta thấy thành ngữ “Qua được sông liền đoạn cầu” xem ra được người sử dụng rất linh hoạt. Muốn Gia mang Lưu Thuận Nghiêu đi thi người liền chạy theo Gia, Gia phải vì người xuất đầu lộ diện, cần làm người xấu chỉ toàn cho Gia làm...Cho đến ngày hôm nay, khi người cùng Lưu Gia cắt đứt qua lại, quyền lợi thì người hưởng trách nhiệm thì hoàn toàn đổ lên trên đầu Gia, người còn chạy lại đây muốn Gia giờ cao đánh khẽ, đừng liên lụy đến người! ... Haha..haha...Người còn cố ý đến nói cho Gia biết là Gia không biết xấu hổ cho nên giờ nếu có thêm danh xưng “Đứa con bất hiếu” bị người đời chê cười cũng không sao, mới chạy đến phân công hành động kế tiếp cho Gia, kêu Gia cải lại lệnh của Phụ Hoàng à!”

“Qua được sông liền đoạn cầu = qua được sông thì chặt cầu : Câu này ta nghĩ chắc ai cũng hiểu mà.”

“Tam gia.....” Nàng tính tình ôn hòa, rất ít cùng người tranh chấp đừng nói lúc này, bị Ứng Trĩ vừa mắng vừa quở trách, đôi mắt nàng nhất thời ửng đỏ.

“Ngài đang nói cái gì vậy? Ta cũng không có ý từ giã Ngài, lúc trước là Ngài tự mình nói đối trước mặt mọi người khiến cho ta bị người Lưu gia hiểu lầm mối quan hệ giữa Ngài và Ta !” Mọi việc xảy ra hết thảy rõ ràng đều do Ứng Trĩ tạo thành.

“Trước kia ở Lưu gia, Đồng cô nương, người chẳng phải muốn thoát ly hư danh Lưu phu nhân sao ? ...Ta đã thương tình ra tay giúp người... Huống hồ, từ lúc ta giúp đỡ người thoát khỏi cảnh khổ Lưu gia cho đến ngày hôm nay người còn không có trước mặt ta nói qua lời cảm tạ, hiện tại còn muốn ta cải lại lệnh song thân, thật sự người là người có giáo dưỡng sao?”

Nàng hô hấp hỗn loạn, đầu óc hỗn loạn:

“Ngài giúp ta sao? Hay là hại ta! Bên ngoài mỗi người đều nói ta Hồng Hạnh ra tường, không tuân thủ qui tắc hữu nữ!”

“Ta nhớ, lúc ấy Người chẳng phải cũng rất phối hợp sao? Hiện tại đạt được mục đích còn không một lời cảm tạ, lại còn mang đến thêm nhiều phiền toái cho Gia! ... Gia không phải đối với người là một ông chủ khách điểm sao ? Gia bao người ăn, bao người ngủ còn chịu trách nhiệm với người, người chẳng phải đã nghe được có biết bao nhiêu người ở xung quanh khen rằng người tinh mắt chọn lựa được một ông chủ quán tốt sao?”

Ta dùng khí thế bức người, liên tiếp xuất khẩu không lưu tình, ngôn từ sắc bén vừa nói, vừa liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt ửng hồng, hô hấp dồn dập của nàng, ta biết mình đã công kích thành công.

Ta chính là một người duy nhất trong mười vị hoàng tử, có chức vụ quan văn, bình thường ta rất thích bắt được nhược điểm của người khác, rồi từ bốn phương tám phía phê phán, nếu ta xem thấy người đó không vừa mắt liền viết tấu chương phê phán đưa lên trước Hoàng thượng cùng toàn thể quan văn võ đại thần từ từ tra tấn bọn họ....Ha,ha,ha.. Đồng Phi Hà ơi!... Đồng Phi Hà! Nàng nghĩ muốn tranh cãi cùng ta sao! Đồng Phi Hà nàng tuyệt đối không phải đối thủ của ta đâu!

“Sự tình nháo loạn ngày hôm ấy, chính người nghĩ muốn rời khỏi Lưu gia vì giúp người, Gia sẵn sàng ra tay trợ giúp dẫn đến cục diện rối rắm ngày hôm nay, để cho Gia một mình gánh vác, thế mà hiện tại người còn đổ lỗi cho Gia, người không có cảm thấy thẹn với tâm sao?”

“Ngài —— ngài ——” So với Ứng Trĩ thao thao bất tuyệt chất vấn, quở trách, nàng cả buổi cũng không dám nói một lời dù trong lòng có sự oan ức, đến cuối cùng chỉ hỏi được một câu:

“Ngài lúc trước vì sao nhúng tay vào?”

Ta lạnh lùng dùng ánh mắt liếc nàng một cái xoay người, mặt hướng ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lay động quạt.

Đến khi ta sửa xong tư thế cho hoàn mỹ mở miệng nói: “Giúp người làm niềm vui, giúp mọi người làm điều tốt đó là hành vi chính nghĩa !.”

Nàng nghe được những lời của Ứng Trĩ, đã hiểu được những lời đồn về hấn quả thật không sai biệt, càng làm nàng khắc thêm sâu sợ hãi về người nam nhân này, có đánh chết nàng cũng sẽ không gả a!

“Ta đâu có cầu Ngài ra tay giúp đỡ!”

Ta cười nhạt. “Người chạy đến trước mặt Gia trên mặt còn bày ra tràn đầy nước mắt, không phải người cố ý tạo bộ dáng thế để cho Gia chú ý đến người sao? Cho Gia thương hại người, đồng tình với người để Gia sẽ ra tay giúp đỡ người. Trong Lưu gia rộng lớn như vậy người lại cố tình đi tới bên cạnh Gia!”

Nữ nhân này thật sự đề ta giận lên đến cực điểm, còn dám nói ra những lời như thế với ta. Hại ta vì nàng mà cảm thấy đau lòng hiện tại không nhận được khen thưởng, nàng lại còn tỏ ra thái độ không cần, chẳng lẽ nàng thật không hiểu được Tam gia đây rất ít khi ra ta tương trợ người?

Lần đầu tiên vì nàng làm chuyện tốt thế mà liền trả quá giá đắt còn được hỏi đáp như thế a! Đồng Phi Hà ta Ứng Trị tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

“Ta lúc ấy khổ sở, một người thương tâm căn bản bất chấp không quan tâm là ai bên cạnh mình!”

Nàng có chút kích động, nàng rất ít khi không chế ngự được cảm xúc của mình — Sống lớn như vậy, nàng chưa từng trải những giây phút không kiềm được kích động tâm.

Nàng bắt đầu hận chính mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh nghĩ rằng đến tìm Ứng Trị, muốn hắn trợ giúp. Nàng mặc dù không hối hận rời đi Lưu gia, như mà gả cho Ứng Trị là lại một bi kịch vô cùng thâm a!

“Hừm!... Người cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu được, người chỉ cần khóc và khóc, chuyện xấu Gia liền đều thay người làm, là Gia không đúng, Gia nói không đúng sao?”

Ta mang ánh mắt chê cười nhìn qua Phi Hà, lại nhận ra nàng đang bị ta nói đến hai mắt đã đầm lệ, cảm giác hưng phấn bỗng nhiên biến mất, thấy bộ dáng nàng như thế ta lại thấy không đành lòng.

“Xem!...Xem!.. Lại khóc, cũng chỉ biết khóc!”

“Ta.....” Nàng không ngừng rút ra khăn tay lau nước mắt.

Ta mi nhưu lại đột nhiên cảm giác được chính mình giống một tên ác bá khi dễ thiếu nữ, nhìn Đồng Phi Hà bộ dáng khóc còn run run lòng ta trầm xuống, ta không hy vọng nàng sau khi khóc một lúc sẽ xoay người bỏ chạy, như ta cũng chẳng hiểu được ta, tại sao ta lại muốn giữ lại nàng để làm gì?

“Đừng khóc!” Ta nhìn không được nói ra, nàng lại lấy nước mắt đến đối phó ta, ta không hiểu tại sao nước mắt của nàng đối với ta lại có nhiều cảm giác! Mọi khi ta thấy nàng khóc thì tâm liền mềm ra, điều quan trọng hơn là ta càng không muốn nhìn thấy nàng khóc, nhìn nàng bị thương.

“Ngài, ngài.....” Bị hắn rống lớn tiếng nàng lệ lại rơi đầy mặt.

Ta cúi người, cảm thấy phiền chán đến cực điểm, tiến đến trước mặt nàng: “Ô ô ô!”

“Xin đừng như vậy!” Nàng tức giận cho dù chính mình là khuê nữ có giáo dưỡng như hiện tại nàng cũng không khống chế được sự điên tình.

Ta nhún nhún vai nói: “Ngày đó Gia vì không muốn nhìn thấy người khóc mới hy sinh danh tiết, tìm cơ hội cho người rời đi Lưu gia, người thật sự cho đến bây giờ vẫn không chịu đối với Gia nói lời cảm tạ sao?”

“Ô ——” Nàng khóc càng lớn hơn, nàng thật sự không có biện pháp lấy lại bình tĩnh khi đối diện Ứng Trị.

“Ta thừa nhận ngày đó ta cũng sai lầm rồi... Ta không nên im lặng cho ngài vì ta lộ diện, nhưng chúng ta không thể lại tiếp tục sai... Vì ngay lúc đó xúc động không kiềm chế được tình huống bù lại bây giờ, ta không để cho xuất hiện sai lầm nào nữa!”

Ta cười khê đề lộ ra đường cong mê người trên khuôn mặt: “Chuyện Gia làm, chưa từng có sai.”

“.....” Nàng đang khóc ngay ngắn người!

Ta vẫn cao ngạo ánh mắt hiện lên sự kháng cự quyết định của nàng, vô tình cho nàng một kích trí mạng.

“Không nghe theo hoàng mệnh chính là khi quân chi tội, chính người muốn chết, nhưng đừng trách Gia không nhắc nhở — Các người Đồng gia có bao nhiêu mạng người, bọn họ cần phải có mặt mũi để sống!”

Đồng đi, xuân đến!

Nhà nhà đều vui mừng đón chào mùa xuân, khí trời vào xuân muôn hoa đua nở, cảnh sắc tràn đầy sức sống ngược lại tâm nàng luôn chìm trong bầu trời âm đạm mưa dầm, sắc trời âm ập nắng xuân bấy nhiêu thì lòng nàng rét buốt.

Lần trước cùng Ứng Trị trao đổi thất bại, gặp thêm các loại đả kích khi nàng về đến phủ sinh bệnh một thời gian.

Nha hoàn không cận thận lỗ miệng nói ra việc nàng đi tìm Ứng Trị cho song thân biết, phụ thân và nương biết được nàng có ý đồ kháng chi, không chỉ có nặng nàng, còn nhốt nàng lại trong phủ nghiêm cấm trông giữ, không cho nàng bước ra khỏi phủ nửa bước.

Nàng tựa như một người bị ở tù mất đi tự do, không thể đi ra bên ngoài, nàng chỉ biết việc hôn nhân của nàng đang được tiến hành hoà tốc.

Nàng có chút tuyệt vọng, lần đầu tiên xuất giá, nghĩ đến chính mình nhất định sẽ hạnh phúc cả đời, như sự đời không thể ngờ trước được mọi chuyện, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện không như ý muốn của mình, nàng phải gả đến lần thứ hai! Mà lúc này, nàng có dự cảm, nàng sẽ thống khổ cả đời.

Ứng Trị! Người nam nhân này, cho dù bên ngoài mạnh hơn Lưu Thuận Nghiêu, thân phận, địa vị cũng rất cao quý, thế mà tính tình lại xấu đến cực điểm,

hơn nữa trải qua lần trước “Trao đổi” Không có kết quả như nàng đã khắc sâu cảm nhận được nỗi danh lừng lẫy Tam hoàng tử không phải chỉ là hư danh.

Hắn tựa như một viên đá thật lớn chững ở trên con đường, ai muốn qua đường muốn đập vỡ cũng đập được, nếu người muốn đổi đi con đường khác, hắn sẽ di chuyển đuổi theo tiếp tục chắn trước con đường của người muốn đi!

Người như thế chính là chỉ có mới thể xuất hiện ở ác mộng..... Như nàng lại gặp được hắn ngay tại ngoài đời, còn phải đi cùng hắn cả đời thực cảm thương chính mình, nàng không biết trong tương lai sẽ xảy ra bao nhiêu phiền não.

“Phi Hà.” Đồng phu nhân cao hứng phấn tiêu sái đi vào cửa, trong tay đang cầm nhất hộp vật phẩm

“Ngày đã chọn rồi, đó là một ngày tốt vào đầu tháng ba. Con lại xem xem, những trang sức nung vừa mới mua xem có vừa ý thích của con không?”

Nàng chỉ cảm thấy cả người vô lực, mắt thấy Mẫu thân đều thay nàng chuẩn bị tốt đồ cưới, nàng xúc động khóc.

“Nung, Tam hoàng tử thật sự muốn kết hôn cùng con sao?” Nàng vẫn không muốn tin tưởng vào sự thật, nàng thật hy vọng có ai có thể nói cho nàng biết mọi chuyện đều là ảo giác.

“Đúng vậy! Hắn đang chuẩn bị hôn sự, Hoàng Thượng có ý chỉ, cho hắn ở thành thân tạm nghỉ vào Triều tham gia chính sự để chuẩn bị lễ cưới.”

Đồng phu nhân trong thời gian gần đây khi nhắc đến Ứng Trị, luôn mặt luôn mang nét tươi cười.

“Xem ra lần này Hắn đã học được cách làm người, hắn nhờ người gởi lời ân cần thăm hỏi chúng ta, còn mời Phụ thân con đi đến quý phủ của hắn làm khách, phụ thân con nói hắn dạo gần đây đã thay đổi rất nhiều, so với lúc trước trở nên tốt hơn rất nhiều.”

Các loại tính cách con người như ích kỷ, bá đạo, lãnh khốc, nàng đều gặp qua như đối với tính cách đặc biệt như Ứng Trị rất hiếm gặp. Thế mà người có tính cách độc đáo ấy lại sắp trở thành trượng phu của nàng.

“Phi Hà à! Con hãy quên tiểu tử Lưu gia đi!”

Đồng phu nhân sờ sờ vào gương mặt ưu sầu nữ nhi tiếp tục nói “Đừng vì một tên nam nhân như thế! Mà phí đi một đời của mình, hắn không đáng cho con yêu, hắn lại càng không đáng để cho con phải vì hắn sầu khổ cả đời.”

Nàng lắc đầu trầm nghĩ, mẫu thân đã hiểu sai lầm ý nàng rồi, nàng hiện tại không có thời gian suy nghĩ đến Lưu Thuận Nghiêu, nàng ưu sầu không vui đều vì Ứng Trị!

“Tam hoàng tử không chỉ xuất thân cao quý, tính tình quả thật có lúc không thể tưởng tượng nổi, lại càng không giống Lưu Thuận Nghiêu. Đối với Lưu Thuận Nghiêu nung cũng nhìn hắn từ nhỏ đối với tính cách thành thật của hắn Nung cứ nghĩ về sau hắn sẽ trở thành một trượng phu tốt. Thế mà ngày hôm ấy, người làm con đau khổ lại chính là hắn.Phi Hà à!...Lưu Thuận Nghiêu nam nhân này!...Hắn là người con đã từng yêu, đã từng có một khoảng thời gian dài tìm hiểu như rồi kết quả vẫn ngoài sự mong đợi của con, hắn căn bản đã làm tan nát trái tim con! “

”Haiz’!.....Nung rất hiểu nếu bây giờ bắt con bước lên kiệu hoa với người con chưa tình yêu thương, Nung biết đó là một điều rất khó đối với con, một nam nhân xa lạ chỉ gặp mặt nhau vài lần cộng thêm danh tiếng lừng lẫy kẻ thích đi gây chuyện của hắn... Nung biết bắt con chấp nhận điều đó sẽ rất uất ức đối với con, như con thử nghĩ lại xem, con hãy tự cho mình một cơ hội cũng như cho hắn một cơ hội, đôi khi tính cách gây sự của hắn đó chỉ là bình phong che đi nội tâm của hắn, biết đâu hắn ngược lại sẽ là một vị trượng phu tốt.”

“Những gì cần nói, ngày hôm nay Nung đã nói với con, Nung mong con hãy tự mình bình tâm suy nghĩ...Nung đặt kỳ vọng ở con!.....”

“Sau khi thành thân, rồi từ từ tìm hiểu nhau, Nung hiểu tính tình hắn tuy rằng có chút cổ quái như lại rất có tài, Nung nghe nói hắn cảm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông ngay cả võ nghệ cũng cao hơn các vị hoàng tử khác.....Mà chẳng phải sở thích của con là chơi cờ sao? Thế thì sau này còn có thể thường xuyên cùng hắn lãnh giáo thêm, cần thận quan tâm chăm sóc hắn, nghe lời hắn, Nung biết con là một người ôn nhu hiền thực, Nung tin rằng hắn nhất định sẽ thương yêu con.”

Nàng trầm mặc cúi đầu không nói một lời im lặng lắng nghe những lời khuyên của mẫu thân, nàng cũng không chờ mong Ứng Trị yêu mình. Nàng biết bởi vì Nung quan tâm lo lắng cho nàng nên khuyên bảo an ủi nàng, nàng cũng biết cuộc hôn nhân sắp diễn ra có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự Đồng gia, phụ mẫu sẽ không vì yêu thương nàng mà dung túng nàng làm ra những chuyện thất lễ, hôn sự của nàng cùng Ứng Trị không thể hủy, nàng biết trước tình thế hiện tại nàng chỉ có chấp nhận gả đi.

Ngẫm lại, nếu không nhờ Ứng Trị ra tay, chỉ sợ hiện tại nàng vẫn còn ở Lưu gia, vẫn còn chịu thương tâm, phụ mẫu cho dù có thương yêu nàng, như chi có thể đau lòng nhìn nàng không thể mang nàng rời đi Lưu gia.

Vì sao! ...Ông trời đối lại với nàng như thế!...Vừa rồi đi Trượng phu, chưa được bao lâu, chưa có được một khoảng trời bình an đã lập tức rơi vào phiền não khác ...Nhớ đến thần khí cao ngạo của Ứng Trị, nàng hoàn toàn không nghĩ mình có thể tiếp nhận được hắn, cùng hắn ở cùng một chỗ.

Tam hoàng tử luôn là tâm điểm của mọi người, đối với nhất cử nhất động của Ứng Trị mọi người đều chú ý đến, xem ra hắn còn được quan tâm hơn so với Hoàng Thượng, Hậu phi, Thái tử....Cũng chỉ bởi vì nơi nào có Tam Hoàng Tử nơi đó tất có hỗn loạn!... Cho nên ngay cả việc hôn nhân của hắn, cũng dẫn đến phát sinh một trận hỗn loạn nghiêm trọng!

Vào ngày Tam Hoàng Tử thành thân, từ tờ mờ sáng trong Kinh thành dân chúng đã tụ tập canh giữ ở ngoài cửa Đông gia chờ đón xem náo nhiệt. Thậm chí còn có người từ nơi khác khi nghe được tin tức không ngại đường xa xa xôi vội chạy đến góp vui, bọn họ quay quanh xem Tam Hoàng Tử cưới vợ.

Nam nữ già trẻ trong thành đều cùng tụ tập trên những đoạn kiều hoa đi qua, xem đám cưới Tam Hoàng Tử dẫn đến những đoạn đường đó bị bế tắc nghiêm trọng, đội ngũ đón dâu phải hao phí nhiều sức lực mới vào được Vương phủ.

Mấy ngày trước, Hoàng Thượng hạ một đạo thánh chỉ tuyên bố Tam hoàng tử được phong “Thành vương” đồng thời, Hoàng Thượng cũng ban cho Tam hoàng tử một tòa Vương phủ hoa mỹ.

Ứng Trị! Hiện tại được phong “Vương” địa vị càng thêm cao quý. Nàng sau khi gả cho Ứng Trị trực tiếp thành “Vương phi” đối với danh dự của Đông gia cũng được nâng cao.

Trong khoảng thời gian nàng rời đi Lưu Gia, Lưu Thuận Nghiêu cũng không có đi đến tìm gặp nàng, nàng nghe người hầu nói lại Lưu Gia cũng tổ chức yến tiệc chúc mừng Công Chúa Mộng Cỗ lên làm chính thất.

Câu chuyện tình của Đồng Phi Hà và Tam Hoàng Tử được dân chúng kể lại như một câu chuyện tình đẹp trong truyền thuyết, mà đoạn thời gian nàng Đồng Phi Hà ở lại Lưu Gia ngược lại chỉ là đoạn phụ của câu chuyện tình.

Nàng rời đi Lưu gia, gả cho Ứng Trị toàn gia nàng vui mừng. Mọi người chỉ nói đến chuyện nàng vì Lưu gia trả giá quá đắt, còn lại không người nào nhắc đến chuyện Lưu Gia lập chính thất mới. Kiều hoa vừa đi vào Vương phủ, nàng lau khóe mắt thấm ướt nước mắt, nàng không muốn nghĩ nhiều, nàng sẽ nhận mệnh, nàng sẽ nghênh đón cuộc sống cực khổ đang chờ nàng phía trước.....

Trong đại sảnh trang trí bàn ghế, lễ đường, mành treo.... Tất cả đều một màu đỏ tươi... Đây là lần thứ hai nàng thành thân nên cảnh tượng trước mắt đối với nàng rất quen thuộc.

Nàng vẫn lặng lẽ cúi đầu trong suốt toàn bộ trong quá trình làm lễ, tuy nàng không xem được mặt Ứng Trị, như nàng nghe được những lời chúc mừng của mọi người xung quanh, những tiếng cười vui của bọn họ khi nghe vào tai giống như bọn họ không thực tươi cười mà là miễn cưỡng đến dự, miễn cưỡng tươi cười, nàng chết lặng tựa như rơi gỗ mặc cho bà mai điều khiển.

Sau khi chiêu đãi khách xong, Ứng Trị liền trở về tân phòng nghỉ ngơi. Người nhà Mẫu thân Ứng Trị tuy nhiều nhưng cùng hắn có quan hệ không tốt, vì thế người nhà của nàng lại càng không có người thân với hắn. Còn người theo hắn đến náo loạn động phòng vẫn có như đã bị hắn đuổi về hết.

Hôn lễ lần này! Xem ra chỉ là một trò chơi khôi hài đối với hắn, mọi người từ sớm đã bị hắn đuổi đi ra Vương phủ.

Nàng cũng chỉ biết âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Xem người có vẻ không cao hứng?”

Trở lại trong phòng, việc đầu tiên ta làm chính là soi gương xem dung mạo của mình. Cả ngày nay thật bận rộn, giờ nhìn thấy khí sắc vẫn tốt, ta vừa lòng nở nụ cười, ánh mắt dời về phía Đồng Phi Hà.

Nàng vô ý cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, hôm nay lần đầu tiên nhìn thẳng vào Ứng Trị mặt, nàng nhìn vào ánh mắt, nàng không lý giải được tâm trạng hiện tại của hắn, không biết hắn đang sung sướng hay đang phẫn nộ, càng không hiểu được càng làm cho nàng đứng ngồi không yên, tâm thì luôn phập phồng lo lắng.

Nàng bỗng nhiên có loại cảm giác, hiện tại không phải hiện thực mà chỉ là giấc mơ, trước mặt nàng là một căn phòng mới trong phòng được trang trí một màu đỏ rực, khăn trải bàn đỏ, nền đỏ, mành đỏ... Cùng những đồ vật có giá trị quý giá, hiện tại đứng trước mặt nàng còn có một tân lang anh tuấn, trước đó không lâu chính nàng cùng hắn đã bá thiên địa, càng nghĩ càng hiểu được mọi chuyện đang xảy ra là thật, khiến cho nàng càng sợ hãi khủng hoảng, không biết kế tiếp chuyện gì sẽ đến đối với nàng.

“Tại sao? Người mất hứng nói ra đi, người làm cho Gia cũng không cao hứng theo người.” Ta vẫn mang hình dáng phong tao nhả tay cần vài sợi tóc hỏi chuyện cùng nàng.

Tân nương ngày hôm nay chính là nàng ta là Đồng Phi Hà, trước câu hỏi của ta nàng chỉ biết ngồi ngay ngắn ở trên giường, một tay cầm lấy vạt áo, một tay cầm lấy thành giường, dùng ánh mắt vô tội nhìn lên ta.

Tâm trạng nàng bất an ta đã nhìn thấu hết toàn bộ, hơn nữa đối với ta càng nhìn nàng bối rối ta càng thích.

Đúng vậy, ta thích chính là loại biểu hiện khẩn trương này của nàng, ta muốn nàng đối với ta phải kính sợ, phải chú ý đến mỗi tiếng nói cử động của ta!.

Ta cao ngạo đi về hướng Đồng Phi Hà, trước mặt nàng cúi xuống thất lễ.

“Ngài.....” Nàng muốn hỏi hắn có cái gì ý đồ, nhưng động tác của hắn đã nói lên rõ ý của hắn, nàng bối rối lui đến sau giường, không biết nên làm thế nào để ngăn cản Ứng Trị tới gần.

“Trốn cái gì? Ta chính là trượng phu danh chính ngôn thuận của người.” Nhìn thấy nàng muốn lui về phía sau ta dùng hai tay kéo cả người nàng ôm vào trong lòng mình.

Nàng càng sợ hãi lại càng kháng cự nhiều hơn, như vẫn bị hán ôm nàng không đủ sức thoát ra lòng tay của hán.

“Xin đừng như vậy!” Nàng lòng nóng như lửa đốt, nàng dùng hết để né tránh không cho Ứng Trị đụng vào người. Tuy rằng nàng đã cùng Lưu Thuận Nghiêu thành thân như vẫn chưa có viên phòng, cho nên đối với hành động nam nữ thân cận nhau nàng ngại ngùng, hiện tại Ứng Trị lại muốn lập tức cùng nàng đồng giường cộng chăn, ân ái thật sự vấn đề này đối với nàng quá khó khăn.

“Người quá khách khí, người có thể lớn tiếng kêu sẽ không mất lễ.”

Trước những lời đùa của hán, nàng không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy cả người khô nóng.

“Lưu Thuận Nghiêu thật sự không có chạm qua người sao?”

Hán hai tay linh hoạt gỡ bỏ từng lớp xiêm y của nàng. Nàng dùng tay cản lại hành động của hán, như nàng không đủ sức để chống lại hán mà ngược lại bị hán dần dần áp bách, ngã xuống giường.

Hơi thở của nàng hỗn loạn như tân phòng đã nổi lên hỏa, trước mắt nàng là nụ cười xấu xa cùng khuôn mặt tuấn tú của hán cực kỳ giống yêu ma gây hại nhân gian, về bên ngoài làm người mê mẩn như tận bên trong tâm lại là một tâm địa ác độc.

“Tam gia.” Trong nháy mắt, nàng thẹn thùng vây quanh thân thể làm thân thể nàng hiện lên một màu ửng hồng “Ta không thích ngài.”

Ta tươi cùng ánh mắt cười ôn nhu đột nhiên biến đổi thay vào đó là ánh mắt tức giận, cả người cũng trở nên khó chịu lên, nhưng ta lập tức không chế được khuôn mặt tuấn tú lập tức vừa cười thân thiết hơn.

“Ta cũng giống của ta Vương phi.”

Tại đây trên đời, có thể cùng người mình thích thành thân, nếu được như thế thật sự là việc may mắn. Bình thường những cuộc hôn nhân đều do phụ mẫu đôi bên quyết định, nam nữ đều không có trước đó biết đến nhau như phải cùng nhau miễn cưỡng sống.

Ta cho rằng mình chính là một Hoàng tử thân phận cao quý vốn nghĩ sẽ được tự mình tìm được người mình thương, tìm được một nữ tử xinh đẹp tựa như họa, hoạt bát đáng yêu cùng ta đi trên đoạn đường phía trước như sự tình lại diễn ra ngoài suy nghĩ của ta, mà Đồng Phi Hà tính cách của nàng cũng không phải là loại tính cách ta thích ta.

Ta đã biết nàng không phải mẫu nữ tử ta thích như nhìn thái độ của nàng ta thật không cam lòng, nàng dám cự tuyệt ta. Đến giờ phút này nàng lại dùng những lời vô tình đối với ta, càng tăng thêm lòng chiếm đoạt của ta, ta cảm thấy thật không cam lòng, liền làm cần phải giữ lấy nàng.

Ta đối chính mình nói, trong lòng ta không thoái mái, ta tức giận chính là thái độ quyết tuyệt của nàng, nói về yêu thương nàng thì ta đối nàng vẫn chưa tâm động!

Xiêm y từng cái từng cái rơi xuống, kích tình như hỏa thiêu đốt, không ngừng lan tràn. Tân nương vô lực chống cự, từ từ nhắm hai mắt, nàng tỉnh tể nghẹn ngào, thần sắc đáng thương. Ta bắt đầu cảm thấy khó chịu, điều này làm cho ta cảm thấy thêm tức giận, hành động ngây ngô từ của Đồng Phi Hà ảnh hưởng quá lớn mẽ liệt đối với ta.

Ta quyết tâm, càng ra sức đùa nghịch thân thể mềm mại dưới thân, ta đã man đoạt lấy, kịch liệt đòi hỏi làm cho nàng càng lúc càng thét chói tai, càng khóc thê thảm.

Ta hôn lên môi của nàng, cố ý trêu đùa nàng ta hỏi: “Lưu Thuận Nghiêu lợi hại hay vẫn là Gia lợi hại hơn?”

Đôi môi của nàng phát run, hoàn toàn không nói được nên lời ta cố ý dùng lưỡi tiến vào mút lấy mật ngọt ngào môi nàng làm cho nàng ngay cả hô hấp đều khó khăn.

Sau khi cảm thấy nàng hô hấp khó khăn sắp ngắt ta mới tạm dừng, làm cho nàng nghĩ đến là ta, rồi ta lại tiếp tục mãnh liệt xâm chiếm thân thể của nàng, dùng lửa nóng da thịt cùng ngôn từ vô lễ làm cho nàng khắc sâu nhớ kỹ, nàng mới là người của ai, ai mới là trượng phu của nàng!

Kịch tính qua đi, khi nàng tỉnh lại cả người đau đớn, còn không có tới kịp mở mắt ra, nàng lập tức nhận thấy được thân mình không thể di động nổi lại nghĩ đến vừa bị Ứng Trị vừa chà đạp, nàng sợ tới mức không dám nhúc nhích. Chưa hồi phục được tinh thần thì nàng bị một đạp té lẳng xuống thảm đồ sàn nhà.

Vừa đau vừa phải nén nhịn xuống để tránh phát ra âm thanh, nàng hít vào một hơi mở mắt thấy trời còn chưa sáng, trong phòng ánh nến đã cháy tàn hơn phân nửa đang tản ra mỏng manh ánh sáng.

Sau khi bị té ngã nàng tỉnh táo lại ngẩng đầu đánh giá quanh phòng một lần nữa, nàng chỉ thấy trên giường lớn Ứng Trị chân hơi hơi di động như vẫn còn đang ngủ say. Chỉ một thoáng, nàng xúc động khóc lớn. Như cổ họng nàng đã muốn khàn khàn, mí mắt cũng sưng đỏ, trải qua việc vừa rồi Ứng Trị vô tình “Tàn phá” thân thể của hán giống khối đá lớn nàng đè lên người nàng.

Lại không thương tiếc, còn đá nàng xuống giường cho dù hán không phải ý định như nàng vẫn như cũ cảm thấy khó chịu không cam lòng.

Sau khi suy nghĩ xong những hành vi của hán, nàng khó chịu oán hận! Hai lần thành thân, đối diện động phòng hoa chúc từng có các loại suy nghĩ ảo tưởng chờ mong không thể tưởng được cuối cùng nàng được có được kết cục đêm động phòng bị thảm thế này!

Nàng khó khăn định bò lại lên giường như nhìn thấy Ứng Trị hai tay, hai chân mở rộng ra trên giường ngang tàng thân hình chiếm hết giường.

Lập tức nàng buông tha cho ý định trở lại trên giường, nhặt lên những xiêm y rơi trên mặt đất mặc vào, nàng chậm rãi đi đến ghế nằm bên cạnh giường toàn thân đau đớn mệt mỏi nằm xuống ghế nàng buồn bực oán giận, nàng thật muốn khóc. Như không ra được giọt lệ nào có lẽ nước mắt đều đã chảy cạn.

Thân mình đã rất mệt mỏi, nàng cố gắng ngủ, như trong đầu óc nàng chỉ hiện lên hình ảnh —— Ứng Trị hôn môi, ôm nàng, chạm đến nàng. Hiện tại, nàng đã trở thành thê tử của người nam nhân này, nàng đã thuộc về Ứng Trị.

Hắn không giống Lưu Thuận Nghiêu quan tâm săn sóc, nàng. Hắn nói chuyện với nàng ngôn từ lời lẽ luôn mang theo dao, búa lại còn một bộ đáng cao cao tại thượng, lúc nào cũng cho là hắn đúng. Tóm lại hắn vô số khuyết điểm

Trương phu như vậy thực làm cho nàng lo lắng, hôn nhân lần thứ hai này không biết sẽ có kết cục dạng gì? Nàng không có sức lực lại tiếp tục đi yêu người, cũng không muốn nghĩ đến phải trả giá khi người tổn thương đến tâm của nàng như trước đây, nàng rất sợ chính mình lại bị người một lần nữa bị bỏ rơi.

Mặc kệ Ứng Trị nghĩ như thế nào, nàng tự kiểm chế tâm mình phải lạnh lùng đối đãi, không nên động tình, như vậy nàng sẽ không có bị thương tâm một lần nữa.

Cho dù khi bị hắn hôn tâm nàng lòng rối loạn như cho dù hắn ôm nàng cảm thấy ấm áp, cho dù hắn chạm đến ảnh hưởng của nàng ý thức, nàng cũng phải vững tâm không mở ra tâm đến người tiến vào.

“Không thích. Ta không thích hắn. Không thích. Sẽ không thích.” Một lần lần nói cho chính mình nghe, như vậy giống như nàng sẽ không sợ hãi. Lòng của nàng dần dần yên ổn xuống, mệt mỏi rút cục nàng cũng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 04

Sáng sớm tỉnh lại, ta phát hiện Đồng Phi Hà không có ở cạnh bên người, ta hoảng sợ nghĩ đến nàng trong đêm qua vừa bị ta “Tàn phá” đã sợ nàng sợ hãi bỏ trốn, cho nên vội vàng đứng lên không ngừng tìm kiếm.

Haiz!...Thiệt tình thật à! Sao lại nằm trên ghế ôm một đồng xiêm y cuộn mình ngủ thế này.

Tuy rằng đang vào mùa xuân như khí trời ban đêm vẫn còn lạnh lẽo, thế mà nàng lại chạy lên ghế nằm ngủ thế này! Haiz. ...Xem nàng ta ngủ hình như có lẽ vừa lạnh vừa mệt mỏi, cho nên tuy đang ngủ say như sắc mặt vẫn không được bình ổn, đôi mày hơi hơi nhăn nhăn, biểu hiện không được thoải mái.

Ánh dương ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt tú lệ của nàng, ta bất tri bất giác ngồi ở xuống bên cạnh say mê ngắm nàng đang say giấc.

Tối hôm qua ta không khống chế được chính mình, chỉ muốn khi dễ nàng, mặc dù nàng không phải khuynh quốc khuynh thành đại mỹ nhân, nhưng mà nàng có điểm độc đáo của riêng nàng đủ để hấp dẫn ta đẩy lên tình dục.

Đáng tiếc tính tình của nàng không được hoạt bát, ta không thích những cô nương tính lạnh như vậy ...

Ta nhìn không được sờ sờ vào cái mũi nhỏ nhắn cáo vút của nàng, nữ nhân này hại ta sinh khí tức mấy ngày, ta nhất định mỗi đêm đều phải bắt nàng lấy thân thể bồi thường cho đến khi nào nàng chết mới thôi.

Cũng may nàng cho ta cảm giác cũng không tệ lắm xem ra cũng giảm bớt đi tâm tình không thoải mái của ta, nhưng mà ta vẫn hi vọng nàng sẽ là một mình nữ tử làm cho ta vừa lòng, tính tình có thể thay đổi hoạt bát hơn một chút sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Ta muốn thê tử của chính mình có thể cùng ta khi cười thì thật cười to, nói vui đùa âm ỉ khi ta náo loạn nàng phải náo loạn cùng ta, cổ vũ cho ta như xem ra đối với Đồng Phi Hà tựa hồ không phải loại nữ nhân có tính cách như thế.

Nghe đồn nàng, chân chính là một danh môn thực nữ.

“Ồ!” Bị động tác của Ứng Trị nàng bừng tỉnh mở mắt ra.

“Thích ở chỗ này ngủ sao!” Ta đứng lên, ôm lấy Đồng Phi Hà đi trở về trên giường, cúi đầu lại nhìn thấy hai mắt nàng gắt gao nhắm lại, ta vội nhìn lại chính mình đang ... Chính mình đang trần truồng, ta không khỏi cười nói:

“Không phải ai cũng đều có cơ hội nhìn thấy thân thể bất phàm của Gia, người hãy mau mở ra mắt xem nhiều một ít đi.”

Nàng lúc này không chỉ có hi vọng chính mình tạm thời bị mù, càng hi vọng chính mình tai bị điếc để không nghe được những lời Ưng Trị nói.

“Tình tình của người thật đúng là...Ban đêm không ngoan ngoãn ở trên giường, có lẽ do Gia hầu hạ người còn chưa hết sức, cho nên người có dư sức lực thừa dịp Gia nghỉ ngơi đi làm chuyện dư thừa.”

Ta nhận ra được Đồng Phi Hà hiện đang hồ hững hờ giận dữ, ta ngẫm nghĩ lại tối hôm qua ta tựa hồ đã muốn dùng hết sức, nhất định đã làm cho nàng rất sợ.

Hazì!.. Không phải nam nhân nào cũng đều có năng lực lớn như ta à — Ta đây chính là người trong truyền thuyết có thiên phú bẩm sinh. Có thể vì thế mà thể tử của ta, bị ta làm sợ hãi nên tạo ra một chút hành động dư thừa, thôi thì nên rộng lượng bỏ qua cho nàng vậy, ai bảo ta lại có bẩm sinh cường đại như thế!

Nàng khoe miệng run rẩy, chịu đựng một bụng đầy khí đã muốn phát nổ.

“Phụ mẫu người luôn dạy người phải ôn nhu, hiền thực người lại thế! Xem ra Lưu Thuận Nghiêu đi tìm tình nhân khác đó cũng có nguyên nhân à!”

Nàng nghe được những lời của hấn nàng thật không thể nhịn được nữa, ngữ điệu cứng rắn trả lời:

“ Vào lúc giữa đêm ta bị ngài đá xuống giường !”

Ta giật mình, sau một lúc lâu sau phủ nhận. *“Không có khả năng!”*

“Vậy tại sao có giường vừa lớn, vừa êm, vừa thoải mái lại không nằm, chạy đến mà nằm ngủ ở ghế làm cái gì ?”

“Uhm.thì...” Ta sững sốt như vẫn giữ lấy bình tĩnh.

“Như thế nào lại không cẩn thận như vậy.....”

“ Đây cũng chính là nghi vấn của ta. ” Nàng đánh gãy lời vô nghĩa của hấn.

Ta không thể nói thêm gì nữa chỉ có thể nói: *“Về sau hãy chú ý thêm một chút!..”*

Gi thế...Hấn đây là kêu nàng chú ý sao?! Đôi mắt nàng mở thật to — Tình tình nàng trước đây đâu thế vậy mà không biết vì sao, chỉ cần cùng Ưng Trị ở cùng một chỗ, nàng sẽ rất dễ dàng trở nên kích động không giữ được bình tĩnh!

“Người ngủ thêm một lúc nữa đi đến giữa trưa cùng ta vào cung gặp Thái Hậu, Hoàng Thượng, Hoàng hậu.....” “ Ta đợi một chút chờ cho nàng yên ổn nằm trên giường mới kéo chân đắp cho nàng

“Về phần là ai đá ai xuống giường, thì chúng ta hãy quên đi...”

“Không cần đợi cho giữa trưa.” Nàng đã muốn bị hấn làm hại tâm phiền ý loạn, làm thế nào có biện pháp ngu tiếp?

“Nghe lời, đây cũng vì tốt cho người không ngấm lại người tối hôm qua một mỗi một đêm như thế nào sao!”

“Đó là do ai hại ta một như vậy ?” Nàng nhịn không được lên tiếng.

“Chắc!” Ta ngạc nhiên nhìn chăm chú ánh mắt của nàng.

“Không cần la lớn như thế, ta thấy tình tình người căn bản không giống như mọi người nói người ôn hòa, hiền lành à!”

Ta tuy rằng miệng nói những lời đùa cợt như trong lòng cũng rất chờ mong chính mình sẽ phát hiện ra được tính tình của nàng, có thể tính tình sẽ không giống như lời mọi người từng nói — Ta thích khuê nữ từ nhỏ được dạy qua lễ nghĩa như bản tính lại hoạt bát giống như ta như thế mới sinh động, đặc sắc.

“Tam gia, van cầu ngài im lặng một chút!” Nàng nâng lên ánh mắt long lanh lệ lên khăn cầu.

“ Nếu Ngài không rầy rà, ta cũng không có đáp lại như thế!”

Tâm tình ta đang tốt nghe câu nói của nàng bỗng nhiên lại biến xấu đi. *“Người đây là chê Gia âm ỹ ?”*

Nàng đã học được bài học mới vừa rồi, nàng biết nên tốt nhất ngoan ngoãn im lặng không nên nói, trực tiếp co đầu rút cổ bất động vào chăn.

Ta tức giận, đang muốn đi ra ngoài thưởng thụ không khí trong lành buổi sáng giảm đi buồn bực trong lòng vừa đi gần đến cửa mới phát hiện chính mình còn chưa mặc vào xiêm y — Tuy rằng ta có thân hình vô cùng hoàn mỹ nhưng người bình thường sẽ không đủ tư cách nhìn thân hình ta à! Vì thế chỉ có

thể mặc chỉnh tề xiêm y mới ra ngoài được để tránh có người thừa cơ hội xem trộm. ... Hì ...!

Sau khi mặc chỉnh tề xiêm y, đi đến gương xem chỉnh mình anh tuấn khuôn mặt tâm tình ta cũng trở nên tốt hơn chút nên vội đi trở về đến bên giường lúi kẻo chán.

“Người đã không chịu nghỉ ngơi, chúng ta liền tiến cung.”

Nàng nghe vậy chậm rãi ngồi dậy, lơ đãng nhìn thoáng Ứng Trị đã mặc xong xiêm y nàng thấp giọng hỏi:

“Xiêm y của ta không biết để chỗ nào, có thể giúp ta kêu nha hoàn lại đây hầu hạ không?”

Khi Ứng Trị vừa cất tiếng kêu, ngoài cửa lập tức có động tĩnh.

Chỉ trong chớp mắt, hai tiểu nha hoàn mang vào phòng rất nhiều xiêm y mới cùng trang sức.

Nàng thấy Ứng Trị còn ngồi bất động ở bên giường nhỏ giọng nhắc nhở hân.

“Người không ra ngoài một chút để ta thay xiêm y sao?”

Ta cười nhạo nhìn nàng. *“Người có cái gì mà ta không thấy qua?”*

Sau khi hân nói xong Nàng phát hiện bọn nha hoàn đang cười trộm, nhin không được nàng lại trừng mắt với hân.

Tối hôm qua trước khi ngủ nàng ra quyết định phải đối đãi lạnh lùng với hân, kết quả hân mới mở miệng, tâm nàng liền không trấn tĩnh được thật sự không hiểu nên tự trách mình không đủ năng lực giữ lấy tâm mình hay là Ứng Trị hân có công lực đã kích nhiễu loạn tâm người quá mạnh mẽ?

Ta ở trong lòng quở trách Đồng Phi Hà khuyết điểm sĩ diện, giả đứng đắn.Như thôi cũng nên để cho nàng có mặt mũi dù sao nàng cũng là Vương phi của ta, sau này cũng phải giúp ta mà quản lý Vương phủ hạ nhân cũng nên để nàng có thể diện trước bọn họ thôi thì vì ta giữ lại tôn nghiêm cho nàng.

Ngoài phòng, ánh mặt trời đã lên cao.

Trước đó ta nghĩ đến chính mình chắc chắn sẽ bị cuộc hôn nhân này gây phiền chán, ta cứ nghĩ nếu cưới một tân nương không đúng như điều kiện ta đặt ra thật sự tâm tình ta hoàn toàn không được thoải mái.

Tuy trong Vương Phủ mọi người đều chuẩn bị tốt trang hoàn cho hôn lễ long trọng như ta luôn cảm thấy không vui. Như sau hôn lễ ngày hôm sau ta lại cảm thấy không đến nỗi tệ lắm cả thể xác lẫn tinh thần đều được thư giãn, thậm chí còn vui vẻ.

Tuy rằng Đồng Phi Hà là có rất nhiều khuyết điểm làm cho ta bất mãn nhưng ta cũng không cảm thấy chán ghét nàng.

Đặc biệt trải qua đêm qua, nàng nằm trong lòng ta bất lực mặc tình ta dẫn dắt, mỗi một phản ứng của nàng đều làm cho ta vừa lòng đến bất kể những khuyết điểm của nàng đối với ta càng thêm thích thú càng làm sự ham muốn của ta đối với nàng càng gia tăng.

Như ta hiểu lòng nàng vẫn còn nhớ thương Lưu Thuận Nghiêu, điều này làm cho ta mọi khi nghĩ đến càng cảm thấy thật không thoải mái, ta không quên được những câu nói trước kia của nàng đối với ta, nàng luôn miệng nói không muốn lấy ta, không thích ta, ta cưới nàng mục đích quan trọng nhất muốn giáo huấn cho nàng biết hậu quả dám không cần đến ta.

Ta cũng đã chuẩn bị xong tốt phương thức giáo huấn cho Vương phi của ta, nàng hãy từ từ chờ chậm rãi hưởng thụ đi!

Thanh âm tiếng mở cửa vang lên, Ta xoay người liền nhìn thấy trước mắt ta hiện lên nàng đang trong một thân xiêm y thanh lam chậm chậm đi tựa như cánh hoa sen trong hồ nhẹ nhàng lay động trong gió thanh nhả thoát tục.

Nàng cúi đầu, cố giữ tâm tình nhàn tĩnh, mặc dù trong lòng biết có người đang ngạc nhiên trước vẻ đẹp của mình như nàng thật sự không cao hứng nổi.

Từ khi nhìn thấy nàng trong phòng bước ra tâm ta trở nên mê loạn, chỉ biết chăm chú nhìn vào nàng phải mất một lúc lâu mới thu hồi được tầm mắt, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy ấm áp hòa lẫn sung sướng, không tự chủ được vươn tay về hướng thương Đồng Phi Hà.

“Tay!” Ta không kiên nhẫn nhắc nhở nàng để nàng chạy nhanh đến cầm tay ta.

Nàng nghi hoặc liếc hân một cái.

Nàng nhìn trái nhìn phải bọn hạ nhân, hân ý bảo nàng cầm tay hân sao?.

Ta nhìn hành động của nàng khinh thường liếc mắt, khó chịu vẩy vẩy ống tay áo, một mình đi đến xe ngựa gia đình trong phủ đã sớm chuẩn bị xong từ lâu.

“Người không cần làm dáng vẻ thế.” Vào xe ngựa ngồi còn không có ngồi xong. Ta liền giáo huấn.

“Thẳng thắn thành khẩn một chút, nhân sinh trên đời nên sống tự tại, không phải lúc nào cũng nhìn ánh mắt sắc mặt của người khác, người

không thấy phiền Gia nhìn người thế cũng cảm thấy thay người phiền. Ngay cả trước mặt hạ nhân đều phải bần khoản nhìn đến ánh mắt của bọn họ, người làm chủ tử hay bọn họ là chủ tử ?”

“Trước mặt người ngoài Ngài nên nghĩ đến thân phận của mình ngôn hành cử chỉ phải phù hợp địa vị của Ngài……”

Ta thật kinh ngạc khi nghe những lời quở trách của nàng.

Ta còn quan sát đánh giá sắc mặt nàng, đối diện với ta nàng vẫn trầm tĩnh ngồi đối diện ta, tư thái đoan chính, nét mặt giống như pho tượng, cao quý bình tĩnh, bất quá khi ta nhìn thấy được hai tay nàng đã nắm chặt đến đầu vai khẽ run ta mới phát hiện được nàng là cố gắng giữ bình tĩnh.

“ Những chuyện của người được người đời lưu truyền cảm thấy không được đứng lắm.”

Nàng là một nhân vật nổi danh được dân chúng luôn mang ra nhiệt liệt thảo luận.

“Tóm lại mà nói, đối với cách nói chuyện của người hiện giờ mà nói ta đều nhất trí có thể cho rằng người cũng thật là nữ tử ôn hòa hiền thực lại văn nhã a` nha!.”

Nàng cảnh giác nhìn Ứng Tri, nàng quả thật đúng là một người biết lễ nghĩa, biết đọc sách thánh hiền. Đầu cần phải nhờ đến hần nói nàng mới biết được mình ôn hòa hiền thực.

“Người thật đúng là kiêu ngạo.” Ta đã nhìn ra được tật xấu của nàng.

“…… Ta không có.” Không phải nàng kiêu ngạo, mà là nàng từ nhỏ đã bị giáo dục nghiêm khắc cho nên yêu cầu đối với nàng phụ mẫu có yêu cầu cũng rất cao, nàng phải cố gắng học lễ nghĩa.

“ Như thật đáng tiếc có lẽ người lãnh hội lễ nghi không tiếp thu được, một người hiểu lễ nghĩa trước mặt phu quân tự xưng tiện thiếp, không cần mở miệng ra là ta ta, của ta thực không lễ phép, chỉ việc nhỏ ấy cũng không hiểu được không biết là do người dạy người không đủ hay là do người không lãnh hội hết.”

Nàng dùng tay vuốt những sợi tóc của mình không nhìn hần, cố gắng giữ cho tâm mình không nên quên những quyết tâm của chính mình tối qua—— Nàng muốn lạnh lùng đối đãi hần, nàng không thể đến hần ảnh hưởng đến tâm mình, nàng muốn nắm vững tâm, không cho hần khống chế tâm mình.

“Chính người nhìn xem, khi đang nói chuyện cùng người khác lại , cố ý quay sang hướng khác không xem đối phương, hành động thế có lễ phép không .”

Nàng sắp kiên trì không nổi nữa, nàng tin tưởng mặc kệ là ai đối mặt Ứng Tri, nói hai ba câu trong lúc đó đều đã nổi trận lôi đình.

“Gia thẳng thắn thành khẩn nói cho người, Gia rất phiền chán trước những người luôn giả mù sa mưa trước người, trước mặt một bộ dáng này, sau lưng liền thay đổi một bộ dáng khác, về sau đừng cùng Gia bày ra cái thái độ này.”

“Tiện thiếp không có!” Nàng lạnh lùng trả lời.

Ta cười nhạo: *“Người tính cách nếu giống như những lời đồn hiền thực thì lúc ấy cũng sẽ không rời đi Lưu gia .”*

Lấy nàng thương của nàng chưa khép lại mang ra nói đối với hần rất thú vị sao? *“Vương gia, nói vậy Ngài chưa từng toàn tâm toàn ý thích qua một người.”*

Ta trên mặt đùa cợt tươi cười nhất thời đọng lại .

Nàng lạnh lùng trừng hần: *“Nếu có, ngài sẽ hiểu được, thương một người không phải cần chiếm đoạt một người !”*

“Người là nói cho gia, quyết định của người hoàn toàn chính vì người yêu Lưu Thuận Nghiêu?”

“Không, tiện thiếp muốn nói cho ngài, nếu không thể giữ tốt nhất nên buông tay buông ra, nếu không nổi thống khổ đau thương nhất chỉ là chính mình.” Nói xong , nàng nhắm lại hai mắt.

Ta sùng sốt, nàng đây là đang ám chỉ ta nên thả nàng đi sao?

Nàng đều cùng ta đã bãi đường, viên phòng, còn muốn rời đi ta sao?

Sau khi suy nghĩ ra vẫn để dường như giống như uống nhầm thuốc trong lòng đều có đủ mùi vị, một lúc lâu trong đầu có nhiều ý tưởng, cuối cùng ra một quyết định trọng yếu —— Ta là sẽ không thả nàng đi !

Ta nâng lên tay ngón tay mon trón Đồng Phi Hà hai má, ta quyết tâm muốn giữ lại nàng cạnh bên mình mạnh mẽ hơn. *“Gia sẽ làm cho người quên Lưu Thuận Nghiêu.”*

Trong giọng nói của hần mang hàm xúc khiến nàng hoảng hốt mở ra mắt, chống lại hần thần thái sáng láng nàng cả người cảm thấy không được tự nhiên, ngay cả né tránh hần chạm đến cũng đã quên, tùy ý tay hần chỉ chuyển khinh bạc môi nàng.

“*Đã quên một việc!*” Ta vừa nhớ tới vội gọi lại hạ nhân.

Xe ngựa dừng lại, nha hoàn đi đến ngoài cửa sổ xe, Ta nhắc lên rèm cửa sổ phân phó nói: “*Mau trở về, đem Vương phi lạc hồng mang tới.*”

Nàng nghe xong sợ hãi: “*Ngài muốn làm cái gì?*”

Ta buông rèm cửa sổ, nhìn thấy nàng khăn trang bộ đáng làm ta không thể không nở nụ cười.

“*Mang đi giao cho trưởng bối xem, người cũng không phải lần đầu tiên thành thân, còn không biết loại này tập tục sao?*”

Nàng vừa thẹn vừa giận, hẳn cho dù có kinh nghiệm phong phú hơn nàng như đầu cần phải thế! Haiz!... Nàng phải chuẩn bị cách gì để đối phó với hắn đây.

“Khăn tay này cho người.” Ta lấy ra một chiếc khăn tay, quăng đến trên tay nàng.

Nàng cầm chiếc khăn lên xem, chiếc khăn được cắt may tinh xảo khéo léo, chất liệu vải mềm mại, nhìn đến khăn tay nàng cảm thấy thật kỳ quái — Theo sự hiểu biết của nàng rất ít nam tử mang theo khăn tay bên mình, Ứng Trị này quả thật có một ít sở thích không giống với những nam nhân bình thường.

Chỉ trong chớp mắt, nha hoàn mang đến bằng chứng tượng trưng trình tiết của tân nương, được trình trọng bỏ vào hộp có kiểu đánh xinh xắn giao cho Ứng Trị.

Xe ngựa lại tiếp tục di chuyển theo hướng hoàng cung. Ta nhìn đến chiếc hộp đang cầm trong tay vừa được hạ nhận đưa đến rồi lại liếc qua xem nàng, ta thấy nàng đang thẹn thùng làm tâm tình ta càng vui sung sướng.

Đồng Phi Hà âm thầm thì, hẳn nếu dám mang lạc hồng ra giấu cợt nàng, nàng sẽ không nghĩ đến lễ phép cũng không cần phải cố gắng kiềm chế tâm trạng mà sẽ trực tiếp liều mạng cùng hắn.

Ứng Trị chỉ đắm chiêu nhìn nàng, không nói những câu chọc người oán hận như lại dùng ánh mắt thương yêu thâm trầm nhìn nàng, làm cho nàng cảm thấy thật phiền chán như chỉ có thể nhẫn nại im lặng.

Hiện tại có vô luận như thế nào, nàng cũng đã trở thành người của hắn, trừ khi nếu trước kia nàng phản kháng bỏ trốn đào hôn mới thoát được hắn, mà nàng thì không làm được điều ấy, nàng không muốn phụ nữa lại buồn lòng vì nàng, nên nàng đành phải chấp nhận vận mệnh... Không biết cuộc sống của nàng sau cuộc hôn nhân này sẽ như thế nào?... Có lẽ sẽ rất khó vượt qua... Haiz!...

Như sau hôm nhân một ngày, Nàng đột nhiên phát hiện, đối với hoàn cảnh hiện tại cũng không có gì xấu so với ý nghĩ trước kia của nàng. Đối với tình hình trước mắt sẽ không làm cho song thân lo lắng phiền não, càng không sợ thành viên nhà chồng không thích nàng, thậm chí đối với sự ân ái của Ứng Trị..... Mà Nàng cũng không bị thương tâm nhiều — Thì ra cùng một người mình không thương ở cùng một chỗ cũng không có gì đáng sợ như những suy nghĩ trước kia của nàng, ngược lại còn cảm thấy thật thoải mái.

Nàng không tự giác liếc mắt nhìn Ứng Trị, nói với chính lòng mình cần phải làm một thê tử đoan trang cần phải giữ đúng thể diện một vị Vương phi và cần phải giữ thể diện cho hắn!

Nàng sẽ không làm cho hắn mất mặt, nhưng bắt nàng yêu say đắm hắn — Thực thật có lỗi, nàng không làm được!

Vào cung, tiến đến thỉnh an qua Hoàng Thượng, Thái Hậu, Hoàng hậu..... Nàng ôn nhu ngoan ngoãn luôn đứng bên cạnh Ứng Trị, nàng thấy hắn ở trước mặt trưởng bối cũng không biểu hiện có một chút cung kính lễ phép, Ứng Trị tùy ý giống như hắn mới chính là chủ nhân của hoàng cung, nàng không khỏi nhìn hành động cử chỉ của hắn mà trong lòng thở dài.

Chỉ hân huyền vài câu, những vị trưởng bối của hắn hiển nhiên cũng không muốn cùng hắn ở chung lâu nên cũng lần lượt rời đi, tuy nói vài câu như nàng thu nhận không ít lễ vật, chuyển đi này xem ra nàng có thu hoạch khá khá.

Tiếp theo nàng lại cùng Ứng Trị và Vinh Phi đi đến thâm cung của Vinh Phi mới đến nửa đường thì từ xa xa phía trước thấp thoáng một dáng người đang chậm chậm bước đi tới.

Ứng Trị đứng ở giữa đường không nhúc nhích, nhìn về phương hướng trước đang có người tiến đến cất tiếng hô :

“*Phía trước có phải hay không là Cửu đệ ?*”

Ứng Trị vừa cất tiếng hô thì lập tức khiến cho người phía trước chú ý, nàng thấy người nọ liền nhảy giữa không trung, thân thể nhanh nhẹn xoay chuyển tư thế, dùng tốc độ nhanh như tia chớp chạy biến mất thân ảnh.

“— Đệ.”... “Cửu đệ”

Hai chữ vừa nói xong đồng thời phía trước đã không thấy bóng người.

Vinh phi cước bộ từ từ chậm chậm tiến về phía trước liếc mắt nhìn Ứng Trị.

Nhìn đến hành động của người vừa vội bỏ chạy Phi Hà đã hiểu được lời đồn trong truyền thuyết không phải chỉ để dọa người mà chính thực danh Tam gia quả thật không sai vừa nghe đến danh đã sợ hãi cần đầu bỏ chạy lấy người.

~*~

Khi đi đến thâm cung của Vinh Phi, Vinh phi cho người hầu lui xuống, chỉ để lại đôi phu thê mới tân hôn cùng nàng.

“Cái này cho Nương kiểm nghiệm.”

Ứng Trị đem hộp có đựng lạc hồng để lên bàn. Nàng thấy thế, e lệ trừng mắt nhìn Ứng Trị — Loại chuyện này có thể im lặng giao ra là được, hấn lại quang minh chính đại đưa ra còn nói rõ trong hộp là gì, tệ hơn hấn còn đưa trước mặt nàng nữa chứ... Hừ!... Hấn nghĩ đây là tác phẩm thi họa nổi tiếng sao!

Vinh phi kiến thức rộng rãi, vừa thấy cũng biết bên trong là cái gì, xác định con dâu thuần khiết, nàng cao hứng nhìn Phi Hà cười cười.

Nàng bắt đầu sợ hãi lạc hồng của nàng lại là đề tài bàn luận của mọi người trong hoàng cung, trong thiên hạ, giống như tác phẩm thi họa mang ra cho người thưởng thức.

“Phi hà, đây ta cho ngươi.” Vinh phi nhận thấy được con dâu cảm xúc phập phồng lo sợ, nàng lấy ra rất nhiều lễ vật đã chuẩn bị trước giao cho Đồng Phi Hà.

“Ứng Trị tính tình ngươi cũng hiểu biết, mong ngươi hãy cố gắng chiều cố đến hấn, khuyên nhủ hấn về sau hạn chế gây chuyện.”

Nàng có bản lĩnh ảnh hưởng ngôn hành cử chỉ của Ứng Trị sao? Nàng âm thầm khổ não, nhìn kỹ lại dung mạo Vinh Phi nàng thấy Vinh Phi thật mềm mại đáng yêu như sao Ứng Trị dung mạo anh tuấn lại không giống Vinh Phi cũng không giống Hoàng Thượng...

“Làm sao vậy?” Vinh phi gặp con dâu nhìn chằm chằm chính mình, nàng tươi cười vỗ vỗ vai Phi Hà.

Nàng cảm thấy ngượng ngùng, lắc đầu với suy nghĩ vừa rồi.

Vinh phi vừa thấy liền đoán trúng vài phần.

“Ứng Trị dung mạo không giống Hoàng Thượng, cũng không giống ta, trong cung mọi người nói, hấn giống Tiên Hoàng.”

Tiên Hoàng là Ứng Trị gia gia — Một vị Hoàng đế có thanh danh không tốt lắm, cùng em dâu tư thông, cuối cùng còn nghĩ mọi cách mang em dâu vào cung sủng ái mình nàng.

Vinh phi nhìn con cùng con dâu, cảm thấy con nàng không chỉ có dung mạo giống Tiên Hoàng mà ngay cả cưới vợ cũng giống Tiên Hoàng đều cưới nữ tử đã qua một lần gả, không biết có thể hay không cũng chỉ sủng một mình Đồng Phi Hà.

Sau khi Tiên Hoàng tạ thế những vị phi tần của người cũng không chấp quãng hậu cung đều tự nguyện xuất gia....

Tính tình Ứng Trị phần lớn rất giống Tiên Hoàng. Vinh phi thờ dài, con có tài, nhà mẹ đẻ nàng cũng có thế lực, vì Ứng Trị tranh đoạt ngôi vị hoàng đế rất có triển vọng; Nhưng liên bởi vì Ứng Trị rất giống Tiên Hoàng, cho nên không cần tranh thủ cũng biết Ứng Trị là không có khả năng ngồi trên long ý — “long ý = ghế vua”

Theo ý kiến quan viên trong triều đình họ không muốn Hoàng đế có tính cách như con nàng!

“Nhìn vào tình hình thực tế, sớm muộn gì cũng phải rồi đi.”

Vinh phi ai oán liếc mắt nhìn con. Ứng Trị đã được phong “Vương” mà với tính tình không an phận của con, nàng hiểu sẽ sớm bị Hoàng Thượng đuổi ra Kinh thành.

“Sau này đừng lại gây chuyện, phải biết quý trọng những ngày còn ở Kinh thành.”

“Không thể được.” Ta mở ra cây quạt phẩy phẩy.

“Rất nhiều chính vụ Nhi thần không thể không làm, nếu rồi đi quán văn hiện tại chưa tìm được người thích hợp quản lý thay Nhi thần, với lại còn một ít việc quan trọng Nhi thần cần phải làm ví dụ: Như biên soạn sách sử cần có vài phần Nhi thần cần phải tự mình xử lý.”

Các huynh đệ ta đều chỉ biết đầu đá lẫn nhau, chỉ cựa vào việc dùng vũ lực giải quyết vấn đề, triều đình thực thiếu những người có học thức có tài hoa như ta. Cho nên muốn rồi đi ta phải sắp xếp ổn thỏa.

Nàng nhìn thoáng qua thấy sắc mặt kiêu ngạo của hấn, nhin không được muốn cười — Bộ dạng hấn đắc ý tự mãn rất buồn cười, có lẽ cuộc hôn nhân mới của nàng cuộc sống sau này sẽ có rất nhiều thú vị.

“Ngươi biểu tình thế có ý gì?” Ta thường chú ý đến mọi phản ứng của nàng.

Nàng nhanh chóng cúi đầu không nói.

“Tốt lắm, ta đây việc gì cần nói cũng đã nói xong, các người cũng sớm một chút trở về nghỉ ngơi, Ứng Trị, người không có việc gì thì đừng ra phủ” Vinh phi xem con nàng càng xem càng phiền lòng, vẫn là nhắm mắt làm ngơ sẽ tốt hơn.

Phu thê nàng mang theo quà tặng, rồi đi Vinh phi cung điện.

“Trước mặt người ngoài không cần im lặng trầm lặng như vậy, người như thế người khác lại nghĩ đến Gia ngược đãi người.” Ra lệnh hạ nhận đi xa một chút, Ta mới có cơ hội sẽ dạy bảo Vương phi của ta.

“..... Tien thiếp không học được như Gia.”

Mặc kệ hán nhiều đối phó như thế nào, nàng cũng sẽ giữ qui tắc của chính mình đặt ra — Nàng sẽ đối phó với Ứng Trị bộ dáng lạnh lùng.

“Gia hiện tại có thể cảm nhận được Luru Thuận Nghiêu cùng người ở cùng một sẽ như thế nào! .”

Hắn nhẹ nhàng băng quơ, dễ dàng liền khơi dậy của nàng lửa giận, đánh nát sự nguy trang lạnh lùng của nàng, làm cho nàng không giữ được bình tĩnh.

“Hắn là khi rời đi tiện thiếp mới đi luyện ái, Gia là nam tử cũng có thể hiểu cảm thụ được tâm trạng nam nhân đứng núi này trông núi nọ.”

Ta khoe miệng giờ lên — Nàng hiện giờ so với bộ dáng ngoan hiền trước kia ta càng thích hơn, ta thích nàng có thái độ gay gắt đối chọi với ta, ta đã hiểu được nên dùng đề tài nào để nhanh chóng chọc cho nàng giận, làm cho nàng mất đi bình tĩnh, nàng có bộ dạng thể nhìn thật đáng yêu nha.

Chỉ cần nói vòng vòng về Luru Thuận Nghiêu, ta có thể nhìn thấy được bộ dáng tức giận đáng yêu của nàng như mà thật sự điều đó ta cũng thực không thích lắm, như mà chỉ có thể nói đến Luru Thuận Nghiêu mới làm cho nàng không giữ được bình tĩnh, ta vẫn chưa nghĩ ra được vấn đề nào khác để chọc phá cho nàng dễ dàng mất đi bình tĩnh không khống chế được tâm

“Người không thể dùng một chút tâm tư đặt vào Trọng phu của người sao?”

“Một người đối với người không để tâm đến, sao lúc nào người cũng để tâm đến hắn.”

“Theo như người nói như vậy, người vĩnh viễn cũng không khả năng yêu thương ta sao?”

Nàng vừa nghe xong những lời Ứng Trị, lập tức ngây người.

Hai người còn chưa đi ra hoàng cung, cuộc bộ dừng lại bên hồ, những người hầu đi phía sau cũng thức thời lập tức rời đi xa xa.

Ta nghiêm trang, cúi đầu quan sát khuôn mặt nàng. Nàng có rất nhiều khuyết điểm, nếu trước cho ta chọn ta vĩnh viễn sẽ không chọn nàng, nàng đối Luru Thuận Nghiêu ghét đến buồn cười, hán như thế mà nàng còn hâm mộ, ta thật không muốn chấp nhận sự hâm mộ của nàng đối với hắn.

Ta sinh trưởng trong hoàng cung, gặp qua rất nhiều lắm nữ nhân vì nam nhân thương tâm, thống khổ, tranh đấu với nhau sống chết cũng bởi vì muốn giành nam nhân nhưng ta chưa thấy qua nữ nhân giống Đồng Phi Hà trọng phu bị nữ nhân khác cướp đi nàng không tranh giành lại tự động thoái nhượng, không chút nào oán hận nữ nhân kia.

Ta tuy miệng cười nhạo sự si ngốc của nàng, trong lòng lại rất thích cách xử lý của nàng, nhưng mà nàng nếu có thể quên đi Luru Thuận Nghiêu, đem tâm giao cho ta, ta sẽ càng thích nhiều hơn.

“Tam gia..... Ngươi đến tốt cùng là vì sao muốn kết hôn với ta?”

Nàng khó xử cúi đầu, nếu Ứng Trị muốn nàng phải trả công cho hắn bằng phải làm cho tâm nàng yêu say đắm hắn, nàng chỉ có thể cùng hắn nói lời xin lỗi.

“Cho mọi người một cái công đạo, bởi vì ta là người chính nghĩa mặc dù giúp người làm danh dự ta bị phá hư đi cũng không sao.”

Nàng cười khổ “Cho nên ngài cũng không thích ta?”

“Uhm!”

Ta chính là hành động theo cảm tính, khi nàng tìm tới phủ biểu lộ không chịu gả cho ta, ta mới có ý nghĩ muốn cùng nàng đối nghịch muốn cho nàng thấy hành động của nàng xem thường ta nên ta hoá tức đem nàng cưới vào cửa.

“Ngài nếu hối hận, hiện tại có thể tìm một lý do hừ ta.”

Nàng không hề tự xưng tiện thiếp. Nếu Ứng Trị không nghĩ muốn nghịch tiếp nàng sẽ nguyện ý ra đi, rời đi Luru gia ngày đó, nàng đã bỏ xuống đối ước vọng tương lai, nàng nhận định chính mình cuộc sống sau này sẽ khó tìm được hạnh phúc.

Cho dù nàng có nghĩ tới phải làm tốt vai trò Vương phi của hắn nhưng..... Nếu hắn chán ghét nàng, nàng cũng sẽ rời đi, nghĩ đã thông suốt nàng đột nhiên không có cảm thấy khổ sở nếu nàng hiện tại cần phải rời đi nàng sẽ rời đi.

“Người khác khi dễ ngươi, ngươi sẽ không cảm thấy không cam lòng sao?”

Ta lại tức giận, nàng thực muốn rời đi ta, thành thân mới một ngày, nàng đã nghĩ ta sẽ chán ghét nàng sẽ vứt bỏ nàng, ta buồn bực nói: “Ngươi cũng không vì bị khi dễ mà tỏ ra một chút yếu đuối được à?”

Nàng bật cười nhìn bộ dáng mặt hừng của hắn, cười xong nàng phân tích lời hắn nói:

“Ngài xem, ta làm cho ngài xem không vừa mắt, ngài sớm hay muộn cũng chán ghét đến lúc đó có khi lại còn hận đến không muốn cho ta còn sống ở trên đời này.”

“Không!” Ta cường ngạnh nói: “Gia sẽ đem ngươi dạy dỗ đến thoát thai hoá cốt, đến khi Gia cảm thấy mỹ mãn mới thôi.”

=====> thoát thai hoá cốt = đại khái là hoàn đồng thành một người mới.

Nàng bị những lời hắn nói mù mờ, hắn muốn như thế nào nói nửa ngày chỉ nói ra những lời vô nghĩa, rốt cuộc muốn biểu đạt ý tứ gì nha?

“Ngài đến tột cùng muốn ta làm như thế nào?”

Ta không cần nghĩ ngợi, dùng mệnh lệnh yêu cầu :

“Mang tình cảm ngươi đặt ở Lưu Thuận Nghiêu thu hồi lại hết, sau đó đặt vào Gia một mực yêu thương Gia!”

Nàng cùng hắn trên danh nghĩa vợ chồng nàng nghĩ thế cũng là tốt rồi, tùy tiện hắn có bao nhiêu thể diện, bao nhiêu phong tình nàng cũng mặc kệ. Tại sao lại bắt nàng khó xử thế, bắt buộc nàng trả giá bằng chân tình. Nàng cảm thấy thực buồn rầu.

Sau tân hôn Ứng Trị nghỉ ngơi ở nhà, không cần vào triều, cho nên có dư thời gian tìm đến nàng gây phiền toái. Mỗi ngày hắn đều đã mang nàng ra ngoài, mua thi họa, đến tửu lâu nghe hát xem kịch nghe kể truyện, hắn thích nhất cưỡi ngựa chạy như điên khi ở trên đường nào nhiệt, dẫn đến người qua đường đều ai oán giận dữ mà không dám nói nên lời.

Mỗi đêm hắn đều không ngại mệt mỏi vất vả dùng tình dục phục tùng nàng, tại một thời điểm nàng cảm nhận được cảm giác thỏa mãn khi cả hai kết hợp lẫn nhau như đến một lúc nàng cảm nhận hắn sức lực đến không khống chế tựa như điên cuồng. Hắn hành hạ nàng đến khi phảng phất sắp đi vào ảo giác mê loạn, rồi hắn bức bách nàng nói ra những từ yêu đương như khi cảm giác vừa qua đi, hai người đều cùng lựa chọn biện pháp quên đi những khoảng khắc ân ái vừa qua.

Bọn họ đều hiểu được, thân thể hợp cùng nhau không có nghĩa là bọn họ sẽ yêu thương nhau, nàng cũng rõ ràng cảm giác được Ứng Trị muốn gì.

Nàng không biết phải làm sao, nàng hi vọng cùng Ứng Trị bảo trì khoảng cách quan hệ đạm mạc, kết quả mặc kệ phải đối mặt như thế nào, hắn vẫn dùng sợi dây thừng vô hình trói nàng tựa như cột một mèo con, đem nàng chặt chẽ ở lòng bàn tay hắn, bức bách nàng tập thành thói quen, phải đáp lại hắn, thậm chí phải thích sự yêu thương của hắn.

Hắn “Tra tấn” Nàng thế, hắn cảm thấy rất thú vị sao? Nàng thật sự không rõ, Ứng Trị vì sao lại bắt nàng phải yêu thương hắn?

“Vương phi, Gia muốn đánh đàn, thỉnh ngài đi qua.” Nha hoàn nhỏ giọng nhắc nhở nàng khi nhìn thấy nàng đang ngần ngừ ngồi nhìn phong cảnh ngoài ô cửa.

Nàng lấy lại tinh thần, nhìn đến trên bàn đã không còn đồ ăn sáng, trong lòng ai oán, cố ý chậm chậm đi.

Một thân áo bào trắng, đôi mắt đang khẽ nhắm, mái tóc dài thoáng ướt rồi tung, thanh nhũ tư thái tựa như một vị thể ngoại cao nhân.

Vừa nghe được tiếng bước chân của nàng, ta mở ra mắt, ngón tay chỉ về phía trước.

“Ngồi.”

Nàng ngoan ngoãn nghe theo sự phân phó, đối với chuyện hắn mỗi ngày sáng sớm đều phải tắm rửa, mà khi hắn tắm rửa gần một cái canh giờ, sớm muộn nàng đã quen

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thử Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 05

Ta chờ nàng ngồi xuống, ngón tay thon dài khẽ động, bắt đầu tấu đàn, khúc đàn mang theo gia điệu ai oán ưu thương.

Khóe miệng nàng hơi hơi run rẩy —Trước đây Nàng vốn nghĩ nếu cùng Ứng Trị ở cùng một chỗ, cùng nhau trải qua sinh hoạt trong cuộc sống nhất định sẽ rất khổ sở, như đã mấy ngày trôi qua, mấy ngày nay nàng luôn cùng hắn ở chung một chỗ, nàng hoàn toàn không cảm thấy nỗi thống khổ mà ngược lại nàng cảm nhận thấy hành vi của hắn đối với nàng cũng không có gì gọi là không thoải mái. Nam nhân này, có nhiều trò làm cho nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Dạo xong một khúc, ta có ý liếc mắt nhìn nàng, đợi một lúc vẫn không nghe được lời khen ngợi từ nàng ta cảm thấy hụt hẫng sắc mặt liền trở nên âm trầm. “Người không có thái độ gì sao?”

Biết rõ hắn đang đợi nàng khích lệ, tuy nhiên hiểu rõ hắn đang chờ mong vậy mà không biết tại sao nàng thích đi ngược lại ý của hắn muốn làm cho hắn không được thỏa mãn, nàng cố ý giả ngu nói: “*Cái gì? Nha! Gia đàn xong khúc nhạc rồi sao?*”

“*Người thật sự có nghe hay không nghe đàn ?*”

“Có, Ngài dạo khúc gì?”

Ta trừng nàng, lập tức cất giọng gọi hạ nhân: “Đi chuẩn bị xe, Gia muốn dẫn Vương phi đi dạo!”

Hôm nay muốn đi nơi nào? Nàng nhìn bọn hạ nhân lĩnh mệnh rồi đi, không khỏi có chút trầm ngâm—— Vinh phi từng khuyên bảo Ứng Trị nên ít đi ra ngoài, hạn chế gặp chuyện như hắn lại luôn luôn thích ra ngoài chạy loạn.

Tuy nàng lớn lên ở Kinh thành như do qui tắc của lễ giáo nên ít có cơ hội ra ngoài. Sau khi gả cho Ứng Trị, nàng thỉnh thoảng được hắn dẫn theo ra ngoài dạo chơi, kiến thức nàng về Kinh thành được tăng thêm rất nhiều, nàng đi theo hắn dạo chơi mới biết Kinh thành thật ra rất rộng lớn so với sự tưởng tượng của nàng, đã thế còn nghe được người kể chuyện xưa vừa phong phú vừa mê người, đúng là đáng giá để thưởng thức. Có rất nhiều cảnh vật nàng chưa từng thấy qua như dưới sự dẫn dắt của Ứng Trị, nàng cảm thụ được rất nhiều cảnh sắc khác nhau. Xem ra lần này gả cho hắn cũng được đến nhiều ích lợi tốt. Phiền toái duy nhất chính là hắn rất tự cao!

Mỗi lần ra ngoài hắn luôn làm ra những chuyện khiến cho mọi người đều chú ý đến hắn, hắn muốn nổi trội hơn người, hại nàng chỉ có thể ở một bên nom nớp lo sợ, hại nàng từng giờ từng khắc tâm không dám thả lỏng, sợ hắn gây phiền toái hại đến nàng.

“Lại đây!” Ta đi ra phòng, mang theo Đồng Phi Hà trở lại phòng ngủ, phân phó nàng: “*Đổi cho Gia bộ xiêm y mới.*”

Nàng vừa lệnh mệnh của hắn lập tức gọi nha hoàn đang đứng hầu ngoài cửa tiến vào phòng.

“Đi ra ngoài!” Ta đuổi đi nha hoàn mới tiến vào cầm lấy tay nàng: “*Người làm.*”

Hắn tỏ thái độ kiên định, khuôn mặt anh tuấn không cần phải biểu hiện thêm gì chỉ cần ánh mắt lảng lảng nhìn một ai đó đối phương lập tức bị ngao khí của hắn mà cam tâm khuất phục.

Nàng cúi đầu, cố giữ vững tinh thần, điều chỉnh tốt tâm tư, yên lặng vì Ứng Trị cời xuống đai lưng.

Nàng nhẹ nhàng cời xuống từ lớp xiêm y trên người hắn, sau khi thoát xong bạch y “áo trắng”, nàng bất ngờ trước thân hình đầy nam tính trần kiện rắn chắc trần trụi của hắn.

Nàng hốt hoảng lui lại vài bước, tâm rơi vào trạng thái bất định, cho dù cùng hắn đồng giường cộng chăn, vượt qua kích tình mê loạn trong đêm, như nàng chưa từng nhìn vào thân hình trần trụi của hắn, hiện tại đối diện với thân hình bốc hỏa của hắn, làm nàng cảm thấy e thẹn.

“Sợ cái gì?”

Ta cười xấu xa, cánh tay đuổi ra ôm lấy thắt lưng nàng, đem nàng kéo vào trong lòng không cho nàng lui xa.

Nàng thật không cam lòng để hắn bắt giữ trong lòng như không khống chế lại hắn, cái trán đánh mạnh lên ngực hắn, hắn không những không thả nàng ra mà còn cười trêu chọc nàng, nàng bỗng nhiên có cảm giác tựa mình đang bị loại công tử phóng đảng đùa giỡn.

“Xin đừng như vậy.”

Nàng tuy rằng đã gả đi hai lần, lần đầu gả nàng cũng chưa cùng trượng phu động phong đã xa cách nhau cho nên trước đây nàng chưa từng cùng nam nhân thân mật, thế mà hiện tại nàng lại bị Ứng Trị dùng ánh mắt trêu chọc, bức đến sắc mặt đỏ hồng, không điều chỉnh được tâm tình.

Nàng cố giữ lập trường, khẳng định rõ lòng mình là nàng không thích hắn, tuyệt đối không thích hắn như nàng vẫn sẽ là thê tử của hắn vẫn phục vụ hắn vẫn làm chuyện nên làm.

“Đi đến tủ rồi kéo ra ngăn thứ ba bên trái, lấy những thứ bên trong đến đây.”

Ứng Trị bỗng nhiên buông ra nàng. Nàng lấy lại tinh thần, nàng nhìn không ra tâm tư của hắn, nàng nghe theo lời hắn đi đến ngăn tủ lấy ra mấy quyển sách đi đến đưa cho hắn, nàng liếc qua mấy quyển sách thấy được tên sách “Xuân đêm người trong mộng” nghi hoặc không biết trong sách viết cái gì?

Ta chờ nàng đang cầm sách đi đến, nói tiếp: “*Có rảnh nên xem nhiều một chút, cần nên học những câu chuyện xưa, cần học cách dùng từ, cách*

đừng câu sao cho phong phú một chút! Không cần cứ luôn nói linh tinh như: Xin đừng như vậy, ô ô ô....Không cần dùng những ngôn ngữ khó nghe nhân chán như thế khi thân thiết hiểu chưa?”

Nàng đứng chết lặng nhìn hắn, rất muốn cuộn lại sách mang sách đập lên đầu hắn như bắt đắc dĩ hắn rất cao cho dù mũi chân vươn thì tay nàng vươn cao lên cũng không tới đầu đỉnh đầu của hắn.

“Gia nói chuyện với người, người phải chú ý lắng nghe Gia nói và đáp lại lời của Gia. Nếu Gia không có nói chuyện với người, người cũng phải tìm đề tài để nói chuyện cùng Gia, người phải nhiệt tình tiếp chuyện cùng Gia, không được lúc nào cũng giả dạng cảm điếc dẫn đến bầu không khí trầm lắng, một nữ nhân mà lúc nào cũng im lặng sẽ không tốt, hiểu chưa?”

Nàng nhìn hắn lải nhải, thật muốn tìm vật gì cầm trên tay đập lên khuôn mặt cao ngạo của hắn, vô tình ánh mắt nàng nhìn thoáng qua đôi môi của hắn, nàng không khỏi lòng giao động, nàng cảm nhận đôi môi của chính mình tự nhiên dần dần nóng lên.

Trong đầu mọi suy nghĩ bỗng nhiên tiêu tan, nàng chỉ nghĩ đến hành động bá đạo của hắn, hắn hôn lên cánh môi nàng, để cho đến bây giờ mỗi lần nhìn đến đôi môi hắn vẫn còn lưu lại cảm giác hít thở không thông.

“Tốt lắm, tiếp tục.” Dạy bảo xong Ta lại giang tay ra chờ nàng tiếp tục mặc quần áo cho ta.

Hết thấy mọi việc liên quan đến thân thể ta, ta không thích hạ nhân chạm cho nên từ đó đến nay điều tự tay ta làm, nay đã cưới Đồng Phi Hà thôi thì cho nàng vì ta mà tận lực làm nô dịch vậy.

Nàng không phải không thích ta sao? Như ta lại thích bắt nàng mỗi giờ mỗi khắc đều cùng ta cùng một chỗ, [ăn, mặc ở, đi lại] mọi thứ điều không được rời đi phải luôn bên cạnh ta, ta xem nàng khó xử, bắt đắc dĩ, về mặt thất bại, liền cảm giác rất vui vẻ, giống như đạt được thắng lợi trên bàn cờ.

Ta phải đi trì cách đối xử như thế đối với nàng trong thời gian dài, mặc kệ nàng có thích hay không, ít nhất ta sẽ làm nàng mang theo thói quen lúc nào cũng cần phải có ta bên cạnh!

Ta có thời gian a', ta nhất định sẽ ở trong lòng nàng chiếm một vị trí quan trọng, nghĩ đến ấy tâm tình ta thoải mái hơn nhiều.

“Muốn đối đãi sao?” May mắn hắn vẫn còn mặc tiết khổ như nàng vẫn xấu hổ, nín thở vì hắn mặc xong quần áo.

“Đương nhiên, bên phải ngăn tủ có hài mới, lấy luôn cây quạt mới lại đây.”

Nàng xoay người lại lần nữa đi đến ngăn tủ.

Trong ngăn tủ rất nhiều đồ vật được sắp xếp chỉnh tề, nàng bỗng nhiên nghĩ đến nàng tại hiện tại trong phòng không có tủ, muốn cần gì nàng phải phân phó nha hoàn đi lấy, bất quá nàng cũng không để ý, nàng thân là nữ nhân như vật dụng cũng không nhiều như Ứng Trị đặt trong phòng.

Bởi vậy có thể thấy được, hắn rất đề cao đến chăm sóc ngoại hình của chính mình hơn cả nữ nhân.

“Thuận tiện người hãy lựa chọn cho chính mình một cây quạt.” Ứng Trị hào phóng thêm vào một câu.

“Cám ơn, nhưng không cần.”

Nghe nói Tam gia một năm bốn mùa trên tay vẫn luôn cầm theo quạt, cho dù thời tiết có mưa rền gió dữ, trên tay vẫn cầm quạt.

Nàng thực kính nể, lại càng không nghĩ mình có thể cùng hắn “*Một người trong truyền kỳ*” sống chung.

Đến cuối mùa xuân, khí trời cũng đã dần dần nóng bức, người đi trên đường xiêm y cũng trở nên đơn giản mỏng manh.

Xe ngựa chạy đến chân núi Hương Sơn, bao vây quanh núi Hương Sơn nở đầy những bông hoa hạnh non mềm trắng hồng sao động lòng người.

Nàng kéo rèm cửa sổ, gió nhẹ nhện lùa vào mang theo mùi hương hoa, nàng hít vào mùi hương thoang thoang tâm tư hòa lẫn vào cảnh sắc thiên nhiên lòng nhẹ nhàng cả người thoải mái.

“Người đang xem gì thế.”

Nàng quay đầu nhìn Ứng Trị, có lẽ Hương Sơn không đủ mị lực đối với hắn, đặt mình trong cảnh đẹp thế này mà xem ra Ứng Trị tâm tình vẫn bình thường không hề giao động.

Ta quanh xác xung quanh một vòng tầm mắt chuyển qua nhìn nàng, nàng đang chăm chú tầm mắt nhìn về phương xa về mặt mang thần thái mà ngày thương thật khó bắt gặp ta liền hỏi: “Cũng không phải lần đầu Gia mang người ra ngoài dạo, ở đây có cái gì mà làm người hưng phấn như vậy?”

“Lần này không giống như những lần trước.” Mấy ngày nay luôn đi theo Ứng Trị ra vào rạp hát, tiệm đồ cổ, cùng những tửu quán nổi tiếng ở Kinh thành, tuy rằng nàng thu thập được thêm rất nhiều kiến thức, như lần này thì khác lần này là đến Hương Sơn một nơi có phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp.

“Tiện thiếp! rất thích du sơn ngoạn thủy, xem cảnh sắc đất nước.”

Nàng ra đưa ra yêu cầu với ta sao? Ta đem Đồng Phi Hà kéo đến trong lòng, chậm rãi mang rèm cửa sổ kéo xuống che đi cảnh sắc bên ngoài không cho nàng thấy. “Không cho người tự xưng mình là Tiệp thiếp, còn vấn đề người yêu thích về sau nếu Gia hỏi đến người, người hãy nói: Nữ nhân không nên đối với nam nhân chủ động đưa ra yêu cầu.”

Nàng thật khó có được tâm tình tốt như thế như vừa nghe hắn nói, tinh thần nhanh chóng trở nên sa sút.

Ta cảm thấy mình mới vừa rồi tựa hồ như khi dễ nàng, an ủi hôn lên trán nàng “Trước kia người chẳng lẽ chưa từng tới Hương Sơn sao?”

Nàng bị hắn ôm, có điểm không được tự nhiên, cảm xúc hồi hộp phập phồng, sau một lúc lâu mới vững tâm trả lời: “Trước kia đã tới một lần, lúc ấy sắc trời vào thu Thiếp cùng mẫu thân lên núi bái Phật cầu an.”

“Mùa thu Hương Sơn lá phong điệp đổi sắc hồng, cảnh sắc tuyệt đẹp……” Ta ra dáng một người kiến thức khuyên bác, bình luận phong cảnh Hương Sơn.

Nàng nghe hắn nói xong bình luận Hương Sơn nàng vẫn cố ý im lặng không nói một câu.

Nhìn xem biểu tình của nàng, ta cảm thấy chính mình dường như đang bị hắt nước lạnh, bất mãn giáo huấn: “Người nghe Gia nói xong đáng lẽ phải nên vỗ tay, phải nói —— Gia ngài đúng thật là người có kiến thức sâu rộng.”

Nàng đang cố tạo vẻ mặt lãnh đạm vắn vẹo, đột nhiên phát ra tiếng bật cười, nàng thật sự chấp nhận mình đã bại trước hắn, đối diện với nam nhân này, chỉ sợ vĩnh viễn nàng không thể dùng tâm lạnh lùng đối đãi hắn.

Ta hung hăng trừng mắt Đồng Phi Hà.

Nàng nhanh chóng mím môi, cố dừng lại cười, chuyển đề tài “Gia hôm nay lên núi có phải cũng muốn đi chùa lạy Phật sao?”

Nàng vừa hỏi xong liếc nhìn đến hắn ánh mắt đang lưu chuyển dường như đang đối với nàng có bí mật.

“Người rất nhanh sẽ biết.”

Xe ngựa vẫn hướng đi vào Hương sơn, gần đến một hồ nước trong suốt quanh hồ có những người bán hàng rải rác phục vụ cho du khách.

Ta xốc lên rèm cửa sổ, nhìn cảnh tượng bên ngoài ra lệnh cho nàng “Đi xuống xe! Chúng ta đi đến bên hồ dạo.”

Nàng nhìn theo tầm mắt của hắn, sắc mặt cũng thay đổi.

Chỉ thấy ở bên gần bên bờ hồ, trượng phu trước của nàng Lưu Thuận Nghiêu đang cùng Mông Cổ công chúa vô cùng thân thiết cùng ngồi ở trên mặt cỏ gần bờ hồ vui vẻ chuyện trò.

Chung quanh bọn họ còn có Lưu gia hạ nhân.

“Tâm tư của người rối loạn.” Ta cẩn thận đánh giá nhìn ra được tâm tư nàng đang biến hóa, càng muốn biết trong tâm nàng đang suy nghĩ gì.

“Gia sớm biết hắn ở trong này, còn cố ý mang ta đến sao?” Nàng không thể tưởng tượng nhìn chằm chằm Ứng Trị.

“Người có thích gia an bài không?” Ta hỏi lại, hoàn toàn không phủ nhận câu hỏi của nàng.

“Vì sao phải làm như vậy?” Nam nhân nàng thật sự là có tâm ác liệt nàng khó có thể tưởng hắn lại hành động như thế.

“Đối với người từng phạt.” Mặt khác ta muốn thử qua phản ứng của nàng, ta muốn tìm kiếm đáp án, ta xác định nàng.

“Ta làm cái gì chọc giận Gia mất hứng?” Nàng cảm thấy ngạc nhiên.

“Người không chịu gả cho ta, người không thích Gia!”

“Chuyện đó đã qua lâu rồi” Nàng không nghĩ đến giờ hắn vẫn còn hận.

“Bằng không người cho là Gia cưới người làm cái gì? Người thích Lưu Thuận Nghiêu, tốt lắm, Gia rảnh sẽ liền mang người đi nhìn hắn cùng Mông Cổ công chúa thân thiết.”

“…… Tam gia, làm ơn ngài nhanh chút lớn lên đi!” Nàng không muốn lãng phí khí lực cùng Ứng Trị phân rõ phải trái. Nàng quay người đi về hướng xe ngựa.

Nàng đây châm chọc cho rằng ta hành động như tiểu hài tử sao? Ta đuổi theo, uy hiếp liếc nàng rồi lập tức cầm lấy tay nàng, kéo nàng bước nhanh về hướng Lưu Thuận Nghiêu.

Nàng hiểu rõ Ứng Trị muốn đi đến nơi nào nên cố dùng sức vẫy cổ tay mong có thể thoát khỏi bàn tay hắn như mỗi lần nàng vẫy thì hắn lại cầm cổ tay nàng chặt, nàng không đủ sức để thoát tầm tay hắn.

“Đúng là hữu duyên tương ngộ nha!” Ta thoải mái tươi cười vừa đi vừa nói, ta thấy hạ nhân của Lư gia và Lư Thuận Nghiêu có lẽ đã phát hiện đến sự có mặt ta, đồng thời cũng lập tức chú ý Đồng Phi Hà, ta liếc qua nàng, nàng vẫn cúi đầu không nhìn đến Lư Thuận Nghiêu, không biết vì sao, ta lại cảm thấy không vui.

“Tam gia.....” Lư Thuận Nghiêu xấu hổ không nhìn đến Đồng Phi Hà.

“Vương gia cùng Vương phi cũng đến Hương Sơn du ngoạn sao?” Mông Cổ công chúa nhiệt tình chào hỏi, người kè sát vào Lư Thuận Nghiêu.

Ta cao ngạo nói “Các người còn ngồi đó!”

“Biết Vương gia cùng Vương phi đến đây, một đám chỉ biết ngây ngốc! Còn không mau hành lễ!”

Đối mặt với chồng trước, nàng đáng lý ra phải cảm thấy bi thương, thống khổ mới đúng, nhưng mà lúc này, bởi vì có Ứng Trị ở bên người, nắm chặt lấy tay nàng, nàng ngược lại không cảm giác mất mát đau khổ mà có cảm xúc mãnh liệt e thẹn, làm cho nàng thật sự không rảnh để tâm đến chồng trước mà sâu nào.

“Vương phi, người ta ở trước nàng hành lễ, nàng cũng nên nhìn đến người ta một chút chứ!” Ta ngữ điệu nhu hòa gọi nàng.

Từ ngày thành thân đến nay, đây là lần đầu tiên ta dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện cùng nàng.

Nàng nghe Ứng Trị nói thân mình run nhè nhẹ, ở trước mặt bao người, nàng cũng không tiện cùng Ứng Trị khắc khẩu, chỉ có thể bất đắc dĩ cứng rắn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào phía trước, miễn cưỡng hướng Lư Thuận Nghiêu cùng Mông Cổ công chúa nở nụ cười.

Lư Thuận Nghiêu há miệng thở dốc, tựa hồ muốn cùng nàng nói cái gì, cuối cùng vẫn là trầm mặc.

Nàng nhìn đối phương, bắt tri bắt giác thả lỏng thân mình. “bắt tri bắt giác = hem tự đk đc chính mình nha”

Từ ngày hôm ấy rồi đi Lư gia, đã qua nhiều ngày không nhìn thấy trượng phu trước, cứ tưởng rằng nếu có dịp gặp chỉ sợ sẽ bị tra tấn tâm, thế mà đối với tình cảnh trước mắt nàng vẫn bình tĩnh đối mặt cùng Lư Thuận Nghiêu, nàng không cảm thấy thống khổ.

Nàng vẫn rất tốt, mặc dù cũng có chút điểm khổ sở như không giống với những suy nghĩ trước kia nàng từng nghĩ, trước kia nàng nghĩ nếu vô tình gặp lại Lư Thuận Nghiêu ở cạnh Công chúa nàng sẽ rất thống khổ, sẽ rất thương tâm đôi khi có thể đến làm ra những chuyện

Nàng không tự giác cúi đầu, cảm nhận tay đang bị Ứng Trị nắm giữ chặt hơn, dẫn đến tâm tình càng khó chịu.

Nói đến tra tấn, phải nói đến khi cùng này nam nhân tay trong tay xuất hiện ở trước công chúng luôn tạo áp lực rất lớn cho nàng, tâm nàng dường như bị tàn phá nghiêm trọng, nàng đột nhiên rất muốn tránh né ra xa hắn.

“Bốn vương có thể cùng ái phi tay nắm trong tay như hiện tại, có thể nói ít nhiều cũng nhờ đến hai người các người giúp đỡ!”

”Ha ha...” Ta cười vang lên.

“Tốt lắm, các người nói xem, muốn Gia làm thế nào để tạ lễ?”

Nàng đầu đã đủ thấp, khi nghe Ứng Trị ăn nói hùng biện, chỉ cảm thấy bốn phía lặng ngắt như tờ, không biết mọi người đang dùng ánh mắt gì nhìn xem nàng cùng Ứng Trị, nàng nhìn không được giật nhẹ Ứng Trị tay, ý bảo hắn nhanh chút rồi đi.

“Ái phi có ý kiến gì sao?” Ta lại dùng ánh mạng thái độ dọa nàng.

Nàng thật muốn khóc, từ “Tiện thiếp” leo lên ngôi vị “Ái phi” Chuyển biến thật nhanh à, nàng là một nữ nhân bình thường không dễ dàng tiếp nhận được biến đổi nhanh như vậy.

Nàng hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của mọi người, nhỏ giọng nói cho Ứng Trị “*Không bằng chúng ta trở về còn một số việc cần phải suy nghĩ thêm một chút, đi thôi!*”

“Ái phi gấp cái gì? Chúng ta còn chưa vào trong miếu bái Phật, khẩn cầu thần linh phù hộ người thuận lợi sinh cho Gia vài tiểu hài tử để Gia có người kế thừa hương khói mà! Ha ha a.”

“Người nói đủ chưa? Như lời hồ ngôn loạn ngữ đối với người rất tốt để lấy ra ngoạn sao?” Nàng rốt cục bị hắn buộc phát điên rồi.

Ta không nghe đến những lời hồ hét trong lòng nàng nên vẫn còn nhìn Lư Thuận Nghiêu, xem Lư Thuận Nghiêu là kẻ địch của mình, lại lần nữa khơi mào chiến hỏa. “Tương lai hài tử của người nếu có chuyện gì khó khăn cần Gia giúp đỡ coi như nể mặt Ái phi ta sẽ ra tay giúp đỡ.....”

“Tam gia!” Lư Thuận Nghiêu chịu không nổi Ứng Trị không dứt khiêu khích. “*Ngài không cần khinh người quá đáng!*”

“Người thật hoài nghi và lo lắng nhiều à! Gia đây thật sự bề bộn chính sự nào có thời gian rảnh rỗi khi để người.”

“Đù! Không cần hơn nữa!” Nàng nhìn đến cực hạn, nàng hung hăng đá vào Úng Trị một cước, dùng hết sức bỏ rút nhanh tay mình ra khỏi hắn, nàng chạy nhanh về hướng xe ngựa.

Nàng cơ bản cùng Lưu Thuận Nghiêu đối với đối phương không còn gì để nói, lại bị Úng Trị liên tiếp hù dọa, làm cho nàng cảm thấy chính mình không biết nên ứng xử thế nào! Thậm chí ở trước mặt Lưu Thuận Nghiêu cũng không nâng nổi đầu.

Giờ này khắc này, nàng có thể tha thứ Lưu Thuận Nghiêu bỏ rơi mình như ngược lại không thể tha thứ Úng Trị gây chuyện thị phi.

Nam nhân này nếu không phải có được xuất thân cao quý, nếu không bị sét đánh chết, cũng sẽ bị người dùng loạn gây đánh chết!

Một lát sau, Ta trở lại trên xe ngựa, mang sắc mặt bức bối đối với nàng. “Người vừa rồi đó là cái thái độ gì? Tự nhiên trước mặt người ở bên ngoài đối Trung phu động thủ động cước, lễ nghi học thức đạo đức của người học được đã để đâu rồi?”

Nàng nắm chặt hai bàn tay, hít sâu, kéo nhanh rèm cửa sổ, chăm chú trừng mắt nhìn cùng hắn. “Vương gia, là Ngài trước chọc người Ngài biết rõ chính mình chọc người cũng làm cho tâm trạng chính mình không thoải mái. Thế tại sao Ngài mỗi lần ra khỏi Phủ đều thích nơi nơi gây rắc rối làm cho người người chán ghét, Ngài thấy đó là chuyện Ngài nên làm khi ra Phủ sao?”

“Ha? Khi dễ người trong lòng của người, người đau lòng sao?” Ngữ điệu tràn lan vị dấm chua.

“Gặp quý!” Những gì được dạy bảo, hết thầy đối với nàng điều đã quên hết! Cùng Úng Trị cùng một chỗ, nàng tình nguyện chính mình là người không giáo dục!

“Ta đã muốn rời đi hắn, quyết tâm quên hắn, Ngài không cần phải không có việc gì dư thừa như vừa rồi, đừng ở trước mặt ta nhắc tới hắn, mang ta tới gặp hắn, ý của Ngài định làm cho ta khó xử sao?”

Ta bị Đồng Phi Hà lớn tiếng rít gào nhìn đến bộ dạng dọa người của nàng thật sự làm ta hốt hoảng một nữ tử trong Kinh thành nổi danh dịu hiền tự nhiên giống to không khống chế được chính mình sắp thành bệnh nhân tâm thần —— Ta cảm nhận mình thật sự đã rất thành công. “Người có thể kêu lớn hơn một chút nữa, tốt nhất làm cho mọi người ngoài xe ngựa có thể nghe được.”

“Aaaaaaaa ——” Nàng hét chói tai, tức giận đến cả người phát run, hai mắt đỏ bừng.

“Ngài không cần lại tra tấn ta được không? Ta đối với Ngài nhận sai, là ta sai ta không nên không thích Ngài, ta không nên không nghĩ không gả cho Ngài, thế có được không?”

Ta đè lại cánh tay của nàng “Đã quá muộn, Gia tâm đã khắc ghi rồi.”

Nàng ánh mắt trừng vào hắn đột nhiên trở nên có chút âm trầm đứng lên.

Nàng không muốn kiềm chế mình nữa nàng muốn làm người đàn bà chanh chua một lúc, nàng lại phát hiện hai tay sớm đã bị Úng Trị khống chế được, mắng chửi người nàng không tỉnh thông, đùa giỡn người lại càng không làm được, nàng bĩu môi đang muốn lên tiếng khóc lớn.

Ta giành trước mở miệng: “Ô ô ô ~~~”

Hắn âm thanh vừa phát ra, nàng lập tức choáng váng, hoàn toàn mất đi hết phản ứng, toàn thân không thể động.

“Trừ bỏ việc ô ô ô..., người còn có thể cái gì?”

Vì thế nàng lập tức điên rồi! Nàng chậm rãi hé miệng,

Ta khó hiểu hơi hơi nheo lại mắt.

Nàng dứt bỏ nhân tính, đầu duỗi ra, cắn hắn!

“A!...a...a... Câmmồmm! Câmmồmm!”

Ta bị nàng cắn vào cằm làm tay chân luống cuống không nghĩ mình nên là cái gì cho đúng, nếu là đổi thành người khác, ta đã sớm dùng đối phó như đây là thể tử của ta còn cố tình đối cắn ta làm sao có thể xuống tay!

Ta nhanh tay cầm lại cổ nàng, định khi nàng bị bóp mạnh sẽ nhả ra, như lại cảm nhận thân thể của nàng phát run, ta nhất thời mất đi khí lực, dừng tay.

Quên đi, cho nàng cắn một chút cũng sẽ không chết, nàng sẽ không cắn Lưu Thuận Nghiêu, như vậy về phương diện này coi như ta thắng..... Ta an ủi chính mình.

Đau đớn truyền đến ta nghĩ rằng, chính mình nhất định là bị nàng cắn nát da, lại không đành lòng làm tổn thương nàng, ta vô ý thức buông ra tay phóng nàng tự do, chờ đợi nàng tiến thêm một bước công kích.

Nhưng mà Đồng Phi Hà chính là cắn ta nên toàn bộ thân hình nhỏ ghé sát vào ta trên người, không nhúc nhích.

Ta sờ sờ đầu nàng, xem như trấn an một con mồi nhỏ bị thương, có tiết tấu theo đỉnh đầu nàng khẽ vuốt đến của nàng lưng rồi đến thắt lưng.

Dần dần, nàng buông ra miệng, không được tự nhiên đẩy ra ta, ngồi ra một bên.

Ta nhìn kỹ nàng hai mắt đỏ lên, bộ dáng giống ủy khuất vô cùng nhìn vừa đáng thương vừa đáng yêu, chọc ta tâm ngứa, làm cho ta càng muốn đối với nàng về sau cần phải trêu phá nhiều thêm.

“Hết giận rồi sao?” Ta sờ sờ cằm, quả nhiên xướt da .

Nàng tựa đầu vào thành xe ngựa, không để ý tới hắn.

Ta thật sự thực lo lắng nàng sẽ mang đầu đập vỡ, không nghĩ ngợi nhiều đem nàng kéo đến trong lòng.

“Đến phiên ta .”

Nàng kinh hô, cảm bị hắn nâng lên, nhìn đến ánh mắt sáng ngời của hắn, nàng bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, chưa hồi phục thì thỉnh thoảng môi bị hắn cắn.

Nàng tức giận như vậy, hắn còn muốn khinh bạc nàng. nàng dùng tay đánh vào hắn, hi vọng hắn có thể nhả ra môi nàng.

Không ngờ Ứng Trị đầu lưỡi càn tìm tòi tiến vào miệng nàng lại cắn của nàng đầu lưỡi.

Dù chưa bị cắn đau, lại vẫn là làm nàng đau đến ánh mắt lên men, hóc mắt lại là một mảnh lệ mơ mơ màng màng bắt chập trùng đến hắn.

Ứng Trị cũng không dừng lại chỉ nhẹ nhàng mút vào phần bị cắn quá ướt át cái lưỡi, liếm đến nàng không hề đau đớn. Nàng không tự giác ngòai xích lại gần ở hắn trong lòng.

Cùng hắn tranh cãi ầm ĩ qua đi, mọi mệt như sóng to gió lớn đánh úp sâu vào thân thể vào tâm nàng, nàng mệt đến vô lực kháng cự nàng tùy ý cho hắn khiêu khích đến dần dần cuồng dã yêu cầu.

Ngón tay vừa nhấc, xoa hắn cánh tay, phối hợp tiết tấu cùng hắn, đôi môi kề sát, đầu lưỡi nghịch ngợm chơi đùa .

Ta ở bên tai nàng nhẹ giọng nở nụ cười, ta thích nàng hồn nhiên phản ứng, mặc kệ miệng nàng nói bao nhiêu lời nói ta không thích nghe như vẫn không tổn thương đến ta, ít nhất thân thể của ta là thích nàng, mà ta tin tưởng chính mình có đầy đủ bản lĩnh tuyệt đối có thể từng bước một thu phục lòng của nàng.

“Chắc, không thể tưởng được ngươi như thế dã man, còn cắn người.” Hôn đến trong lòng thiên hạ mềm hoá như nước, ta rốt cục thỏa mãn thả nàng ra.

Một tay ôm Đổng Phi Hà, một tay tìm đến gương chiếu xem cằm.

“Ra máu ! Ngươi xem ngươi làm cho Gia như thế thì làm thế nào ra ngoài đây?”

Nàng mặc kệ hắn, nhắm mắt dưỡng thần, so với Ứng Trị ác liệt tính cách, hắn ôm ấp ầm ầm làm cho người ta mê muội, trừ bỏ nàng bên ngoài, nàng không tin trên đời này còn có người có thể chịu được tính tình của Ứng Trị.

“Nói chuyện, Gia đang đợi ngươi xin lỗi.”

“.....”

“Ngươi cho là ngươi có thể ở căn gia sau, không cần không lên tiếng giả chết, làm bộ chuyện gì cũng chưa phát sinh sao?”

Nàng lấy đầu đánh mạnh vào trong ngực hắn “Câm miệng!”

Ta trầm mặc một hồi lâu, mới thả xuống bức tức “Ngươi cứ nhiên dảm đánh ta, đối chính mình phụ quân như vậy vô lễ.....”

Nàng đoạt trên tay hắn gương. Vô tình đánh vào mặt hắn

“.....” Ta hoàn toàn rơi vào trầm mặc .

Nàng cũng choáng váng, chạy nhanh bỏ qua hung khí, lại không lên tiếng tiếp tục giả chết, làm bộ chuyện gì cũng chưa phát sinh quá, tự hỏi chính mình , nàng như thế nào càng lúc càng thô lỗ ?

Của nàng giáo dưỡng, của nàng lễ nghi, chẳng lẽ đều bị Ứng Trị tiêu diệt không còn sao?

Một đôi tay đè lại của nàng đầu vai, làm cho nàng hoảng sợ. “Ngài, ngài muốn làm cái gì?” nàng phòng bị nhìn chằm chằm Ứng Trị.

Hắn lại cười xấu xa,

“*Lá gan của người càng lúc càng lớn.*”

Hắn trả thù, nhìn sắc mặt hắn, nàng chỉ biết chính mình tình cảnh nguy hiểm.

“*Ngài muốn đánh ta sao?*” Nàng bất an, sợ hãi hắn sẽ động thủ.

Ta giận nói: “Ta là cái loại nam nhân ấy sao? Đánh thê tử loại việc xấu xa ta thủy chung sẽ không làm, ta tuyệt đối khinh bỉ hành động đó!”

Nàng vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe hắn nói ——

“Muốn đánh cũng phải đánh người khác thê tử, như thế nào có thể đánh chính mình thê tử?”

Mà nàng chỉ cảm thấy chính mình cũng sắp mất đi ngôn ngữ năng lực.

Ta ánh mắt lưu chuyển, thấp giọng nói:

“Bất quá Gia bỗng nhiên nghĩ đến, chúng ta còn không có không ở trên xe ngựa thử qua.”

“Thử..... Thử cái gì?” Nàng lần cảm gian khổ hỏi.

Ta trên mặt cười đột nhiên trở nên thập phần tà ác ——Trượng phu không thể đánh thê tử, nhưng thê tử đánh trượng phu cần phải trả giá rất lớn mới được!

Qua sau một lúc lâu, bên trong xe ngựa truyền ra —— Kinh hô, chửi bậy, lạp xả, dây dưa qua đi, cuối cùng hóa thành ái muội thờ dốt, làm cho chung quanh trong lúc vô tình nghe thấy được mọi người cảm thấy rất khó vì tình.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 06

Xe ngựa rời đi ven hồ, di chuyển hướng miếu trên đường khách hành hương càng lúc càng đông.

Hạ nhân đi đến gần xe ngựa bấm báo, phải lẳng lặng đợi chốc lát, Ta mới chậm rãi mang theo Đồng Phi Hà đi ra.

Hai người mặt trầm như nước, trên mặt đều có vết thương, nhất là Ta in đậm hiện ra rõ dấu răng của nàng còn nàng thì sưng đỏ hai mắt như đôi môi lại là mục tiêu gây chú ý cho mọi người.

Phu thê không ai nói với ai, một người mặt quay qua một hướng khác, đi vào đến trong miếu, không cần nói ra thân phận địa vị, không cần hạ nhân thay bọn họ dọn đường chỉ cần bọn họ đi đến đâu tựa như có luồng sát khí bao quanh đủ bức mọi người chung quanh tự động nhường đường, tự giác tránh xa bọn họ.

Nàng nhận thấy được mọi người đang chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng, nàng thẹn thùng lập tức cước bộ nhanh hơn bỏ xa lại một khoảng cách xa Ứng Trị.

Ta nhanh chóng đuổi theo, giữ chặt tay nàng.

Nàng bị hắn bán dính gắt gao, chỉ có thể bất đắc dĩ, cùng hắn tay trong tay nắm chặt chẽ, lòng nàng thật ai thán —— Nàng đã bị nam nhân này kéo vào cùng hắn trở thành ôn dịch ở trong mắt người thiên hạ rồi, nàng và hắn giống như nhất thể, nàng cả đời trong sạch xem như hoàn toàn bị hắn phá hủy.

Vương phủ bọn hạ nhân đi theo hai người phía sau, một bên nhìn lên chủ tử động tĩnh, một bên trao đổi ánh mắt —— Như thế nào hai vị chủ tử âm ỷ giống tiểu hài tử, giờ lại im lặng đáng sợ chắc lại đang giận dữ?

Nếu Vương gia phát giận đều bình thường, nhưng Vương phi bình thường là một người cực kì mềm mại ôn hòa, Vương gia căn bản tính tình không phải cùng với người bình thường giống nhau, hiện tại tự nhiên Vương phi ở cùng Vương gia cũng trở nên dễ giận dữ, chuyện này rất không bình thường, ngẫm lại..... Thế gian có những chuyện biến đổi không ai có thể biết trước được!

“*Nhìn xem trên mặt Gia đều bị người cắn hết người muốn mang mặt Gia phá hư !*” Sau khi vào miếu, ta thừa dịp khi bọn ta đi đến nơi ít người, ta bắt lấy cơ hội cổ tình trách cứ nàng.

“*Ngài có thể ở trong xe ngựa, không cần đi ra ngoài gặp người.*” Nếu thật hắn không ra ngoài gặp người, trong thiên hạ khắp nơi người người sẽ sinh sống bình an vui sướng.

“*Chúng ta sớm rồi đi được không? Người đến chùa miếu làm cái gì?*” Ta hôm nay ra ngoài việc quan trọng chính là đến trêu chọc Lưu Thuận Nghiêu xem nàng đau khổ tâm, đáng tiếc còn không có đem Lưu Thuận Nghiêu nhục mạ đủ đã bị Đồng Phi Hà phá hư, kế hoạch không viên mãn, ta cảm thấy thực chẳng có gì vui vẻ.

Cái gì mà cảnh sắc hữu tình, ta căn bản chẳng thường thức vào, ngắm phong cảnh a! Không bằng ta mang thê tử về nhà nhốt vào trong phòng cận thận dạy dỗ, ta dùng thân hình cường tráng chiều phục nàng bắt nàng phải phục tùng làm cho nàng luôn e thẹn đáng yêu, về mặt động lòng người, tuyệt đối so với cái gì núi, cái gì hoa, cái gì sơn thủy cảnh đẹp... Sẽ vui vẻ hơn vạn phần, nghĩ đến tâm ta cực kỳ giao động.

“*Buông tay!*” Vừa mới vào đến miếu, Ứng Trị đã nghĩ kéo nàng đi, hẳn trong đầu rớt cuộc suy nghĩ đến trò gì nữa?

“*Ta muốn bái Phật.*”

Nếu nàng còn ngồi vị trí Vương phi, nàng căn bản không hiểu nàng cần phải làm sao để có thể làm vừa lòng nhau để có thể cùng nhau chung sống.

Nghĩ đến nàng cần phải khẩn cầu thần linh thi triển thần lực, phụ hộ cho Ứng Trị trở nên giống một người bình thường! Nếu được như thế khắp thiên hạ mọi người sẽ vừa lòng.

“*Bái cái gì Phật? Có cần gì, bái Gia có thể linh nghiệm hơn, cầu Phật còn phải thắp hương, cầu Gia chỉ cần nói một câu, không cần phiền phức, người thật sự là ngu không ai bằng.*” Ta thực không kiên nhẫn.

“*Câm miệng!*” Hẳn như thế nào lại dám dùng những từ ngữ như vậy?

Nàng vừa rống xong, đã thấy chung quanh vài khách hành hương kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Ta cũng nhìn thấy được mọi người đang nhìn: “*Nhìn cái gì? Chưa thấy qua người đàn bà đánh đá sao?*”

Nàng chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, nghe nói nơi này có bùa rất linh nghiệm, nàng hiện tại cần phải đi cầu một lá bùa, về nhà đốt cho Ứng Trị uống.

“*Nhanh chút! Gia thời gian quý giá.*” Ta không kiên nhẫn lại thúc dục nàng một tiếng, bỗng nhiên nghĩ ra thấp giọng hỏi nàng “*Người tới cầu thần bái Phật, có phải người cầu Phật cho người nhanh một chút sinh cho Gia nam hài tử phải không?*”

Nàng vừa nghe, như bị sét đánh, tâm loạn cúi đầu ngây ngốc nhìn chính mình bụng.

Bình thường nếu thành thân nữ tử sau, tam, năm nguyệt có thể sẽ có hài tử. Nàng bất lực nhìn nhìn Ứng Trị, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên chờ mong, hay là nên sợ hãi? — tam, năm nguyệt = ba đến năm tháng.

Hắn đứa nhỏ, bọn họ cộng đồng cốt nhục..... Lòng của nàng cảm thấy xôn xao không thôi.

Trong Phật đường khách hành hương cố ý hoặc vô tình nhìn chăm chú vào vợ chồng bọn họ — Mọi người đối với cách ăn mặc của bọn họ cũng tương mạo tuấn mỹ vợ chồng bọn họ, người người cho rằng bọn họ quả là một cặp xứng đôi.

Phu thê yên lặng vọng tưởng, không hẹn mà cùng nhau nghĩ về tương lai, bọn họ phía trước còn một khoảng thời gian dài, bọn họ sẽ thay đổi ra sao? Đợi cho hai người đều đầu trắng không biết ngày đó có còn lẫn nhau xem đối phương vừa hay không vừa mắt — Một người luôn muốn chạy trốn, một người luôn muốn khi dễ người?

“*Ngài làm sao mà biết sẽ nam hài, nói không chừng là nữ hài tử.....*” Nàng vô ý thức nói, nói xong cảm thấy ngượng ngùng, muốn thu hồi đi lại lời như đã chậm.

Ta nghĩ qua sinh nam, sinh nữ khả năng ngang nhau, liền phát biểu cảm tưởng, “*Nhiều tiểu quận chúa cũng không sao, nhưng nam hài sẽ tốt hơn một chút, nếu là nữ tử Gia sẽ không có khả năng giữ lại bọn họ lâu còn nam hài tử Gia có thể giữ lại hẳn bên mình.*”

Nàng không nói gì, nàng cũng không nghĩ nàng lại sinh một đứa nhỏ giống như Ứng Trị, nếu thật sinh ra một đứa nhỏ giống như hẳn chắc lại là một thảm họa lớn cho thiên hạ.

“*Nơi này nhiều người phức tạp lắm.*” Ta kêu hạ nhân bắt đầu đối khách hành hương.

“*Đừng như vậy.*” Nàng không ngừng ngăn cản hẳn, một bên hướng những vị khách hành hương vô tội xin lỗi, một bên nhỏ giọng mắng hẳn “*Trước mặt Phật tổ, chúng sinh là ngang hàng, ngài đừng nháo loạn a!*”

“*Người thực phiền toái.....*” Nhìn đến bàn tay nhỏ bé của nàng cầm đến cánh tay ta, ta không hiểu tại sao mình lại cảm thấy thỏa mãn, được nàng mang ánh mắt tràn ngập khẩn cầu ta càng không hiểu tại sao chính mình lại cảm nhận được thật cao hứng.

Vì thế miệng ta tuy nói phiền toái như trong lòng thật thoải mái.

“*Phiền toái là ngài a!*”

“Nhỏ giọng lại, người thường la to, rất vô lễ.” Ta vỗ vỗ của nàng bả vai cảm than.

“Cười người còn không đến một tháng! Gì mà ôn nhu, hiền thực nhìn xem đều đã lộ nguyên hình.”

Nàng cảm nhận trước mắt mình một màu đen, nàng cố đứng vững để không té xỉu.

Không nói hai lời, nàng cảm hương cách hấn xa một chút, quỳ xuống thành tâm cầu xin thần linh ban cho Ứng Trị có càng nhiều nhân tính, giảm bớt lại tính tàn quỷ, gây chuyện thị phi của hấn.

Nàng tự nhận tính tình thật sự hiền lành, đối bất luận kẻ nào đều có lễ nhượng, đối rất nhiều việc đều có thể bao dung, vấn đề là Ứng Trị quá khó khăn, làm cho nàng ngay cả một chút tôn kính nhân nhện hấn đều làm không được.

Mỗi lần nhìn hấn hồ nháo, nàng đã đem lễ giáo học được bỏ qua một bên, hung hăng cùng hấn khác khẩu.

Cái gì bình tĩnh bình thân, cái gì ôn nhu sẵn sóc, gặp hấn, nàng toàn bộ không dùng được!

Nhìn lên tượng phật, nàng khóc không ra nước mắt, có ai có thể nói cho nàng, vì sao nàng trở nên như thế, táo bạo, hung dữ ?

“Quỳ lạy vô dụng ! Cho nhiều thêm tiền đi!”

“Ngài câm miệng!”

“..... Thần linh nhìn người hung dữ như vậy, đều bị dọa chạy.”

Nàng không cần nghĩ ngợi cầm lấy miếng lót quỳ quăng đến Ứng Trị, Ứng Trị thân thể chợt nhảy miếng lót lại rơi trúng khách hành hương vô tội.

Một tiểu cô nương đi theo mẫu thân vừa tiến vào thấy một mảng bị dọa đến cất tiếng khóc lớn “Nươngnương.... Ô ô, di...di kia thật hung dữ!”

“Đừng khóc, đừng khóc, mau cầu Phật phù hộ người về sau sẽ không thay đổi thành như vậy.”

Ta mở ra cây quạt, che khuất miệng, cười ha hả.

Nàng xấu hổ vô cùng ——

Cầu Phật trời! Nàng đối nhân sinh đã mất đi hi vọng , chỉ có một nhỏ bé nguyện vọng mượn thần linh lực lượng, xin làm cho Ứng Trị ngoan một chút, nàng xin nguyện cầu.

Buổi chiều ánh thái dương xuống núi, gió bắt đầu thổi mạnh khí hậu dần dần chuyển lạnh.

Xe ngựa rời đi Hương Sơn, trở lại phố xá sầm uất.

“Lạnh không?” Ta thấy nàng thỉnh thoảng co rúm lại, bản năng quan tâm.

“ Hay là đi đến cửa hàng bán y phục gần đây tùy tiện mua một áo choàng cho người ?”

Khó thấy được hấn sẵn sóc mình, nàng có chút ngoài ý muốn, ngữ điệu nhu hòa nói: “Không sao nhanh sẽ đến nhà.”

“Gia nói mua!” Ta trực tiếp gọi người dừng lại xe ngựa, vì Đồng Phi Hà mua áo choàng.

Nàng than nhẹ, hấn cứ như thế bá đạo mặc dù là sẵn sóc nàng thật sự làm cho nàng đỡ khóc đỡ cười.

Nam nhân này làm việc trước sau luôn tùy hứng, bất quá chỉ có phu thê ở chung một chỗ cũng không có người ngoài. Nếu không nàng không biết sẽ bị mất mặt bao nhiêu lần trước các loại thái độ hành vi giọng điệu của hấn.

Nàng cũng không xác định chính mình có thể chịu đựng hấn được đến bao lâu?

Tính tình của nàng nhu hòa ôn thuận điều đã bị hấn ảnh hưởng hoàn toàn biết mất, mỗi lần cùng hấn khác khẩu hấn đều một bên quở trách nàng, một bên mặt mày hớn hở, chẳng lẽ hấn thích nhìn nàng tức giận sao?

“ Nghĩ chuyện gì mà trầm tư thế? ” Ta thật sự chịu không nổi sự yên lặng của nàng.

Nàng lắc đầu, cho dù hấn bắt khẩn ép hỏi nàng như nàng sẽ không muốn nói ra đáp án.

“Ta suy nghĩ cách cư xử của ngài đối với mọi người —— ”

“ Uhm! Suy nghĩ thế nào ? ” Ta chờ đợi nàng nói.

Nàng do dự một chút, hàm súc nói: “Tại sao ngài lại làm ra những việc cho mọi người không thích chính mình.”

“Trên đời này, không ai có thể hoàn mỹ.” Ta thực khiêm tốn lấy ra cây quạt, mở ra, thực tiêu sái quạt quạt.

“..... Ngài gây thù hằn là không ít người ? Tuy rằng ngài thân phận cao quý, như lại ngài gây thù oán ngài không nghĩ bọn họ liên kết lại đối phó ngài, như thế đối với ngài rất bất lợi sao?”

Ta lắc lắc ngón tay, vẻ mặt sâu xa khó hiểu “Gia không có đối thủ.”

“Vinh phi có lẽ quán không được ngài, như Hoàng Thượng chẳng lẽ cũng không quán được ngài sao?” Nàng tâm tình trầm trọng, chính mình trước kia chưa bao giờ nhìn thẳng vào đến vấn đề lớn.

Nàng phiền toái lớn nhất của nàng chỉ là việc thành thân cùng hần, như này Ứng Trị qua nhiều “Kẻ thù” Có khi nào sẽ giận chó đánh mèo đánh vào nàng, cho dù sẽ không đối nàng gây ra nguy hiểm như vô duyên vô cớ bị người oán hận cũng thực không phải là chuyện hay ho.

“Hoàng Thượng.....” Ta buông cây quạt.

“Nếu không có Hoàng Thượng ngầm đồng ý, người nghĩ rằng Gia có thể thường xuyên thăng tấu chương sao? Gia có thể hôm nay tổ giác quan viên khuyết điểm, ngày mai tổ giác người trong hoàng tộc phạm sai?”

Nàng nghe đến kinh ngạc, tập trung chú ý đánh giá Ứng Trị xem sắc mặt hần biến hóa thảng thờ.

“Luôn cần một cái mặt trắng, một cái mặt đen; Của Gia các huynh đệ cũng không muốn làm người xấu, tất nhiên Hoàng Thượng cần một cái người xấu thường xuyên vì ngài dọn dẹp một ít tạp chất, vì thế cần một người trung thành tin tưởng trong hoàng thất ngài liền mang gánh nặng đặt lên vai Gia.”

“Nhiều năm này ngài làm ra những chuyện bị người oán trách, đều là Hoàng Thượng sai khiến là nhiệm vụ Hoàng Thượng giao cho ngài?” Nàng chán kinh rồi, nhìn Ứng Trị ánh mắt lập tức không giống với..

Ta cảm giác được nàng nội tâm rung động, biết chính mình cao lớn uy mãnh đã muốn lay động tâm nàng, ta lắc lắc đầu:

“Có những việc cũng không cần Hoàng Thượng giao cho Gia, Gia cũng hiểu nên làm như thế nào!”

Nàng nghi hoặc xem kỹ hần một lát, bao hàm kỳ vọng hỏi: “Như vậy bản tính của ngài như thế nào?”

Nàng kỳ vọng hần ôn hòa cười, nói cho nàng kỳ thật hần này làm người ta chán ghét đều là nguy trang, kỳ thật hần bản tính hiền lành, nếu không thì cùng người bình thường giống nhau bình thường cũng tốt, chính là không cần như vậy đặc biệt!

“Người đối Gia tình tình có cái gì nghi vấn?” Ta quạt quạt cao ngạo hỏi lại nàng.

Nàng nhìn hần trong chớp lát, nhắm lại mắt buông tha cho vọng tưởng của mình——Nam nhân này trời sinh tính chính là như thế độc đáo, căn bản không cần nguy trang, nàng chỉ có việc chấp nhận ngoài ra không còn biện pháp.

“Tam gia!” Hạ nhân đi đến bên cửa xe ngựa đưa tới áo choàng mới mua.

Ta nhận lấy kiểm tra một lần, cảm thấy vừa lòng sau mới đưa cho Đồng Phi Hà,

“Đến! Trước khoát thêm áo.”

Hần anh tuấn trên mặt hàm chứa thân nhiên cười, nhìn đến nàng chỉ cầu mong hần vĩnh viễn giữ thái độ như thế thì tốt rồi!

Cứ như vậy, cho dù hai người không yêu, nàng nghĩ cũng có thể cùng nhau tìm được vui vẻ bình an trong cuộc sống sau này.

“Người không muốn nói cái gì sao?” Ta chờ nàng khoát thêm áo choàng hạ xuống rèm cửa sổ, cẩn thận đánh giá nàng.

“..... Đa tạ Vương gia.”

Ta nghe được thực vừa lòng, đến gần nàng một chút hôn lên môi nàng đến khi nàng thở hồng hộc mới vừa lòng buông tay.

“Gia đối với người tốt người phải từng giờ từng khắc ghi nhớ trong lòng. Nói lời cảm tạ cũng chỉ xem như trịnh trọng có lệ.” Ta lại bắt đầu thuyết giáo.

Nàng không hiểu Ứng Trị đang dạy bảo nàng hay có ý khi dễ nàng?

“Tiện thiếp đã hiểu.”

Nàng mỉm cười đáp lại: “Đa tạ Gia chỉ dạy, lần sau xin Ngài lại chỉ dạy thêm cho Tiện Thiếp.”

Ta nhú mày, nhìn chằm chằm Đồng Phi Hà, thái độ của nàng rõ ràng chính là biểu hiện cho ta thấy nàng đang bằng mặt không bằng lòng sao! Đúng là

càng ngày có càng thú vị nha!

Ta rốt cục cũng hiểu được thì ra tính tình của nữ nhân này, không giống như những gì thiên hạ đồn, nào là văn nhã, hiền thực, ta xem nàng không chỉ có rổng to, kêu to mà còn dám đối nghịch lại ta, còn dám cãi ta!

Tuy rằng có một chút dã man, như Ta chính là thích cô nương có tính cách thế này à!

Tuyệt vời! Ta không tin được nàng lại có sở thích làm trái ngược lại ý ta.

Về phần Đồng Phi Hà, nàng cảm nhận trước đây tính cách mình đối với mọi người đều có như thế. Hiện tại vì sao lại trở nên vừa kém vừa thô lỗ như vậy, tuyệt đối tính tình nàng thay đổi chính là do Tam gia phá hư.

Tam Gia dù ngôn hành cử chỉ luôn thật lợi hại khi dễ nàng, làm cho nàng không thể nhẫn nhịn mới dùng sức cắn hấn cùng hấn tranh đấu.

“Không thành vấn đề, Gia sẽ chỉ dạy cho ngươi.” Không cần lần sau, hiện tại Ta cũng sẽ chỉ dạy được à!.

Nàng khoe miệng hơi hơi run rẩy, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hai bên đường phố xá sầm uất, xe ngựa thông thả di chuyển.

Nàng nhìn thấy một cửa hàng bên đường, có đôi vợ chồng tựa hồ đang khắc khẩu, xung quanh có không ít người vây xem vừa chỉ trỏ, rồi lại nhìn đến vị nương tử hào hứng cần lấy lỗi tai trượng phu vừa kéo vừa mắng, trượng phu kia vừa tức vừa bất đắc dĩ quát to, người bên ngoài xem náo nhiệt thì lắc đầu sợ hãi than. Nàng nhìn đến cảm thấy thật buồn cười.

Nàng quay đầu lại nhìn Ứng Trị vẫn còn đang quở trách, nàng bỗng nhiên có một loại ý niệm trong đầu.

Nếu trượng phu của nàng là nam nhân bình thường, nàng quả thật có thể hành động như vị nương tử vừa rồi không? Như đáng tiếc Ứng Trị cũng không phải nam nhân bình thường như mà nếu nàng cứ đối với hắn như người nhện chắc chắn những ngày sau này của nàng sẽ càng ngày càng thảm hơn.

Nàng không nghĩ mình sẽ ôm tức nhẫn nhịn, Ứng Trị sẽ được thể lại càng cao ngạo khi dễ nàng.

Tính nàng bình tĩnh, nhẫn nhịn có lẽ đối Ứng Trị không hề ý nghĩa, Nàng hạ quyết tâm cần phải thay đổi chính mình.

Hình ảnh Lưu Thuận Nghiêu cùng Mông Cổ công chúa biểu hiện ân ái ái tình chàng ý thiếp bên bờ hồ Hương Sơn hiện lên trong đầu nàng, nàng không khỏi oán chính mình rất ngu xuẩn. Người ta có thể vui vẻ, hạnh phúc. Vì sao? Nàng cùng với Ứng Trị lại khó có thể giống như bọn họ.

“Ngươi đang nghĩ cái gì?” Ta ngăn ra, phát giác thần sắc của nàng luân phiên biến đổi, giống như người vừa bùng tình ngũ đang ngờ ngẩn bỗng nhiên đột nhiên trong mắt sáng ngời.

Nàng hơi cười, quyết tâm cần phải đối với chính mình tốt một chút, không nên để bị ủy khuất, phải dũng cảm đối kháng Ứng Trị, không nên bắt buộc chính mình phải nhẫn nại nữa.

“Gia!... Ngài là nam nhân không nên rầy rà nói nhiều thế, thật phiền toái à! Xin Ngài im lặng một chút, Ngài không cần cả ngày giống chim sẻ hót riu ra, líu riu không ngừng, Ngài không thấy phiền, không thấy đau cổ giọng như Tiệp thiếp cảm thấy Ngài cứ như vậy cả ngày thật vất vả!”

“.....”

“Còn có chuyện gì muốn nói sao? Sau lại không nói ra lời? Người đâu! Dừng xe, nhanh chạy đi mua nước trà cho Vương gia thẩm giọng đỡ đau cổ họng.”

“.....”

Xe ngựa một đường chạy, rốt cục cũng đã trở lại Vương phủ.

Vừa vào Vương Phủ nghe được tin mẫu thân phái người truyền lời, muốn Ta tiến cung một chuyến, Nàng vốn định đi theo như ta thấy nàng đã mệt mỏi nên không đành lòng cho nàng cùng theo.

“Lần sau rồi đi! Mẫu thân tìm ta khả năng có chuyện gì quan trọng muốn nói, ngươi đi cũng vô dụng.” Ta tỏ vẻ nghiêm túc, xoay người bước đi.

Nàng quả thật cũng không còn khí lực để ra phủ, vì thế ngoan ngoãn trở về phòng nghỉ ngơi.

“Vương phi.” Sau một lúc lâu, Hi Quý gõ cửa phòng đưa thức ăn vào, bẩm báo nói:

“Gia trước khi vào cung có phân phó cho Nô tài mang điểm tâm đưa đến Ngài, Gia nói có thể Gia sẽ không về kịp cơm chiều, Ngài cứ tự mình dùng trước”

Chuyện thực ngoài ý muốn nàng nghĩ à! Nàng không nghĩ đến Ứng Trị thích chọc phá người lại trở nên cẩn thận quan tâm chăm sóc người như thế, liếc nhìn đến áo choàng vừa mới mua, nàng cảm thấy tâm tình trở nên rất thoải mái.

Kỳ thật Ứng Trĩ cũng không phải bất trị, nàng để tay lên ngực tự hỏi, nàng cùng Ứng Trĩ ở cùng nhau một chỗ, đến nay thực sự có điểm nào đã làm cho nàng thống khổ không?

Nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, phiền toái chính là Nàng thích cuộc sống yên tĩnh mà Ứng Trĩ không phải một người an phận chỉ có như thế mà thôi.

Về phần hai người không yêu sống cùng nhau trong thiên hạ cũng có nhiều đôi phu thê như thế! Bọn họ vẫn có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Suy nghĩ vậy đến đây, Nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người mệt mỏi, lòng rầu rĩ, nàng không hiểu được chính mình nàng để lại ngực, trong đầu tràn đầy mọi hình thức sắc mặt giận dữ vui vẻ của Ứng Trĩ.

Hắn rầy rà, thích giáo huấn người, sắc mặt luôn trình bày ra diện mạo chọc phá người. Tuy nhiên Ứng Trĩ vẫn chưa mạnh mẽ cưỡng chế yêu cầu nàng phải thuận theo ý hắn, phải giống con rối phải luôn nghe theo lời hắn vứt bỏ ý thức của chính mình, như hắn cứ lần lượt ca cẩm luân phiên giảng dạy vấn đề này thật sự đáng ghét.

Nàng tâm lại rầu rĩ.

Như không hiểu sao bỗng nhiên lại nổi nhẽ nhệ ý ngọt ngào.

Nàng tưởng mình vì Lưu Thuận Nghiêu tâm đã đóng băng, nhưng Ứng Trĩ lại làm cho nàng tâm không giữ được bình tĩnh, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều có thể làm cho nàng mang những lễ giáo trói buộc nhiều năm xóa sạch, hiện ra một bản tính xa lạ của chính mình.

Nàng bắt đầu thích tính tình hiện tại của mình thích la to, thích động thủ động cước, nhưng sở thích này nàng chỉ cùng Ứng Trĩ ở chung mới có thể xuất hiện. Phảng phất chỉ thuộc đối với riêng hắn!

Nàng nghĩ đến cảm thấy thẹn thùng, thể xác và tinh thần cảm thấy khô nóng.

“Hi Quý, ngươi lại đây một chút.” Nàng tâm huyết dâng trào, kêu tiểu nô tài đang định rời đi..

“Vương phi còn có gì phân phó?” Hi Quý cười hi hi xoay người chạy về đến.

“Ngươi hầu hạ Vương gia rất nhiều năm?”

Nàng suy nghĩ nên tìm hiểu một chút về Ứng Trĩ, chuẩn bị về sau sẽ có kinh nghiệm đủ đối phó cùng hắn.

“Đúng vậy!”

Hi Quý tự nhận là nô tài đắc lực của Ứng Trĩ, đối chủ từ hết thầy biết tận tường.

Nàng thân thiết nói chuyện cùng hắn hỏi thăm được rất nhiều chuyện về Ứng Trĩ, theo sau lại nói:

“Ngươi có biết chuyện hôn sự của Vương gia trước kia không? Tại sao cuối cùng đều bị hủy bỏ?”

Ứng Trĩ trước khi cưới nàng, từng qua một lần đính hôn ước như kết quả hôn ước không bao lâu liền hủy bỏ, đối phương cùng toàn gia nhanh chóng rời đi Kinh Thành, Nàng vừa ngạc nhiên vừa tò mò không biết đã có chuyện gì xảy ra.

“Dạ.....” Hi Quý cẩn thận nói: “Nô tài nói, xin Vương phi đừng nói lại với Vương gia.”

“Đương nhiên, ngươi yên tâm, ta cùng Vương gia không cùng một doanh trại.” Nàng lấy vài nén bạc đưa cho Hi quý, nàng rất tin toàn bộ Vương phủ, tuyệt không một người theo Ứng Trĩ cùng một trận chiến.

“Lúc trước Vị hôn thê ấy chính mình chạy tới cầu Vương gia đừng cưới nàng.”

“Cái gì?” Nàng vừa sợ vừa tức!

Như thế nào chuyện đồng dạng giống nhau, người khác làm Ứng Trĩ liền từ hôn; Nàng đến cầu xin thì Ứng Trĩ chẳng những không chấp nhận ý nguyện của nàng mà còn nhanh chóng thành hôn, thành hôn sau còn mỗi ngày ghi hận luôn tìm đến nàng gây phiền toái?

“Nếu đối với tính tình của Vương gia, vì sao không cùng đối phương dây dưa?”

“Cô nương ấy là một người thông minh.” Hi quý vươn lên một ngón tay tán thưởng.

“Trước khi đến đã chuẩn bị tốt, khi nàng ấy nhìn thấy Gia, đầu tiên liền quỳ sau đó khóc nức nở rồi lại tự ti, liều mạng khen Vương gia có thân phận cao quý bất phạm, nàng chỉ là nữ tử phàm trần không có đủ tư cách xứng đôi cùng Vương gia, kính mong Vương gia tâm rộng lượng hào phóng, đáp ứng nàng nghĩ ra biện pháp từ hôn.”

“.....”

“Vĩ thế, Vương gia tới cửa Phủ Thừa Tướng khi dễ cô nương ấy vài câu, làm cho Thừa Tướng chính mình chạy tới cầu Hoàng Thượng, thà rằng từ bỏ chức vụ trở về cô hương, cũng không chịu lại cùng Vương gia có qua lại.”

Nàng nghe Hi quý kể lại sau, đã thấy ra nguyên nhân thất bại .

Nàng thua cũng không oan, khi nàng đến cự tuyệt Ứng Trị nàng không có quỳ xuống, không khóc khóc, không có khinh bỉ chính mình, càng không thừa nhận Ứng Trị cao quý. Khó trách hẳn lại bất mãn .

Nàng giờ mới nhận ra quả thật binh pháp nói rất đúng biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Lưu lại Hi quý, nàng lại hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến Ứng Trị một lúc sau mới làm cho Hi Quý rời đi.

Nàng hiện tại mới biết được, trong Vương phủ chỉ có nàng một là nữ chủ nhân, Ứng Trị không có thị thiếp.

Trước kia đương nhiên là có người đưa Ứng Trị mỹ nhân ấm giường, nhưng đều bị Ứng Trị xem như hối lộ, khi lâm triều mang đi công khai cáo trạng, từ đó không ai dám đưa đến “Lễ vật” .

Ngay cả Vinh phi muốn phái người đến hầu hạ, đều phải hỏi ý kiến nhìn đến mặt sắc Ứng Trị.

Ứng Trị thích phong thái tao nhã, nhưng lại thích soi mói người nên cũng không cho người tùy tiện thân cận ở bên cạnh mình.

Ứng Trị cùng với huynh đệ, thân thích không có quan hệ thân mật, ngay cả bằng hữu đều không có.

Nàng nghe Hi Quý nói rồi tự mình đánh giá Ứng Trị, bỗng nhiên cảm thấy Ứng Trị so với mọi người cũng thật đáng thương —— Đường đường một hoàng tử sống đến ngày hôm nay vẫn không có người thích hẳn, thật có vài điểm bất hạnh.

Ứng Trị như vậy còn cố tình cao ngạo, hoàn toàn không thêm để ý cái nhìn của người khác, làm cho nàng lại cảm thấy Ứng Trị thật đáng giá kính nể .

Thừa dịp Ứng Trị không ở nhà, bên tai thanh tĩnh, Nàng tìm ra mấy quyển sách mà trước đây Ứng Trị của đưa cho nàng mở ra xem.

“Ách!”

Hắn tự dung cất chứa sách gì thế này “Xuân đêm người trong mộng” lại còn mang ra kêu nàng xem, nói nàng phải theo đó học tập chuyện xưa của các nữ tử.

“Hừm!”

Sách này, càng xem càng không thích hợp, nữ nhân như thế nào cùng nam nhân liếc mắt đưa tình, kế tiếp cư nhiên có trắng trợn miêu tả những tư thế quan hệ thân mật nam nữ.

Nàng càng xem mặt càng tái đỏ, xem một lúc lâu mới ý thức được vội đóng lại quyển sách!

Nàng cảm thấy then đem sách vứt trên mặt đất, trừng mắt nhìn một hồi lâu, một hơi hít thở thật sâu nhìn bốn bề vắng lặng lại chậm rãi nhặt lên sách. —— Trốn vào trong một góc vụng trộm xem tiếp.

Một bên sách nói về nữ nhân, nàng một chút cũng không muốn nhìn, nàng chăm chú xem phần nói về nam nhân vì đây là biết người biết ta, biết ta biết người!

Kết quả xem đến gần cuối sách, nàng nghi hoặc, Ứng Trị muốn nàng học hành động dâm như những nữ tử trong sách sao?

Đúng là nam nhân đáng giận!

Cơm chiều qua đi, Ứng Trị trở về.

Nàng thấy Ứng Trị cao ngạo trên mặt có chút nghiêm túc, trong lòng nàng nghĩ đến có lẽ hẳn ở trong cung khả năng ra đã xảy ra chuyện không tốt.

“Làm sao vậy?” Nàng không tự giác quan tâm hỏi.

“Hoàng Thượng chuẩn bị đuổi ta đi .”

Ứng Trị cười xiêm y, gọi người chuẩn bị nước tắm.

Nàng giật mình “Thánh chi hạ sao?”

Nàng không nhận ra được Ứng Trị đang vui hay tức giận chỉ nghe được âm thanh đậm đặc.

“Còn chưa có hạ, chính là chuẩn bị, nghe nói đang nghiên cứu địa phương thích hợp cho ta, mẫu thân phỏng đoán, đại khái sẽ đem đất phía nam phong

cho ta.”

Nàng kinh ngạc qua đi, đến sâu nảo!——Từ nhỏ nàng sinh trưởng ở Kinh Thành, không muốn rời đi, nhưng Ứng Trị sớm muộn gì cũng phải đi, trừ phi Ứng Trị tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nếu không trước sau cũng sẽ bị Hoàng đế đuổi ra Kinh.

“Lúc trước Ngài không phải nói còn có việc vụ muốn xử lý, sẽ không nhanh như vậy đi sao?”

“Mấy ngày nay ta không vào triều, rất nhiều chuyện Hoàng Thượng đã phân công người khác vì Hoàng Thượng cố gắng sức lực làm rồi. Hơn nữa nếu muốn cho ta rời đi cũng sẽ không nhanh như vậy, có chút chính vụ cho dù nếu có người tiếp nhận cũng cần phải có thời gian bàn giao, phỏng chừng khi ta giải quyết xong rồi, Hoàng Thượng mới có thể đá ta chạy lấy người.”

Nàng nhìn không ra Ứng Trị có điểm khổ sở như cũng không biết nên như thế nào an ủi. Rời đi nhà có đứa nhỏ nào vui sướng đâu, cho nên tiến lên phía trước Ứng Trị nhẹ giọng khuyên nhủ:

“Rời đi Kinh Thành cũng không phải chuyện xấu, Ngài đừng quá mất mát, đến nơi đó sẽ không còn dưới chân thiên tử sẽ không ai quản Ngài, lúc ấy ngược lại Ngài càng được tự do.”

Nàng nói xong, chính mình cũng gật đầu tán thành.

Ứng Trị ở Kinh Thành vốn không được hoan nghênh, đi đến địa phương khác nói không chừng tình huống sẽ cải thiện hơn. Tuy rằng nàng biết điều này chính là vọng tưởng, dù sao có Ứng Trị ở địa phương nào, mặc kệ phía bắc phía nam, nhất định đều sẽ có tai nạn không ngừng xảy ra.

“Người ở vì Gia lo lắng sao?” Ta ngạc nhiên dừng lại mọi hành động thân vốn đang muốn thoát quần, ánh mắt chăm chú nhìn Đồng Phi Hà dạt dào thú vị.

Nàng ngẩn người, lòng loạn cả lên, hô hấp cũng không ổn định, ánh mắt lại lướt qua thân hình Ứng Trị, cả người nàng da thịt nổi lên ửng đỏ hồng.

Lúc này, hạ nhân chuyển vào thùng gỗ lớn chứa nước ấm có thể cho ba người tiến vào tắm.

Hạ nhân sau khi rời đi, trong phòng tràn ngập hơi khí của nước nóng.

Ta cỡi xuống vật cuối cùng che đầy thân thể, thoải mái lộ ra thân hình trần kiện, lưu ý phản ứng Đồng Phi Hà, nàng then đỏ mặt xoay người, Ta giữ chặt cánh tay của nàng không cho nàng thoát đi. “Cùng nhau tắm.”

“..... Không cần.” Như thân mình nàng đã bị Ứng Trị kéo vào lòng, nàng không thể giãy.

Ứng Trị cẩn thận cột cao tóc cho nàng, cừ chỉ mềm nhẹ.

Nàng cả người phát run, tâm loạn ý nhảy, hơi chút dùng sức phản kháng liền cảm giác được Ứng Trị tăng sức có giữ nàng cho dù nàng có lần nữa lặp lại giãy dụa cũng không thể thoát ra.

Ta cúi đầu, môi chạm vào trên khuôn mặt nóng bỏng của nàng, “Không chịu tắm cho sạch sẽ, đêm nay ta sẽ không ngủ với người.”

————— “Hi!.... tuyên bố cho khủng bố thiếu Phi Hà tỷ xem Ứng Trị ca có ngủ được hem à! “

Nàng vừa nghe, lập tức tức giận, ngượng ngùng hoàn toàn biến mất, oán hận oán giận.

“Dù sao cuối cùng ta vẫn sẽ bị Ngài đá xuống giường, không ngủ cùng một chỗ càng an toàn.”

Ta ngạc nhiên, lập tức nói: “Đừng như vậy mang thù, mới hai, ba lượt mà thôi.”

“Mà thôi?”

Đồng giường cộng lắm đêm như vậy, hẳn hành vi ác bá có chuyển tốt hơn đôi chút như nàng bị đá xuống giường số lần cũng có giảm bớt, tính nết hẳn khi ngủ thật quá tệ, thỉnh thoảng một cước đá xuống bụng nàng, đè xuống tay nàng. Nàng thực bị thương a!

“Lần sau ta cho người đá lại, đừng tính toán chi li.” Ta khoan dung nói, lợi dụng lúc nàng không chú ý cỡi xuống thắt lưng xiêm y của nàng.

“Chờ một chút.” Nàng vươn tay múa chân rồi ren không thôi.

Trong lớp sương mù trong phòng, nàng bối rối không dám nhìn ánh mắt Ứng Trị, chỉ hể được cần phải né tránh như chỉ trong giây lát nàng đã bị Ứng Trị thoát trần như nhộng.

Nàng cảm thấy then thùng đến cực điểm, ngồi nhanh núp xuống thùng nước, Ứng Trị cười xấu xa, hai tay theo của nàng nách nhấc tới, đem nàng đè tiến vào sâu trong thùng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thái Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 07

Nước nóng hòa cùng nước lạnh tạo ra dòng nước ấm ấm vây quanh thân hình nàng.

Nàng chỉ có thể không ngừng mang khuôn mặt lên vào trong nước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt nước, cuộn mình lại tay chân ôm lấy thân thể, bộ dáng nàng lúc này giống như một con tôm nhỏ đã bị luộc ửng hồng.

Thấy bộ dáng của nàng ta không thể cười nổi, tình cảm trĩu mến theo đáy lòng dâng trào cảm xúc những đường nét anh tuấn trên khuôn mặt ngạo mạn vốn có hàng ngày của ta hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại tràn đầy nhu tình.

Nàng cảm nhận được nước va vào người khi Ứng Trị tiến vào thùng tắm, lòng nàng càng lúc càng cuồng loạn.

Thân mật gần nhau như thế này! Thật sự chỉ có thể xảy ra đối với những người yêu thương nhau.

Nàng cùng Ứng Trị rõ ràng không có tình yêu như khi Ứng Trị hôn môi, chạm đến da thịt, nàng lại hồn phách điên đảo, lý trí không khống chế.....

Nàng có chút tự xem thường chính mình, chẳng phải chỉ có hai người yêu nhau hai mới có thể cảm nhận được sung sướng khi thân mật cùng nhau sao? Tại sao nàng cùng Ứng Trị thân mật tự nhiên cũng có được cảm xúc này..

Nàng che lại mặt, không dám tin nàng lại có loại cảm giác như thế!

“Đừng thẹn thùng.”

“Ta..... Không phải thẹn thùng.”

Ngữ điệu hoang mang của nàng càng làm cho tăng thêm hiếu kỳ nên vội hỏi tiếp: “Vậy người đang suy nghĩ chuyện gì?”

“Ta không rõ..... Vì sao ta..... Không chán ghét khi cùng ngài thân thiết?”

Khi nghe nàng nói vừa hết câu Ta ánh mắt đột nhiên lóe sáng.

“Không chán ghét chính là thích?”

“.....” Người này! Thật đúng là có cách giải thích luôn chọc phá nàng.

“Gia lợi hại như vậy, ai có thể không thích? Ha ha ha!” Đồng Phi Hà nàng thật tinh mắt a!

“Người cuối cùng cũng cộng nhận Gia nói đúng.”

“Cái gì?” Nàng thật phiền chán khi đối đáp cũng Ứng Trị à.

Ta dùng tay nâng lên cằm nàng, đánh giá bộ dáng e lệ của nàng, từ trong đáy lòng ta có rất nhiều lời như không thể nói nên lời. Ta thích nàng sao?

Tuy rằng nàng có rất nhiều khuyết điểm, nhưng khi nàng thẹn thùng hoặc tức giận lại làm ta rất vừa lòng, chỉ cần nàng phát huy ra những biểu hiện thể liền lấp bù vào những khuyết điểm thiếu hụt trong yêu cầu chọn nữ nhân của ta..

Ta hôn xuống mặt nàng rồi hôn theo bờ vai của nàng hôn lan tràn xuống.—— câu này edit thấy sao sao ấy hic

Nàng càng hô hấp hỗn loạn, thân thể mềm mại cùng thần sắc mê hoặc làm cho tâm ta càng mạnh liệt giao động.

Ta cảm thấy mình đối với nàng giống như nàng chính là một bảo tàng, cất giấu rất nhiều vật báu thật hấp dẫn người, ta cần phải đi tìm tòi khám phá.

Người ngoài đều nghĩ đến nàng ôn nhu hiền thực, chỉ có ta mới biết được khi nàng vứt bỏ vẻ bề ngoài ôn nhu hiền thực, nàng thật sinh động thật say mê lòng người.

Phát hiện ra những ưu điểm này, nàng mới có thể hấp dẫn đến ta, ta mới có thể muốn cùng nàng thân thiết.

“Gia so với Lưu Thuận Nghiêu có được hơn không?” Ở kích tình dâng lên nhất cao trào, ta tự dưng hỏi.

“..... Câm miệng!”

“Ta đã muốn mang hân quen đi!”

“Ngài lại đề cập tới, sợ ta nhớ không rõ sao?” Nàng tức giận nói.

Ta cười cao hứng, ta muốn đem thân ảnh nam nhân kia khai trừ hoàn toàn ra khỏi lòng nàng!

Kích tình qua đi, cả người mệt mỏi, nàng về mặt sung sướng được Ứng Trị ôm trở về giường.

Ngoài phòng, màn đêm đã buông xuống.

Ta nằm ở nàng bên cạnh nàng nhẹ vỗ về mặt nàng, cười hỏi: “Muốn tiếp tục, hay là muốn nghỉ ngơi?”

Nàng vừa nhắm lại mắt, chộp một cái thì thân mình lại bị Ứng Trị ôm chặt.

“Ta..... Không được.”

Nàng sợ hãi Ứng Trị tinh lực dư thừa hẳn lại nhỏ nháo, nàng ủy khuất cầu xin.

Thấy phản ứng của nàng tựa hồ lấy lòng ta, khiến cho ta càng cao hứng khuôn mặt anh tuấn lại tươi cười

“Ngủ đi!” Ta hôn lên trán nàng rồi thôi tắt nến, lập tức ôm lấy nàng kéo đến trong lòng đi vào giấc ngủ.

Trong phòng hiện tại rơi vào một không gian yên tĩnh, nàng nghe được Ứng Trị hơi thở dần dần vững vàng chìm sâu vào giấc ngủ. Mà nàng rõ ràng một chết đi được như lại không thể ngủ được, bị Ứng Trị ôm, cả người nàng vẫn như cũ nóng như lửa thiêu.

Sau khi rời đi Lưu gia, tâm nàng vẫn lạnh như băng, nàng cảm giác được chỉ có tuyệt vọng như hiện tại, thân thể cùng tâm của nàng đã chậm rãi ấm trở lại — Ứng Trị luôn đòi hỏi nàng luôn đoạt lấy nàng, đánh vỡ khối băng đông cứng trong người nàng, châm lên ngọn lửa cháy bỏng không những làm tan đi băng giá trong cõi lòng nàng còn thiêu đốt lấy nàng.

Này nam nhân, tạo cho nàng nhiều biến đổi lớn trong cuộc sống.

Như biến hòa này, không những không mang đến cho nàng nhiều thống khổ ngược lại còn giúp vết thương lòng nàng dần dần nhạt phai, giờ phút này khi nhắc đến hoặc nghĩ đến Lưu Thuận Nghiêu tâm nàng vẫn như cũ có chút không thoải mái như nếu nghĩ đến Ứng Trị thì những điều không thoải mái kia liền tiêu tan mất.

Nàng không muốn nghĩ suy nghĩ sâu xa trong lòng Ứng Trị nàng có bao nhiêu phân lượng, nàng sợ hãi đáp án sẽ làm nàng khó có thể thừa nhận, nàng cũng sẽ không trốn tránh Ứng Trị, càng không trốn tránh nhiệm vụ của một thê tử đối trọng phu.

Cuộc sống trên đời này còn dài, nàng phải tận lực đối chính mình cho thật tốt, mới có thể vì chính mình cảm nhận được thoải mái được khoải lạc cuộc sống. Như mà ở cùng Ứng Trị liệu có thể được khoải hoạt không?

Đây có phải là gánh nặng là trách nhiệm nàng phải gánh, là nhiệm vụ của thê tử có một Trọng phu không chịu an phận sao?

“Aaaaa.....” Vì sao Ứng Trị không thể ngoan một chút ?

“Ngươi không ngủ, lại tức giận cái gì? Chẳng lẽ là bất mãn muốn ân ái nữa sao?”

“Không có.....Không có.... Không cho Ngài nói hươu nói vượn!”

“Ngươi hãy chính mình nghe một chút âm điệu của ngươi, âm điệu chứng minh ngươi còn rất có tinh thần, hừ hừ!”

“Gia? Ngươi làm cái gì? Đừng náo loạn! Mau dừng tay..... Ô...ô...ô...Ta là thật sự mệt mỏi!”

.....

Ánh dương chiếu cao.

Những ngày sống nhàn nhã của Ứng Trị sau khi thành thân chậm rãi qua đi, hôm nay nàng cùng Ứng Trị nghênh đón ngày nghỉ cuối cùng trong lịch nghỉ của Ứng Trị.

Sáng sớm, nàng cùng Ứng Trị trở về Đông gia.

Song thân nói nàng sắc mặt rất tốt, nàng kiểm tra chính mình một phen mới phát hiện nàng béo lên được một chút!

Ở cạnh bên Ứng Trị, nàng còn có thể đem thân mình dưỡng tốt béo lên, nàng thật bội phục khôi chính mình.

Giữa trưa, nàng cùng Ứng Trị tiến cung thỉnh an các trưởng bối, nghe xong vài lời dạy bảo, gấp gờ không ít quan chức có địa vị cao trong triều đình, có mấy lần Ứng Trị có ý định gây chuyện, đều bị nàng phát hiện ngăn lại.

Nàng càng lúc càng đọc hiểu được sắc mặt Ứng Trị — có đôi khi Ứng Trị vừa động ánh mắt, nàng liền biết sắp tới Ứng Trị muốn làm cái gì!

Phát hiện được điểm này, Nàng thực bất ngờ đối với chính mình, trước đây đối Lưu Thuận Nghiêu nàng cũng chưa từng có thể đọc hiểu tâm trạng hẳn như đối với Ứng Trĩ.

“Buổi tối Gia sẽ mang người đi ra ngoài dùng ăn cơm.”

Rời đi hoàng cung, Ta cố ý không ngồi trong xe ngựa, mang theo Đồng Phi Hà cười ngựa đi dạo phố.

Ta cười ngựa vô cùng tốt, lên ngựa không đợi Đồng Phi Hà ngồi ổn, lập tức giục ngựa chạy như gió bão làm nàng sợ tới mức co rúm lại núp trong lòng ta, ngay cả nói cũng không dám nói một câu.

“Đừng tránh vào trong lòng của ta, ngẩng đầu ra nhìn xem bốn phía; Gia cười ngựa rất tốt, sẽ không cho người té ngựa.”

Ta chạy thẳng về phía trước, đem mọi người qua lại trên đường sợ tới mức chạy trốn đông trốn tây, không đồng ý thể từ ở ta trong lòng thật đầu giống tiểu rùa, nên ta có tình cổ vũ nàng ngẩng đầu ưỡn ngực giống như ta cùng nhau nghênh đón những ánh mắt “Mãnh liệt” của những người qua đường.

Nàng hơi hơi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Ứng Trĩ trắng noãn lỗ tai, nhìn không được kéo kéo Ứng Trĩ vành tai.

Ta kinh ngạc cúi đầu xem nàng, nhìn nụ cười của nàng như lại nhìn không hiểu rõ được hành động của nàng.

“Người đây là ý tứ gì?” “Khi dễ?” Ta tự nhiên cảm thấy không cao hứng.

“Muốn Ngài ngoan một chút!”

“Nói cái gì? Người muốn ta ngoan!” Ta đang chạy với tốc độ cực nhanh nghe được lời nàng bỗng nhiên tự giác chậm lại một chút.

Sau khi cười xong nàng không hề nao núng, ánh mắt nhìn đến cảnh vật quanh đường, nàng ôm thắt lưng Ứng Trĩ, buông trong lòng gánh nặng.

“Đừng va chạm đến người.” Nàng nhắc nhở Ứng Trĩ phải cẩn thận.

“Gia làm sao lại có thể dụng người?”

Nhìn thái độ kiêu ngạo của Ứng Trĩ hại nàng lại muốn nhéo lỗ tai hắn.

Nàng cũng không hiểu được chính mình, trong mắt mọi người nàng luôn nhu thuận, như thế sao gặp Ứng Trĩ nàng lại trở nên “Dã man” như vậy, hơn nữa lại còn rất thích loại biến hóa tâm tình như thế này!

Vì Ứng Trĩ, rất nhiều chuyện nàng không thể tưởng tượng đó là những hành vi của nàng —

Rời đi sự lạnh nhạt của chồng trước, tái giá sau Trọng phu cùng nàng ngôn ngữ không hợp nhau như nàng lại dám cực lực tranh đấu cho chính mình. Điều đó nếu thân là tiểu thư khuê các, nàng cơ bản không nên làm.

Ứng Trĩ dẫn dắt nàng mang lễ giáo dứt bỏ nàng nhận được điều đo thật tự do tự tại, mặc dù không xác định chuyển biến như vậy là xấu hay là tốt? Như có thể khẳng định, nàng phi thường thích như vậy.

Ở bên cạnh Ứng Trĩ, nàng không có cảm giác áp lực, không cần vi phạm của nàng ý nguyện, nàng như đang có cảm giác như pháp phênh trên đám mây cực kỳ thoải mái.

Hoàn toàn dứt bỏ quán quanh trong lòng bị thương, nàng tin tưởng chính mình có thể sống khoái hoạt hơn. Nàng không tự chủ được hai cánh tay dùng sức đem Ứng Trĩ ôm càng chặt hơn.

Trong gió tựa hồ vang lên tiếng cười của Ứng Trĩ, nàng ngẩng đầu nhìn, miệng Ứng Trĩ tuy không nhúc nhích như khuôn mặt Ứng Trĩ thật anh tuấn thật làm mê say lòng người.

Ma xui quỷ khiến, nàng đã quên đi tính tình ác liệt của Ứng Trĩ, tâm nàng từng mạch đã lâu không chịu khống chế hại tim nàng kịch liệt nhảy liên hồi.

Ta không thích hắn. Nàng cúi nhanh đầu, một lần lại một lần nói cho chính mình nghe, nàng sẽ không yêu thích Trọng phu tình tình như thế này!

Nhưng mà lòng của nàng, tim của nàng rung động không thôi, cướp lấy đi những lý trí thuyết phục chính mình không thích Ứng Trĩ đến cuối cùng nàng chỉ có thể rúc vào trong lòng Ứng Trĩ.

Mặt trời dần dần về phía trời tây.

Đến tiệm cơm nổi tiếng trong Kinh thành, Ta mang ngựa giao cho Tiểu Nhị dẫn Đồng Phi Hà vào tiệm đi lên lầu tìm một gian phòng.

Tuy rằng uy danh truyền xa, như những người dân bình thường không thể biết được thân phận của ta. Cho nên khi Tiểu nhị khi thấy ta khoát trên người xiêm y cao quý nên thái độ thật thận cần đối đãi.

“Già, hôm nay tiệm đông khách, trên lầu những phòng riêng đã hoàn toàn có khách, chỉ còn một cái bàn trống, bất quá có bình phong ngăn cách giữa các bàn ăn với nhau. Xin Ngài không chấp nhất chịu thiệt một chút?”

Ta liếc mắt nhìn Tiểu nhị dẫn đường một cái, hiển nhiên rất muốn nói.

Nàng vừa nhìn thấy đã biết Ứng Trị bất mãn nên chạy nhanh chụp lấy tay Ứng Trị, không cho hắn nói lung tung, đối Tiểu nhị nói: “Có thể, người dẫn đường.”

Ta lại ngạc nhiên đánh giá Đồng Phi Hà.

Hôm nay ta có vài lần muốn làm khó dễ người, đều bị nàng ngăn lại, nàng thật sự là càng lúc càng lớn mật, nhưng mà của nàng chủ động can thiệp, như mà nhìn đến bộ dáng khấn trương lo lắng của nàng ta cảm thấy thật thú vị, thật hấp dẫn mà ta chỉ lo thương thức của nàng biểu hiện quên mất đi chính sự cần gây phiền toái cho người.

Đây là trong truyền thuyết mỹ nhân kế a..... Ta đối với kế sách này đã có chuẩn bị qua để đối phó nhưng mà đối với nàng vẫn không thể chống đỡ.

Nàng cùng Ứng Trị đi lên lầu hai chọn một bàn kê cửa sổ, bốn phía đều có bình phong vây quanh, khung cảnh bố trí sạch sẽ tao nhã.

Trách không được lại có danh tiếng vang xa thế, khuyết điểm duy nhất chính là có quá nhiều người nên cách vách âm thanh nói chuyện tán gẫu của những vị khách đến dùng bữa đều có thể nghe rõ ràng, nàng ngồi xuống bên phía bên cửa sổ.

“Thực ảm ỹ.” Ta thật không kiên nhẫn chịu nổi tiếng vang ồn ào phát ra từ cách vách bình phong của một đám đại nam nhân.

“Ngài đừng nháo.” Nàng rất sợ Ứng Trị lại gây chuyện, nên tay cầm ngay thực đơn đưa đến tay Ứng Trị thúc giục:

“Nhanh chọn đồ ăn!”

“Xin hỏi hai vị dùng món gì?” Tiểu nhị cười thăm hỏi, xem phong cách của vị nam tử này tuyệt đối là người khó hầu hạ, như không nghĩ tới nữ tử có bộ dáng ôn nhu trầm tĩnh lại đi cùng một vị nam tử bá đạo.

Ta nhìn nàng, vốn định trách cứ nàng rất vô lễ, lại sợ trách cứ về sau nàng lại trở về bản tính như trước kia, ta sẽ mất đi sự hoạt bát của nàng nên đành im lặng.

“Hừm...” Thôi thì cứ mở ra thực đơn gọi vài món ăn ưa thích vậy, cách vách lại lên một trận cười vang, làm cho ta muốn im lặng như không thể im lặng nổi——

“Lư huynh mấy ngày trước đi Hương Sơn gặp Tam gia, các người ứng phó thế nào?”

“Tam gia người này chính là một kẻ mang đầy mản giống tai họa, Lư huynh không bị bắt tội chứ?”

Những lời này bất ngờ truyền tới, lập tức làm cho Ứng Trị cùng Đồng Phi Hà há hốc mồm.

“Thật khéo nha! Lư Thuận Nghiêu cũng đang ở nơi này ăn cơm sao?” Phản ứng đầu tiên của nàng là nhìn về phía Ứng Trị, nàng thỉnh thoảng phát hiện đôi mắt Ứng Trị phát sáng như được nhìn chăm chú nàng, phảng phất xem những người kia không để vào mắt, trong mắt Ứng Trị quan trọng nhất chính là cảm tưởng của phu thê họ.

Nàng phát hiện ra được ý nghĩ của Ứng Trị, chỉ trong khoảnh khắc ngắn khi ánh mắt hai người giao nhau, nàng cúi nhanh đầu làm bộ không thèm để ý đến, như trong lòng đều có cảm giác ngượng ngùng.

Lúc này, cách vách đám người vui cười đã yên lặng như Lư Thuận Nghiêu bỗng nhiên vang lên âm thanh ——

“Trước kia nghe nói Tam gia yêu thích nhất gây chuyện thị phi, ta cơ bản còn chưa tin, nay sự tình phát sinh ở chính mình, ta mới biết được thì ra trên đời này lại có người không nói đạo lý như vậy, người không đi chọc hấn, hấn càng muốn tìm đến trước mặt người chọc phá gây sự mà khi quả trách người rất thành thật.”

“Nghe người truyền miệng Tam gia cùng với “Vương phi” rất ân ái, thường xuyên ra ngoài du ngoạn không biết có đúng không?”

“Hừ.....” Tất cả mọi người đều biết, Vương phi của Tam gia cùng ta từng có vợ quan hệ phu thê nghe mọi người nhắc đến ta cảm giác sắc tối đen, không khỏi ai oán nàng ta đúng là “Không biết xấu hổ.”

Cách bình phong, mỗi một câu nói của Lư Thuận Nghiêu đều vang lên ngồi cách vách đều có thể nghe rõ từng câu.

Nàng nghe được những lời của Lư Thuận Nghiêu đôi mày liễu hơi hơi khúu lại, dù sao cũng là người nàng từng thích qua, giờ lại ở phía sau lưng người khác phê bình, nàng tất nhiên vẫn để ý đến như ngược lại không phải thương tâm khổ sở mà chính là cảm thấy thực không thoải mái.

Nàng xem Ứng Trị, trên bàn thức ăn hoàn toàn chưa gọi đến nàng hi vọng mình cùng Ứng Trị sớm nhanh rời đi.

“Hai vị?” Tiểu nhị đợi lâu không nghe được tiếng gọi món ăn hoang mang lên tiếng hỏi.

Dưới mặt bàn, bàn tay ta đang nắm chặt thành quyền bị nàng dùng sức đè lại, ta nhìn vào mắt nàng biết được nàng đang cầu xin ta làm cho ta cảm thấy có chút đau lòng giờ phút này nàng cần ta bảo hộ.

Ta cảm thấy mình cần phải có hành động vì chính mình vì thế từ, ta không thể để cho bất cứ ai khi dễ thế tử của mình.

“Một người đàn bà dâm dăng, nếu hấn thích thì ta cứ mặc hấn đi.....”

Cách vách lại phát ra một trận châm biếm, một trận nghị luận.

“Luu huynh cũng nên cảm tạ Tam gia ra tay, bằng không ai có thể biết được ở mặt ngoài nữ tử ôn nhu nhân nhã biết lễ phép, bên trong cư nhiên lại không có nhân phẩm như thế!”

Nàng cúi đầu, giống như nàng đang bị đánh một bạt tai vào mặt.

Ta lập tức đứng dậy, ta đây đã không có tìm đến hấn gây sự chính là phước của hấn rồi còn không biết hưởng còn dám đến tìm ta gây sự ta tuyệt đối không bỏ qua.

Một cước đá văng ra bình phong, Tam gia lãnh khốc kêu ngao không ai bì nổi đứng vững trước bình phong vùabị ngã...

“Người nào?” Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

Nàng bối rối, Tiểu nhị sợ hãi.

“Tam gia?” Mọi người nhìn thấy Ứng Trị đột nhiên xuất hiện, sợ tới mức mặt không còn chút máu.

“Tránh xa một chút! Gần vị trí cách vách của Gia ngồi các người có thể dám ngồi sao?” Ta theo thường lệ trước lấy ra cây quạt phẩy phẩy.

Mọi người sợ hãi nhìn mặt nhau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Mới vừa rồi, là ai nói Gia thích gây chuyện?” Ta dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn quét qua đám nam nhân.

“Không có... Có phải do Ngài..... Ngài nghe nhầm?”

Đám người đang ngồi vừa cười vừa nói sau lưng người khác kinh hãi vội vã đứng lên.

“Luu Thuận Nghiêu, thất phẩm võ quan.....” Ta đem từ người phân tích liệt kê sơ qua bối cảnh một lần.

Mọi người nghe Ứng Trị phân tích đa đầu run run.

Mọi người đều biết, Tam gia xuất sắc nhất chính là cáo ngự trạng — Mấy năm gần đây khi Tam gia chú ý muốn cáo ngự trạng người nào đó tất nhiên người đó sẽ lâm vào cảnh thảm.... Cho nên Tam gia mới có được đại danh lừng lẫy cùng uy lực làm người người sợ như ôn dịch, nơi nào cho Tam gia nọ đó “E sợ cho thiên hạ sẽ đại loạn”.

“Ai đã cho các người lá gan, lên lúc tụ tập nhục nhã hoàng thân quốc thích? Có nghĩ đến như thế sẽ phạm phải tội khi quân không?” Ta cười lạnh.

Tiểu nhị nghe xong, đứng ngốc không dám lay động thân mình cho nên hiển nhiên mọi người khi nghe đến thân phận của Ứng Trị cũng tựa như Tiểu nhị!

Qua một lúc lâu mới có người chấn tỉnh cố gắng gượng giải thích. “Tam gia..... Tam gia...Ngài đã hiểu nhầm.”

Lập tức theo sau những âm thanh phụ họa vang lên.

“Đúng vậy! Đúng vậy à!... Do có bình phong ngăn cách nên âm thanh nói chuyện có thể nghe không rõ ràng chắc có khả năng Ngài đã nghe nhầm. Ha ha.....”

“Gia không cần phải nghe rõ ràng, các người hiểu rõ ràng là tốt rồi.” Ta từ nụ cười lạnh hóa thành nụ cười tà.

Mọi người thấy thế, tâm đình chỉ nhịp nháy.

Vào lúc này, nàng tiến lên qua đứng gần Ứng Trị.

Mọi người lại thêm sững sốt, trước mặt toàn là bằng hữu của Luu Thuận Nghiêu cho nên đều biết đến nàng, mới vừa rồi vừa phê bình nàng bây giờ lại thấy nàng xuất hiện nên tất cả đều cứng họng.

Nàng thấy mọi người mới vừa rồi phê bình chê cười nàng giờ mặt trắng toàn thân run sợ, nàng thật rất muốn bật cười.

Nàng nhìn đến Luu Thuận Nghiêu như nàng nhận ra được mình không còn vì Luu Thuận Nghiêu đau khổ ngược lại hiện tại người nàng lo lắng chính là Ứng Trị nàng sợ Ứng Trị lại gây náo loạn không nhịn được chỉ cười khổ.

“Thấy Vương phi, còn hành lễ?” Nàng quyết tâm làm mặt lạnh lùng ngữ điệu lạnh như băng đánh vỡ sự yên lặng.

Ta nhủ mảy, xem bộ dáng khí thế của nàng đột nhiên cảm thấy đẹp say lòng người — Từ thế ngạo nghễ phong thái rất giống ta à! Thật không hổ là nữ nhân của ta, càng xem ta càng vừa lòng.

Mọi người nghe thế lấp tấp hướng nàng thỉnh an, chỉ có Lưu Thuận Nghiêu đứng cứng nhắc không nhúc nhích.

Nàng cảm giác được Ứng Trị thấy thế liền mất hứng, giận tái mặt.

“Lưu đại nhân! Ngươi đối con dâu của Hoàng Thượng có ý kiến gì à?”

“..... Hạ quan bái kiến Vương phi.” Lưu Thuận Nghiêu cúi đầu hành lễ.

“Được rồi, không có việc gì các ngươi đều rút đi!” Học Ứng Trị bộ dáng cùng ngữ điệu nàng lấy cơ hội đuổi người.

Mọi người nghe vậy, lập tức từ bốn phía chạy thoát thân.

Ta kinh ngạc thấy thế tử của mình đuổi người muốn ra tay ngăn lại bọn lại liền bị nàng ôm chặt chẽ cánh tay không cho ta đuổi theo.

“Vương gia, kệ bọn họ đi không đáng để chấp nhặt.” Nàng vừa dùng sức kéo vừa túm để Ứng Trị không thể đuổi theo.

Ta kéo kéo khoe miệng, bụng đầy oán hận, nhưng lại thực thích cảm giác bị nàng dây dưa, ta luyện tiếu thoát khỏi lời kéo của nàng nên đành để cho bọn họ chạy.

Nàng vừa lên tiếng xuất hiện, ở mặt ngoài cho xem chính là ra oai như trên thực tế thay bọn họ giải vây, phân hoá lực chú ý của ta, làm cho bọn kia có cơ hội thoát thân.

“Ngươi thực xảo à! Còn luyện tiếu Lưu Thuận Nghiêu sao?” Ta không thể nói rõ cho nàng biết ta thật mất hứng nhất là người được nàng giải vây bỏ chạy chính là “Phu quân” trước của nàng càng làm cho ta trong lòng thật không thoải mái.

“Không nên vì những chuyện thế mà sinh khí ảnh hưởng đến tâm trạng!” Nàng kéo Ứng Trị trở lại bàn cách vách.

“Gia tâm tình tốt, xem bọn hần sợ tới bộ dáng hồn phi phách tán ta liền khoái lạc à!!”

Người khác bất hạnh, Ứng Trị khoái lạc..... Nàng nghe xong thật muốn mắt trợn trắng.

“Ngươi không theo Gia cùng chung kẻ thù còn chưa tính, còn dùng sắc dụ Gia, hại Gia phân tâm, cho bọn họ có cơ hội chạy thoát. Ngươi thực không hiểu chuyện, lần sau không được làm như thế!”

Nàng có dùng sắc dụ Ứng Trị sao? Thật sự là không thể nói lý với Ứng Trị!

Nàng đè nén xuống tâm tình, nàng muốn thử cùng Ứng Trị phân rõ phải trái.

“Ngài đi gặp bọn họ, đã muốn làm bọn họ sợ tới mức sắc mặt khảm trương mặt trắng đến không còn chút máu lưu thông, ngay sau đó bọn họ đã tuyệt đối không dám hồ ngôn loạn ngữ. Như thế cứ xem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không xem thế là ổn rồi! Ngài cần chỉ phải làm cho sự việc trở nên phức tạp.”

“Ngươi có hiểu hay không? Hôm nay nếu không cho bọn họ sự biệt được thế nào là lợi hại, lần sau gặp bọn họ sẽ không tôn trọng ngươi. Gia đối phó người so với ngươi có kinh nghiệm nhiều hơn, về sau không được nhúng tay vào chuyện của Gia!”

Đúng vậy, Ứng Trị có kinh nghiệm phong phú hơn nàng, cho nên khắp thiên hạ mọi người mới có truyền thuyết về Ứng Trị..

“Tiểu nhi...Tiểu nhi...mang thức ăn lên!” Nàng gọi đến Tiểu nhi đang đứng ngơ ngác.

“Ta không muốn ăn!” Ta theo trên tay nàng đoạt lấy thực đơn.

“Ta nghe đến ngươi cầu nhậu liền no rồi.”

Ta bỏ lại thực đơn xuống bàn! “Ngươi đối người khác như thế nào không nhanh nhẹn nhanh miệng, châm chọc khiêu khích. Tại sao luôn có tình đối với ta đối nghịch phân cao thấp?”

“Bởi vì Ngài cùng với ta ở chung cả đời, còn đối với khác ta không cần so đo!”

Nàng không cùng Ứng Trị so đo, chẳng lẽ nàng phải chấp nhận cả đời đều bị thiệt sao?

Ta nghe được giải thích lời giải thích của nàng bỗng nhiên tâm tình vui vẻ miệng tươi cười.

“Như tính tình của người cần phải sửa, phu thê phải luôn đồng tâm hiệp lực, cùng chung một kẻ thù, người như thế nào lại có thể không cùng Trương phu đứng chung một trận chiến không những chỉ thế người còn giận dữ, luôn miệng tranh cãi với ta? Vì người ngoài cùng Trương phu mình cãi và âm ỉ mới chịu!”

Nàng lắc đầu thờ dãi, dùng đôi đũa kẹp một ít rau trộn nhét vào miệng Ứng Trị.

Một có tình tình khắp nơi trong thiên hạ được người người cho là tệ nhất giờ lại ây kêu nàng sửa lại tính tình nàng còn có thể nói thêm cái gì?

Bữa cơm này! Nàng ăn vào đồ ăn mà nàng còn vào nhiều trong lòng xúc động, ăn đến cuối cùng, nàng vẫn không lĩnh ngộ đến “Lão thiên gia đại nhân tại sao lại bang tặng cho nàng một người như vậy hại nàng luôn phải luôn lao công tốn sức khổ trí vì người như thế!” — ở cạnh Ứng Trị, nàng có thể cảm nhận được sẽ luôn có tai họa bất ngờ ập đến phải luôn kiên cường đối mặt đi đôi với việc ấy cũng giúp cho nàng gia tăng luyện tập thêm tính chịu đựng, nhờ qua rèn luyện thể nàng đã trưởng thành hơn.

Nàng lau đi khóe miệng, nhìn thẳng vào Ứng Trị vẫn còn đang lải nhải, nàng tự an ủi chính mình có lẽ nàng cùng Ứng Trị ở chung một chỗ cuộc sống cũng không có đến nỗi tuệ.....

Ta ăn đến một nửa, cách vách lại có khách mới đến.

“Ai nha!...Như thế nào bình phong đều bị ngã?” Vừa tiến vào gặp cảnh Tiểu nhị còn đang sửa sang lại bàn ghế và bình phong những vị khách mới tiến vào ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

Ta không kiên nhẫn quay đầu lại nhìn, giận chó đánh mèo nói: “Tránh xa một chút!”

Nàng hai tay tạo thành chữ thập hướng những người khách mới vào cười nói: “Thật xin lỗi!...Hắn còn ngủ chưa tỉnh, đang nói mơ! Xin đừng để ý.”

Ta tức giận tay bập xuống bàn “Đường đường một vị Vương phi cũng cần cùng những người có thân phận thấp kém thỉnh lễ giải thích sao? Người mới không ngủ tỉnh, xem lại cửa người thân phận, đừng cho làm Gia mất mặt!”

“Câm miệng! Ngươi mới cho ta mất mặt!” Nàng không thể nhịn được nữa, rít gào.

Những vị khách mới tới nhìn đến một mảng vội và lôi kéo Tiểu nhị yêu cầu đổi đến vị trí khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 08

Hôm nay, ngày đầu tiên ta vào triều phục chức sau những ngày được nghỉ phép do kết hôn, ta có chút không yên lòng, ta cùng Đồng Phi Hà vừa trải qua những ngày du ngoạn tràn đầy vui vẻ, ta cùng nàng dạo chơi khắp nơi vui đùa tựa như đứa nhỏ giờ chưa thể thu tâm trở về.

Hiện tại, không có nàng ở bên cạnh, tâm ta lại luôn suy nghĩ mênh mang về nàng, ta không biết hiện giờ nàng đang làm gì? Nàng có nghĩ đến ta không?

Nàng quả thật luôn mang đến cho ta nhiều điều ngạc nhiên hiếu kỳ, mới đầu ta lập ra kế hoạch cưới nàng về để dạy dỗ cho nàng hiểu rõ về hành động của nàng, dám đến trước mặt ta từ hôn thì cái trả giá phải là như thế nào! Như từ khi cưới nàng về, cùng nàng ở chung một chỗ thì ngược kẻ bị dạy dỗ lại biến thành ta.

Ta càng nghĩ đến càng thấy không thích hợp, ta chính là một nan nhân có tấm lòng rộng phi thường rộng lượng, thế mà thế tử lại luôn muốn dạy dỗ ta nghĩ đến điểm này, ta cảm thấy chính mình giống như đang bị nàng chiếm tiện nghi!

Đồng Phi Hà đối hạ nhân hay người ngoài đều thập phần hữu hảo khách khí, cho dù nhìn đến ven đường khát cái, ánh mắt của nàng cũng luôn ôn hòa, vậy mà khi đối đãi với ta — Trương phu của nàng, nàng lại cố tình phi thường không khách khí không chỉ thế mà một điểm nhỏ ôn nhu nàng cũng chẳng giành cho ta, ngược lại nàng luôn muốn làm trái ý ta...Haiz!

Nàng trừng mắt, la rống, nhéo, cắn, vuron nanh múa vuốt, thật là chẳng có chút nào gọi là ôn nhu...Haiz!....Tuy rằng ta thích cô nương hoạt bát có cá tính, nhưng không hi vọng nàng đối xử với ta như thế à! Tại sao nàng lại đối đãi với ta đặc biệt như vậy?

Chẳng lẽ...Chẳng lẽ, đây chính là một trong những biểu hiện đặc thù của một loại tình cảm nào đó? Chỉ có thể dùng người thân cận bên mình phá tiết sao?

Chẳng lẽ...Trong lòng nàng, trong mắt nàng, ta chính là một người có vị trí quan trọng nên nàng dùng phương pháp đặc biệt đối đãi ta sao?

Ta thực nghi hoặc, phát hiện chính mình đã không còn khi dễ Đồng Phi Hà, ngược lại còn bị nàng mang ra chỉnh sửa, nàng càng ngày càng biết cách uy hiếp ta.....Còn tệ hơn nữa! Ta bị nàng khi dễ lại không thấy chán ghét nàng. Chẳng lẽ ta thích nàng, ta thích nàng đến mất đi lý trí rồi sao?

Ta kinh hãi phát hiện chính mình quả thật đối Đồng Phi Hà hết thấy cũng không chán ghét, cho dù mỗi ngày lặp đi lặp lại một trăm lần khuyết điểm của nàng, ta vẫn sung sướng khi được ở cùng nàng. Đây không phải là những biểu hiện thích một người khác phái sao?

Chính vì thế! Ta cảm thấy thực buồn bực. Sự buồn bực này là sao? Chẳng lẽ bởi vì ta do cảm giác được Đồng Phi Hà đối với ta không có yêu thích cuồng dại sao?

Ta đương nhiên không hoài nghi sức quyến rũ của chính mình, ta chỉ hoài nghi sức phán đoán của nàng, ta biết nàng không thông minh bằng ta, cho nên mới có thể không biết những điểm tốt của ta.....

Suy xét một lúc, ta đã biết chính mình đối nàng phải trả giá không ít tâm huyết, thế mà nàng lại không xem được những mặt tốt của ta.... Hừm!...Ta sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho nàng!

Trước đây ta đã sớm quyết định phải làm cho nàng khẳng khái yêu thương ta, đến nay ta vẫn còn chưa thu được kết quả mà tâm ta hiện tại lại giao cho nàngHaiz!...Kế tiếp, ta nên phải làm như thế nào đây?

“Có việc dâng tấu, vô sự bãi triều.” Thái giám cất vang tiếng thay Hoàng Thượng.

“Nhi Thần xin dâng lên tấu chương!” Ta lấy lại tinh thần, thu thập lại nỗi lòng.

Lưu Thuận Nghiêu ánh mắt đại biến cùng sắc mặt bạch phắc nhìn Úng Trị.

Ta cười xấu xa —— Tuy ở tiệm cơm, Đồng Phi Hà để cho Lưu Thuận Nghiêu cùng đám người kia có thể bỏ chạy ...Như cho dù bọn hắn có trốn thoát được một lúc cũng không thể trốn thoát được cả đời, ta đã ghi lại kỹ trong trí nhớ danh sách tên tuổi địa vị quan chức trong triều của đám người ngày hôm ấy. Thôi thì hãy từ từ chờ xem Tam gia ta xử lý!

Nhìn đến trong triều sắp có một trận phong ba ta tâm tình sung sướng, thần trí minh mẫn.

Vừa rời đại điện, thấy được người do mẫu thân phái tới truyền lời muốn ta đi đến Vinh Phi cung một chuyện.

Haiz..haiz..! Chắc là do những tay mắt của mẫu thân trong triều báo cáo lại với mẫu thân nên đã biết được chuyện vừa rồi ta dâng tấu chương mới cho người đến truyền muốn gặp ta !

Quả nhiên như Ta dự đoán, vừa bước vào cung Vinh phi đã nghe được lời chất vấn chào hỏi của Mẫu thân.

“Ngươi hôm nay muốn tạo ra chuyện gì ?”

“Nhi thần dạy bảo vài cái quan lại, mẫu thân tin tức thật linh thông, chuyện mới vừa xảy ra liền đã đến tai mẫu thân như xin mẫu thân đừng bận tâm chỉ là vài chuyện vặt vãi thôi! Dù sao cũng chỉ có liên quan đến chính vụ không có liên quan đến hậu cung mẫu thân vẫn không cần phải can thiệp.”

Ta chỉ muốn dạy bảo Lưu gia cùng Lưu Thuận Nghiêu bằng hữu một chút mà thôi!

Ta sẽ chờ. Chỉ cần đám hạ quân đó đi sai một bước ta sẽ kiểm tra, thu thập chứng cứ phạm tội của bọn họ cho bọn họ hiểu thế nào là Tam gia! .

Hôm nay ta trước đưa một chút, thu được kết quả cũng không tệ.

Có bản lĩnh bọn họ cả nhà đều ngoan ngoãn làm người tốt, nếu không chỉ cần có một người làm chuyện xấu, ta liền cho bọn họ xem Tam gia ra tay như thế nào! Đừng nói tại sao cừu tộc đều sẽ bị xui xẻo!

“Phụ hoàng ngươi đã quyết định, hai ngày sau sẽ ban chỉ cho ngươi rời đi.” Dù sao quân không được con, Vinh Phi cũng không dám hi vọng xa vời, nàng buông tha khuyên bảo!

“Trước khi rời đi, ngươi tốt nhất vẫn nên an phận một chút, để giúp cho đệ đệ ngươi sau này có thể nắm vững quyền lực không bởi vì ngươi làm liên lụy, thời gian sau ngươi không ở Kinh Thành như vẫn còn đệ đệ ngươi xem như cũng còn lại một chút quyền lực.....”

“Dạ!... Nhị thần hiểu.” Hoàng Thượng cũng từng bí mật cùng ta nói đến việc này!

Ta đối với Kinh thành vẫn chưa thực có thể nói là lưu luyến, trời đất bao la, dựa vào bản lĩnh của Tam gia ta, tin chắc chắn cho dù đi đến bất cứ nơi nào vẫn sinh sống tốt.

“Nhi thần còn có chút sự cần chuyển giao, muốn xử lý, ít nhất còn phải mười ngày nửa tháng mới đi được, không cần gấp.”

“Uhm.....” Một khi con đi đến đất phong, nếu gặp mặt rất khó khăn, Vinh phi không biết nên cao hứng, hay là nên sầu não?

“Ngươi cùng Phi hà sống chung như thế nào?”

Nghe mẫu thân hỏi khiến cho ta trầm tư hồi lâu, ta nói không nên đáp án, tuy rằng ta cùng Đồng Phi Hà trải qua cuộc sống những ngày qua rất vui vẻ thú vị mỗi một ngày mới ta lại phát hiện ra một tính cách mới của nàng như.....

Ta lớn như vậy, rất ít để ý đến một người, nay không chỉ để ý Đồng Phi Hà mà còn tưởng nhớ nàng, thậm chí còn so sánh cùng Lưu Thuận Nghiêu, ta nghĩ đến càng phiền chán.

“Nhi thần nghĩ nàng vẫn nên ôn hòa, hiền thực, vẫn nhã một chút mới tốt.”

“Trước kia tìm cho người những cô nương có tính tình ôn nhu người nói không cá tính, còn không bằng ôm một khúc cây, một mớ đầu. Hiện tại gặp Phi Hà, có lẽ chắc người cũng đã hiểu cuối cùng cưới vợ nên chọn một người ôn nhu tốt hay một người có cá tính mới tốt?”

“Vấn đề này!..Nàng rất có cá tính à.”

“Ý Nhi thần là, Đồng Phi Hà không đủ ôn hòa, hiền thực, vẫn nhã a!

Vinh Phi ngăn người, suy nghĩ cẩn thận ẩn ý trong lời nói của con một lúc sau liền tròn mắt há hốc mồm hỏi: “Cô nương ôn thuận như vậy người còn không vừa lòng? Người muốn đặt ra tiêu chuẩn tới trình độ nào?”

“Nhu thuận gì ? Nhu thuận cho người khác xem, cũng không phải đối ta nhu thuận thì có hữu dụng sao?

Đồng Phi Hà đối người mọi thật cẩn thận, đối ta chẳng kiêng nể gì, ta là thích hoạt bát cô nương như cũng không muốn chịu ngược đãi à!

“Mẫu thân đừng nhìn nàng bề ngoài ôn thuận, liền cho là nàng bản tính như thế, kỳ thật nàng không như thế.”

Vinh phi cười nhạt, cùng con mình cùng một chỗ, cây cối cũng sẽ tự thiêu đốt rừng rậm cũng sẽ có đại hỏa.

“Người nếu chán ghét nàng, về sau tuyển thêm nữ nhân khác là được, bất quá trên đời này muốn tìm một người thích người, phỏng chừng còn khó hơn so với mặt trời sẽ mọc từ hướng tây....”

“..... Cũng không phải chán ghét nàng” Ta tâm từ cảm thấy thật phức tạp.

Đồng Phi Hà tính tình tuy bị phá hư, ta cũng không để ý, ta biết nàng sẽ không đùa giỡn thủ đoạn, so với những người bề ngoài khúm núm, như bên trong tâm dạ độc ác hãm hại người. Đồng Phi Hà đáng được ngợi khen .

Ta không cam lòng chinh là, nàng đối ta không tốt như khi nàng đối Lưu Thuận Nghiêu trước đây!

“Như thế nào? Hay là người đã yêu nàng ?” Vinh phi nhìn đến thần sắc không được tự nhiên của con kinh ngạc đánh giá, nàng nhìn thấu được lòng con, nàng biết con rất coi trọng Đồng Phi Hà.

“Cái gì yêu, đó chỉ là suy nghĩ của các cô nương. Nhi thân thân là một lại là một vương gia vai mang nặng chuyện quốc gia đại sự không có tâm để ý đến những chuyện vặt như vậy!” Ta lấy ra cây quạt, tiêu sái phẩy phẩy.

“Tranh trên quạt sao nhìn sao quen quen mắt?”

Vinh Phi phát hiện trên mặt quạt vẽ một gia nhân thanh tú nàng nhìn chăm chú nhìn phát hiện chẳng phải họa Đồng Phi Hà sao!

Còn có ấn kí của con mình, con nàng mang Đồng Phi Hà họa thành rất nhu hòa xinh đẹp sinh động, làm nàng muốn cười như cổ nén không cười khi nhớ đến những lời mạnh miệng xác định vừa rồi của con.

Ta lập tức thu hồi cây quạt, không nói một lời — Ta tâm sự chính mình hiểu được là tốt rồi, không có thói quen giải thích cùng người nhà.

Vinh Phi cười ra tiếng “Tốt nam nhi, vai mang nặng chuyện gia quốc, thế mà còn có tâm tư thời gian họa mỹ nhân trong lòng đến bộ dáng thật sinh động như thế.”

Ta cảm thấy thật mất mặt, phản bác nói: “Cái gì người trong lòng! Chẳng qua là cả ngày ở một chỗ cùng nàng, khó tránh khỏi đem nàng đặt ở trong lòng chỉ vậy thôi.”

“Dầu đầu lồi đầu! Đầu cả ngày cùng một chỗ, không chán, không phiền, còn đặt ở trong lòng, họa ở cây quạt đi đến đâu cũng mang theo, không phải yêu thích người ta, lại là cái gì?”

“Nàng là nữ nhân của nhi thần, mặc kệ có thích hay không, nhi thần muốn đối nàng như thế nào liền như thế đó.”

“Người nha! Nếu không phải là Hoàng tử, nhìn xem có ai dám gả cho người?”

Ta vừa nghe, sắc mặt khể biến, đột nhiên nghĩ đến Đồng phi cũng là do bất đắc dĩ mới gả cho ta Nghĩ nghĩ, ta lại mất hứng .

Đúng nếu ta không phải Hoàng tử, nàng có phải hay không thật sự sẽ không gả cho ta?

Như vậy, hiện tại sao? Nàng có cảm nhận được gả cho ta là của nàng may mắn nàng không?

Vinh phi đã hiểu lòng còn, thấy còn mình thân sắc biến hóa mường đầy tâm sự, giận dữ nói: “Đồng Phi Hà lúc trước gả cho Lưu Thuận Nghiêu, nàng song thân nàng luôn phản đối, đồng thời cũng có rất nhiều nam tử so với Lưu Thuận Nghiêu rất tốt đến Đồng gia cầu thân như nàng không để vào mắt chỉ một lòng muốn gả cho Lưu gia, việc này cũng chính mình nàng không coi trọng thân phận, địa vị quyền thế! Nàng chỉ xem trọng tình cảm chân thành.”

“Nàng thích Lưu Thuận Nghiêu.” Ta tiếp tục sinh hờn dỗi.

“Nếu có một nữ tử có thể chịu được tính tình của ngươi, thương yêu ngươi, cho dù ngươi không phải Hoàng tử người đó cũng sẽ không bao giờ rời đi ngươi, ngươi nhất định phải biết quý trọng người này. Nếu không có người như vậy, nhưng ngươi gặp được một nữ tử mình yêu thích thì hãy cố nghĩ ra biện pháp làm cho nàng trở thành người như vậy.”

Ta nhìn về mẫu thân, im lặng một lúc muốn thỉnh giáo nên hỏi:

“..... Dùng biện pháp gì?”

“Nữ nhân cả đời chỉ có một vị hôn phu, ai cũng không nghĩ muốn mình bị trượng phu bỏ rơi, cho dù trượng phu thay đổi tâm, có những người khác cũng không thể phản bội, chỉ có thể nhận an bài.”

“Ngươi muốn một nữ nhân vĩnh viễn yêu ngươi, ngươi cần phải toàn tâm toàn ý đối nàng, tôn trọng nàng, đối nàng tốt tựa như đối tốt với chính mình.”

Vinh Phi ánh mắt phiền muộn, phảng phất không phải đối với con nói chuyện, mà là nói cho người khác nghe.

“Mẫu thân hi vọng Nhi thân chỉ sủng một mình nàng?” Chuyện này đối với ta không hề khó khăn huống hồ ta cũng không có dư thừa tâm tình đi chú ý nữ nhân khác.

“Không!” Vinh Phi mâu thuẫn nở nụ cười, làm một nữ nhân chính mình trở thành mẫu thân, cũng sẽ yêu cầu con nhiều thế nhiều tử.

“Mẫu thân không thể cho con đề nghị gì, nhưng mẫu thân chỉ hi vọng con không cần giống như nam nhân khắp thiên hạ, cần phải đối với mọi người thân bên cạnh chiếu cố tốt, chỉ cần con thành tâm đối tốt với bọn họ mẫu thân tin tưởng bọn họ cũng sẽ cam tâm vì con bán mạng.”

Tuy rằng xác thực tính tình Ứng Trị không tốt như dù sao cũng là đứa nhỏ của nàng, nàng làm sao chán ghét được con của chính mình.

Nàng chỉ cầu mong chỉ hi vọng tất cả mọi người thương yêu Ứng Trị, nàng mong con mình sẽ tìm được những người có đủ tin cậy làm bạn, sẽ không rơi vào tình trạng bị người phản bội, vĩnh viễn không cần bị thương.....

Nàng hộc mắt nóng lên, quay đầu, không cho Ứng Trị thấy nàng rơi lệ.

“Nhi thân làm sao có thể giống như nam nhân khắp thiên hạ? Mẫu thân chẳng lẽ không hiểu được con mình sao? Nam tử bình thường sao có thể sánh bằng Nhi thân!”

“Được rồi, đi thôi, đi thôi! Thấy ngươi ta liền phiền lòng.”

Ta thấy được mẫu thân không muốn nhìn đến mình, tựa hồ cảm xúc không tốt lắm, mặc dù không biết mẫu thân phiền ta cái gì? Như mẫu thân đã muốn ta rời đi ta cũng nên hiểu thuận tuân theo im lặng rời đi.

Trên đường đi ta luôn suy tư những lời mẫu thân nói lòng ta hoảng loạn.

Từ trước ta luôn chuyên tâm chính sự, chỉ thích đấu đá dọn dẹp đối thủ như từ khi thành thân đến nay trong lòng ta từng thời từng khắc đều nghĩ đến thế tử việc triều chính đối với ta đã dần dần mất đi lực hấp dẫn.

Ta không thể không thừa nhận, chính mình quả thật thực để ý Đồng Phi Hà có lẽ ai cũng không biết, chỉ có chính ta mới hiểu được những khi cùng Đồng Phi Hà ở chung một chỗ tâm ta thật vui vẻ, mỗi ngày đều tinh thần toả sáng, đối với nàng phá lệ dung túng sủng ái.

Nghĩ đến nghĩ đi cảm nhận ra ta đối Đồng Phi Hà thật tốt quá, đã hoàn toàn khác với ý nghĩ lúc đầu muốn cưới nàng.

Còn nàng thì sao? Nàng có phải hay không vẫn còn thích Lưu Thuận Nghiêu?

Ta không muốn suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng nhiều nghi ngờ vây quanh ta, làm ta cảm thấy rất khó chịu.

Ta bắt đầu lo lắng! Ta có cần phải ra tay trừ bỏ Lưu Thuận Nghiêu không? Nhưng làm như vậy nói rõ chính mình nhận thua sao? Ta chỉ có thể trừ bỏ tiêu diệt người trong lòng nàng như ta lại không có g năng lực được đến tình yêu của nàng

Ta khinh thường cách làm như thế!

Ta đầy bụng tâm sự, trở lại Vương phủ liền thấy Hi Quý chạy ra nghênh đón trung thành thật mặt.

Ta liền hỏi “Ngươi nói, xem tại sao lại có nhiều người không thích Gia”

Hi Quý nghe vậy, miệng há to đến cái bát có thể để vào.

“Đây là cái thái độ gì!” Ta sẵn giọng ánh mắt chiếu hình hấn, bước vài bước về phía trước quay đầu lại hỏi:

“Vậy người nói xem, vì sao lại có nhiều người không thích Gia?”

Thì ra Ngài còn biết có rất nhiều người chán ghét Ngài...(^_^)

Hi Quý điều chỉnh một chút giọng, tuy rằng không hiểu được Tam gia hỏi vấn đề này có ý gì? Suy nghĩ một lúc uyển chuyển nói: “Chuyện này chắc là do ông trời đổ kị người tài nên những người bình thường đâu thể nhìn ra được sự tài trí vô song nổi trội xuất sắc hơn người của Ngài! Ngài chính là hạc lạc trong trong bầy Gà, đáng tiếc người khắp trong thiên hạ bọn họ đều là con gà nên không thích Ngài cũng bởi vì Ngài quá thông minh kiệt xuất hơn bọn họ nên bọn họ không thể nhận ra được mới có thái độ như thế đối với Ngài!”

“Uhm!.. Nói rất có đạo lý, đúng như ta nghĩ.” Ta lại lấy ra cây quạt phẩy phẩy. “Vậy người nói nói, Vương phi là hạc hay là gà?”

Vừa nghe đến Hi Quý như cảm nhận như đang bị ngũ lôi đánh trúng người, hận chết chính mình học thức nông cạn không biết dùng từ để gì không biết nên trả lời thế nào cho hợp, lắp bắp cả buổi, ngây ngô cười trả lời: “Vương Phi tao nhả bắt phạm như thế Vương Phi không chỉ là hạc, mà còn là hạc rơi vào phạm trần.”

Hi Quý gian nan duy trì ngây ngô biểu tình tươi cười.

“Nói như vậy, Vương phi có rất thích hợp ở cùng gia không? Nàng bình thường có thể hiện những cử chỉ gì mà người cho rằng đó là những cử chỉ đối Gia coi trọng?”

“.....”

Muốn tìm ra Vương Phi coi trọng những hành động của Tam gia đã thực không dễ dàng, bây giờ Gia còn kêu chính mình kể ra thật là khó khăn à!

Hi Quý cúi đầu che dấu sự thống khổ, bỗng nhiên tâm soi sáng, thật đúng là tìm được manh mối rồi.

“Vương Phi từng gặp nô tài hỏi thăm quá Gia yêu thích những gì, muốn nghe nô tài kể những chuyện trước kia của Gia thái độ của Vương Phi thật chân thành chăm chú nghe nô tài nói về Gia! Hành động này tuyệt đối có thể chứng minh Vương phi rất coi trọng Gia !”

Ta vừa lòng nở nụ cười, ngẫm lại sức quyến rũ của mình quả nhiên Đồng Phi Hà cũng không có khả năng cưỡng lại, cho dù trong lòng nàng có Lưu Thuần Nghiêu như ta khẳng định chỉ cần nàng ở lâu bên cạnh ta, ta sẽ làm cho nàng trong lòng chỉ có ta, càng nghĩ đến quyết định của mình càng làm cho ta tâm tình dễ chịu, thân thể của nàng tâm nàng nhất định sẽ chậm rãi bị ta thân phục, vì ta mà lay động, vì ta mà chết, toàn tâm toàn ý yêu ta!

Hôm nay, ta cảm thấy thật cao hứng .

Ta đã để ý đến nàng, làm sao có thể cho phép nàng không yêu ta!

“Hi Quý! thưởng cho người.” Ta cao hứng, lấy ra ngọc bội cao quý mang trên người quăng cho Hi Quý.

“Thuận tiện thông báo cho người trong phủ, hai cái canh giờ đừng đến quấy rầy, Gia cùng Vương phi có nhiều việc bề bộn cần phải làm”

“Dạ.....”

Hi Quý nghe xong Gia nói vận động đầu óc suy nghĩ “Có việc phải làm” Đây là việc gì trọng đại? Nhìn đến thân ảnh hùng trí bừng bừng phong tao của Gia liền suy đoán được hẳn là Gia lại sắp đi ép buộc gây khó dễ cho Vương Phi rồi!

Thu lại tâm Hi Quý yên lặng trong lòng cầu nguyện —— Vương Phi, xin Ngài hãy tự bảo trọng a!

Ứng Trị mấy ngày nay không biết là ở phát bệnh tình gì?

Rõ ràng bận rộn chính sự như lại không tha nàng luôn có thời gia quần quít lấy nàng.

Ban đêm liên tục không ngừng kích tình, hừng hực khí thế, chấy sạch của nàng sức lực nghĩ đến nàng ngưng ngừng thẹn đỏ mặt.

Ban ngày trong thư phòng một tay xử lý công vụ, một tay ôm nàng, miệng còn ngâm nga một thơ tình của Ứng Trị cho nàng sáng tác càng hại nàng không ngừng ngưng ngừng thẹn đỏ mặt.

Ứng Trị nhiệt tình, nàng thì e thẹn đến dờ khóc dờ cười, nhưng không phiền, bởi vì nàng cảm giác được sự chân thành của Ứng Trị.

Từ khi quyết định cần phải đối với chính mình tốt một chút, nàng cũng mở lòng, cảm nhận được rất nhiều điều trước kia nàng không có hiểu đến, bao gồm cả tính tình ngạo mạn của Ứng Trị, kỳ thật bên trong vẻ kiêu ngạo ấy ẩn chứa một nội tâm.

Nàng không hề cố chấp bài xích Ứng Trị, nàng bắt đầu tích cực tìm kiếm những điểm tốt những ưu điểm của Ứng Trị.

Đạo phu thê, nàng đã học được rất nhiều, cần phải thuận theo luôn phải lại thuận theo, không thể hoài nghi thuận Trượng phu của mình.

Như giờ nàng lại dễ dàng mở miệng quở trách Ứng Trị, mà Ứng Trị lại không để tâm đến những hàng vi của nàng không bắt buộc nàng phải thuận theo ý.

Hai người chung sống cùng một chỗ, nàng có thể phê bình Ứng Trị, phản đối hành động Ứng Trị, kiên trì lập trường chính mình, đây là những hành động mà trước kia nàng nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Lúc trước nàng thích Lưu Thuận Nghiêu, nàng từng đã nghĩ mình sẽ chấp nhận vì đối phương chịu ủy khuất.

Nhưng nay đối đãi Ứng Trị, nàng không cần miễn cưỡng mình.

Ở cạnh Ứng Trị, nàng một ủy khuất cũng không có, trong lòng nếu không thoải mái cũng sẽ nhanh chóng tiêu tán, hai người dần dần không hề chán ghét nhau.

Nàng thích cuộc sống phu thê như vậy, nàng càng ngày càng đối với chính mình càng tự tin.

Sáng sớm, nàng mang tâm tình ấm áp giống những tia nắng sáng tươi sáng.

Nàng mặc vào xiêm y, nghĩ Ứng Trị đã qua mấy ngày cũng chưa từng đá nàng xuống giường, trên mặt không tự giác mỉm cười, nàng đẩy ra cửa sổ, nhìn đến hoa có dạt dào sức sống trong lòng vô cùng thoải mái.

“Vương phi, có khách cầu kiến.” Hạ nhân đi đến cạnh cửa bẩm báo.

“Ài?” Nàng rất kinh ngạc, gả cho Ứng Trị lâu như vậy, cho tới bây giờ không có người chủ động đến bái phỏng nàng, hôm nay sao tự nhiên xuất hiện. Đúng là hiện tượng lạ à!

Hạ nhân nói, người tới tự xưng là Mông Cổ công chúa.

Nàng nghe xong, càng thêm ngạc nhiên!

Lúc trước ở Lưu gia, nàng cùng Mông Cổ công chúa cho dù ở cùng một mái nhà như cũng rất ít gặp mặt, hiện tại đã rời đi, đối phương đến tìm riêng nàng có ý gì?

Nàng không thích cùng đối phương tán gẫu, nhưng nếu không gặp đối phương, lại có vẻ chính mình làm cao.

“Mời nàng vào.” Nàng một bên phân phó hạ nhân, một bên đi đến đài sảnh đối tiếp Mông Cổ công chúa.

Một lát sau, hạ nhân dẫn Mông Cổ công chúa tiến vào đài sảnh.

“Vương phi.” Công chúa bộ dáng điểm lệ, trên mặt vĩnh viễn mang theo nụ cười xinh đẹp.

Nàng bình tĩnh nhận lễ của Mông Cổ công chúa rồi cũng lễ phép đáp lễ lại nàng ta, phát hiện chính mình từ nội tâm phát ra ý cười.

Lần này, gặp lại nàng ta, tâm tình của nàng đã rất bình thản không ghen tị, không để ý, nàng vui vẻ hỏi:

“Có chuyện gì?”

Nàng cùng công chúa đi đến một cái bàn tròn mà thường ngày nàng cùng Ứng Trị thường xuyên đến dùng cơm, nàng nhưng lại thất thần

Hiện tại thời gian còn sớm, không biết hôm nay đầu bếp làm món gì để thỏa mãn khẩu vị của Ứng Trị? Hay là tự chính nàng động ra tay?

“Không biết Vương phi có biết không, Lưu gia gần nhất có việc phiền toái?”

Nàng nghe Mông Cổ công chúa hỏi ngừng người thu lại tâm, thì ra lần này Mông Cổ công chúa đến là có ý đồ nhờ vả cần nàng giúp đỡ.

Vô luận là Ứng Trị hay là Đồng gia nàng địa vị quyền thế tại trong triều đều cao hơn so với Lưu gia, nếu Lưu gia có khó khăn, xem ở qua lại tình nghĩa trước kia cũng nên rat ay tương trợ nên nàng lại hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Trong nhà có người chiếm đoạt đất đai của dân, nghe nói còn bức đến làm chết người, nhưng loại sự tình này kỳ thật quan lại thường hay làm, chẳng qua dùng thủ đoạn khác.....”

Nàng vừa nghe đến bức đến người phải chết, trong lòng lập tức bắt đầu mang ý rút lui.

Mông Cổ công chúa thổ thẹn tiếp tục nói: “Vốn không có gì, nhưng Vương gia đem sự tình làm lớn, trình lên Hoàng Thượng, kết quả sự tình liền nên nghiêm trọng, Hoàng Thượng bắt đầu coi trọng chuyện này, nói muốn vì dân nghiêm trị những người có hành vi phạm tội ý vào thế lực áp bức dân chúng, đầu tiên sẽ giết gà dọa khỉ, như sau lại liên lụy đến những trượng bối làm Lưu Gia bây giờ trong ngoài chạy loạn nháo loạn thành đoàn.”

“Ta không hiểu.” Nàng hiểu được nhà nàng Tam Vương Gia đưa tấu lên Hoàng Thượng, nàng biến sắc mặt.

Đồng gia nàng có quyền thế cũng không từng ức hiếp lương dân, từ nhỏ nàng được Phụ thân, mẫu thân dạy đạo làm người đồng thời nàng cũng được đọc rất nhiều sách cần phải tôn trọng người khác, cho nên Lưu gia phạm hạ lỗi sự nàng cũng không tán thành, thật đúng là không muốn nhúng tay vào.

“Kỳ thật trước đây Thuận Nghiêu cùng vài bằng hữu cùng Gia có xảy vài chuyện ra chuyện, việc này chỉ là việc khá nhỏ đều là do Tam Vương Gia cố ý làm thành lớn. Hôm nay ta đến muốn xin Vương phi đối với Tam Vương Gia nói tốt vài lời xin Tam Vương Gia giờ cao đánh khẽ, phóng khoáng khoan dung một chút.”

Nàng nhìn đến ánh mắt Mông Cổ công chúa tha thiết khẩn cầu, nàng nghĩ muốn cự tuyệt như lại không nở mở miệng:

“Quốc có quốc pháp, việc này, Tam Gia cũng không phải làm được chủ.”

“Không...Không...Nghe nói sự việc lần này Hoàng Thượng giao toàn quyền cho Tam Vương Gia xử lý.”

“..... Ta không thể xin Tam gia phóng khoáng xử lý, dù sao Tam gia cũng vì dân mà trừ hại đời lấy lại công bằng cho dân, nhưng là ta sẽ khuyên Tam gia xử lý lưu tình, về phần Tam gia có thể hay không nghe ta, ta không thể cam đoan.”

Nàng tâm tình mâu thuẫn, Lưu Gia đã làm sai cần phải chịu phạt như nàng thực hối hận gặp Mông Cổ công chúa, nàng nhìn đến ánh mắt cầu xin của nàng ta chính mình không thể nhẫn tâm thôi thì đáp ứng tương trợ vậy!

“Vương Phi chịu giúp đỡ thì tốt rồi, Vương gia nhất định sẽ nghe Vương Phi nói; Thuận Nghiêu nói, Vương gia sở dĩ làm ra chuyện này, đều là bởi vì Luận Nghiêu cùng bằng hữu đang sau lưng Vương Phi bình luận trong lúc đó có nói ra vài lời khó nghe đối với Vương Phi, vừa vặn bị Vương gia nghe thấy được.”

Nàng cứng họng, có điểm không thể tin được, nổi lòng vì thế hỗn loạn.

“Xin Vương Phi độ lượng, bất kể như thế nào chỉ là do Thuận Nghiêu cùng các bằng hữu nói lời lờ lởi, cầu mong Vương Phi đừng trách. Tam Vương Gia hành động như thế chứng tỏ Tam Vương Gia nhất định rất yêu Vương Phi chỉ cần Vương Phi lên tiếng chắc chắn sẽ thành công”

Nàng thiếu chút nữa bị Mông Cổ công chúa vì muốn giúp đỡ trọng phu mà khoa trương múa méch làm cho tức cười — Nàng cùng Ứng Trị dây dưa ngay cả chính nàng đều không rõ, người bên ngoài dựa vào cái gì nhận định Ứng Trị yêu nàng yêu?

“Thuận Nghiêu kỳ thật cũng thực quan tâm Vương Phi, như Thuận Nghiêu không có điều kiện đến.....”

Mông Cổ công chúa cười nói về Trọng phu, hành động ngô ngừ của nàng phảng phất muốn nói lên tâm tư của Lưu Thuận Nghiêu.

Mông Cổ Công chúa vừa nói vừa quan sát Đồng Phi Hà thần sắc, nhìn sâu vào ánh mắt Đồng Phi Hà, nàng muốn theo từ trong ánh mắt từ trên sắc mặt Đồng Phi Hà tìm ra một đáp án — Chứng thật nàng ta có phải thật sự muốn rời xa Lưu Thuận Nghiêu không?

Nam nhân kia là Trọng phu của người khác nghĩ như vậy, nàng càng kinh ngạc hiện tại nàng chẳng có một tia khổ sở nào.

“Ta rất khá, so với ở Lưu gia tốt hơn nhiều, thay ta chuyển lời hỏi thăm đến hai vị Trượng bối.”

Nàng không muốn cùng Mông Cổ công chúa nói chuyện phiếm nên uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách.

Nàng phát hiện ra công chúa không thích nàng, mặc kệ đối phương cười thật ám áp, cũng không che dấu được đáy mắt chán ghét nàng, nàng không cũng không có tâm tình lãng phí khí lực cùng nàng ta giải hòa.

Tiến bước Mông Cổ công chúa, nàng như là thoát khỏi một đại phiền toái, cả người thoải mái.

Cho tới bây giờ nàng mới phát hiện, kia đoạn ân oán tình sầu kia, nàng rốt cục không chút nào tiếc nuối buông xuống.

Lưu gia như thế nào, bọn họ phu thê làm sao? Chuyện bọn họ hoàn toàn cùng nàng không quan hệ, nàng bỗng nhiên cảm thấy thật cao hứng.

Cho tới bây giờ nàng mới hiểu biết cái gì là tự do, đó là lòng của nàng không hề bị trói buộc, không cần lại vì những người không đau yêu mà dao động.

Có lẽ nàng nên cảm ơn Ứng Trị, lúc trước nếu không có Ứng Trị ra tay, có lẽ hôm nay nàng còn đang Lưu gia còn nhìn thấy Trọng phu cùng người khác yêu nhau, chắc nàng vẫn còn ép chính mình nhẫn nại rồi nước mắt không ngừng rơi, còn ở trước mặt mọi người cười như trong lòng đau khổ triền miên.

Mặc dù trước đây đối với nàng rời đi là thống khổ, vạn phần gian nan khó khăn như thời gian trôi qua đi nàng càng thấy đó chính là quyết định đúng.

Nàng rốt cục hiểu được cái gì là buông, cùng với thu hoạch sau khi nàng buông tay.....

Không chỉ vui vẻ nàng còn muốn tìm đến người cùng nàng chia sẻ giờ phút sung sướng này, mà nàng người đầu tiên nàng nghĩ đến, chính là Ứng Trị.

Ứng Trị ngạo mạn, hần soi mói, hần rầy rà, hần thích chọc người như vào giờ phút nàng bị thương nhất trong cuộc sống, hần ra tay giúp nàng, tuy rằng

hắn có nhiều khuyết điểm, như cùng hắn chung sống từ từ hắn đã thay thế hết thấy hình bóng của Lư Thuận Nghiêu trước kia chiếm lấy lòng nàng chiếm lấy cuộc sống của nàng.

Hiện tại, nàng theo bóng ma Lư gia hoàn toàn biến mất đi trong tâm nàng như bước tiếp theo nàng lại vào lòng bóng ma Ứng Trị, nàng không nghĩ phải rời khỏi hắn, nàng ở cạnh hắn nàng muốn học để đối phó hắn.

Không nên né tránh Ứng Trị, làm cho nàng học được bài học không nên dễ dàng lùi bước trước những khó khăn, đều nàng làm nàng trưởng thành lên rất nhiều và trong cuộc sống sau này rất cần thiết để đối phó hắn.

Nàng khoe miệng giơ lên, lúm đồng tiền ôn nhu, giống như một đóa hoa kiều diễm đung đưa trong gió.

“Hi Quý.” Nàng triệu hồi hạ nhân.

“Vương phi có cái gì phân phó?”

“Đi đến phòng bếp phân phó đầu bếp chuẩn bị nguyên liệu vài món Vương gia thích ăn, hôm nay ta xuống bếp, bọn họ không cần làm.”

Hi Quý nhận lệnh rồi đi.

Nàng tâm tình thư sướng tiêu sái đi hướng phòng bếp, trong lòng bắt đầu mong chờ đến thời gian Ứng Trị về phủ, nàng muốn lập tức thấy được Ứng Trị.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 09

Khi Ta giải quyết xong chính vụ, liền lập tức quay trở về Vương phủ đó dường như đã thành thói quen từ sau ngày ta cưới nàng.

Hi Quý thấy Gia trở về, cười hi hi mật báo: “Gia, hôm nay Vương phi tự tay làm cơm, đều làm những món Ngài thích, đang chờ Ngài trở về nhấm nháp, xem ra Vương phi không phải chỉ quan tâm Gia mà là rất quan tâm coi trọng Gia!”

Ta ngạc nhiên “Thật không?”

Ta vội vàng bước nhanh vào trong đã thấy Đồng Phi Hà đang bố trí thức ăn ra bàn, bộ dáng ôn nhu đang bận rộn vì ta mà chuẩn bị cơm, tâm ta không khỏi giao động.

“Vừa vặn đúng lúc Ngài trở về, có đói không?” Phát hiện Ứng Trị đi vào phòng, nàng ảm áp mỉm cười.

Nụ cười tươi sáng chói mắt kia ảm áp như ánh nắng mặt trời ngày mùa hè làm cho Ta hoảng hốt lạc thần một lát, thật vất vả mới phục hồi lý trí. “Như thế nào? Hôm nay tự mình nấu cơm? Món ăn muốn Gia ăn phải đạt đến trình độ không thấp a! Gia khẩu vị thưởng thức rất cao, tuy rằng là người làm như cũng không phải ngoại lệ.....”

Nàng không để tâm đến những lời vô nghĩa của Ứng Trị, quay đầu phân phó hạ nhân mang thêm đồ ăn vào.

Ta một bên rầy rà, một bên thay đổi bộ xiêm y, chờ đến khi ta ngồi vào bàn ăn, nói cũng nói xong, vừa vặn đồ ăn đều đã dọn lên hết.

Ta nhìn đến thức ăn trên bàn toàn bộ là những món ta thích, tâm ta vui vẻ tựa như vừa được tặng một món lễ vật quý giá, trong ta lòng tràn đầy hưng phấn mặt mày hớn hở, cầm lấy chiếc đũa cùng tiểu thê từ triển khai tranh đấu.

Tuy nàng làm rất nhiều món như ta vẫn thích cùng nàng giành lấy thức ăn, ta chú ý nhìn xem nàng định chọn món nào, thì nhanh tay cướp lấy, dùng ánh mắt liếc cảnh cáo nàng.

Nàng tức giận chụp cái bàn “Tốt..Tốt ăn cơm, đừng quấy rối!” âm thanh nàng tiếng nói của nàng càng lúc càng vang dội hữu lực, Ứng Trị vẫn không giảm cười.

Bỗng hoàng tử, ta đây son hào hải vị muốn cái gì mà không có. Như rất ít khi có cơ hội được người nhà tự tay làm đồ ăn — Mẫu thân Vinh phi sẽ không chú ý đến việc ăn, mặc, của hoàng tử chỉ có thể dùng lễ nghi nghiêm khắc trong hoàng cung an bài, ngay cả đường kim hoàng thượng cũng không dám hi vọng mẫu thân sẽ tự mình xuống bếp.

Mặc dù là Đồng Phi Hà, thân phạm Vương phi, có thể phải nô tài làm hết những việc lớn nhỏ kể cả việc này, chuyện gì cũng không cần nàng động tay vào, nhưng nàng phải làm như vậy, chắc không phải do nhất thời tâm huyết dâng trào, mà đều chứng minh một điều trong lòng nàng đã có ta

“Gia!” Nàng quan sát sắc mặt Ứng Trị đang cao hứng, vì thế mở miệng.

“Cái gì?” Gọi kiểu mỉa như vậy, cố ý câu dẫn ta sao?

“Có chuyện cần nói cùng Ngài.”

“Nói đi!” Ta trong lòng phần khởi chờ mong.

“Nghe nói Ngài gần đây đang theo dõi Lưu gia, Lưu gia đang gặp không ít chuyện rắc rối, liên lụy vô số.....” Nàng vừa nói xong, phát hiện Ứng Trị mỉm cười trên khuôn mặt tuấn tú chậm rãi kết băng, vì thế âm thanh nàng càng nhỏ lại.

Ta buông bát đĩa “Rồi sau?”

“Ngài có không buông bỏ thành kiến, trước...”

Nàng nói còn chưa xong, đã bị Ứng Trị

“Câm mồm!”

Ta không cần lại nghe xong nàng nói cũng đã biết được ý đồ của nàng, đơn giản là nàng đã nhận được tin ta muốn bắt Lưu Thuận Nghiêu, nên vì chồng trước đang rơi vào tình cảnh gian nan mới tự mình xuống phòng bếp làm cơm cầu tình ta, nghĩ đến ta càng tức giận!

“Đáng giận! Người tự làm cơm chờ Gia, biểu hiện ôn hoà đối với Gia, đối với Gia cười tựa như phong tình, đều là để giúp Lưu Thuận Nghiêu sao?”

“Không có chuyện này!” Nàng ần ần hai má, khó có thể lý giải nàng là như thế nào phong tình ? Nàng lại không có làm ra cử chỉ gì dụ hoặc ám chỉ!

“Ta không phải vì hân!”

“Nói sao! Người cả ngày ở trong phủ, như thế nào biết được việc này?”

“Mông Cổ công chúa có đến đây.”

“Cái gì? Nàng đến nói gì ? Các người quan hệ tốt lắm sao?”

“Ta cùng nàng không có giao tình, nhưng người ta nếu đến cầu cứu, cũng nên cho đối phương có một chút mặt mũi.”

“Ha!..Haha... Người muốn làm thánh nhân a? Người ta đoạt trượng phu của người, người còn sợ nàng ta mất mặt mũi, có phải hay không người bị nàng ta dùng chân tình cảm hóa, thậm chí ước định về sau sẽ làm hảo tỷ muội ?”

“Ngài đừng có nói như vậy.”

“Người làm chuyện tốt sao? Gia mới là của người trượng phu, người không lấy lòng Gia, lại đi quan tâm ta nam nhân khác, người thật ra muốn cái gì?”

“Ta không ăn !”

Nhìn Ứng Trị oán hận phát tay áo từ rồi đi.Nàng trợn mắt há hốc mồm, nhìn đầy bàn đồ ăn, bắt đắc dĩ thờ dài.

Nàng có thể xác định Ứng Trị thực chán ghét Lưu Thuận Nghiêu, nhưng Lưu Thuận Nghiêu vẫn chưa chủ động trêu chọc qua Ứng Trị, Ứng Trị tại sao để ý đến Lưu Thuận Nghiêu như vậy? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì nàng sao?

Nàng cảm thấy hoang mang, nàng vẫn nghĩ đến Ứng Trị cùng nàng cùng một chỗ chỉ là tốt cho hân chơi đùa, Ứng Trị là hoàng tử có nữ nhân nào mà chưa thấy qua, cho nên sẽ không có khả năng đối nàng động tình.

Ứng Trị cũng nói qua, cưới nàng chính là vì nàng cự tuyệt Ứng Trị, nhưng mà hai người càng ở chung, Ứng Trị đối nàng càng vô cùng thân thiết, nàng có thể cảm nhận cuộc sống hiện tại thật thoải mái, mà hiện tại nàng có thể dễ dàng đặt xuống mối tình cũ đã gây cho nàng nhiều thương tổn...

Ứng Trị dung túng hành vi bá đạo của nàng, nàng có thể nhéo lỗ tai Ứng Trị, dung túng nàng phản đối Ứng Trị ngôn hành cử chỉ, mọi khi nàng làm Ứng Trị mất hứng thì Ứng Trị chỉ đưa lưng về phía về nàng lẳng lặng không nói đến nửa câu

Nàng ngẩng đi ngẩng lại phát hiện, Ứng Trị đối nàng rất tốt, nhìn vào tính tình của Ứng Trị mà nói, quả thực rất khó có thể đối đãi với mọi như thế, như mà Ứng Trị lại dung túng nàng như vậy, đáp án chỉ có một...Ứng Trị thích nàng?

Nàng chạy ra cửa, hỏi hạ nhân, “Vương gia đi nơi nào?”

Hạ nhân dâng lên ngón tay chỉ hướng thư phòng, nói cho nàng biết, Ứng Trị vừa mới nổi giận bùng bùng tiêu sái đi vào.

Nàng phân phó hạ nhân đem đồ ăn mang đi hâm nóng nóng lên, để khi khuyên được Ứng Trị trở về chắc cần phải đến một chút thời gian, nàng phải

chuẩn bị sẵn sàng, phân phó xong nàng cũng hướng đi đến thư phòng.

“Gia!”

“Đi ra ngoài!” Ta bực mình uẩn tức vang lên,

“Muốn cầu tình, thì tốt nhất đừng nói thêm nhiều, ta một chữ, một lời cũng không muốn nghe!”

Nếu là trước kia, nàng khẳng định sẽ biết khó mà lui, nhưng cùng Ứng Trị ở chung một thời gian, nàng biết rõ đối mặt với Ứng Trị không nên lùi bước, huống hồ

Ứng Trị “Dung túng” nàng như vậy, nàng bảo đảm Ứng Trị sẽ không làm vì nàng, nàng dừng cảm tiến tới.

“Ta không phải đến vì bọn họ mà là vì Ngài!”

Nàng đi đến trước mặt Ứng Trị, giọng điệu mềm nhẹ.

Ta đang ngồi sinh hờn dỗi, nghe được giọng nói ôn mềm của nàng, tự dưng lửa giận trong lòng nhất thời giảm bớt.

“Nhà bọn họ thật sự chiếm đoạt dân chúng đất đai, còn hại đến chết người, vậy thì phải nghiêm trị, nếu không nghiêm trị thì sao có thể giữ vững quốc pháp! ” Nàng dịu dàng nói.

Ta buồn bực, xem kỹ sắc mặt mềm mại của nàng.

“Vậy ngươi hôm nay vì sao đối Gia đặc biệt tốt?”

Nàng bình thường đối với Ứng Trị rất xấu sao? Nàng suy tư nghĩ tìm không thấy đáp án.

Trong trí nhớ của nàng, nàng quả thật đối Ứng Trị có vẻ hung dữ, nàng có điểm hồ thẹn, nhưng mà không hung dữ căn bản sẽ không trị được Ứng Trị, một chút hồ thẹn vừa nhoáng lên chỉ trong nháy mắt liền biến mất!

“Ngươi nếu không nghĩ quản chuyện này! Tại sao lại lấy ra nói cùng ta”

“Ta nghĩ hỏi Ngài là muốn biết có phải Ngài vì ta mới ghi hận bọn họ, mới có cố ý đối phó với bọn họ?” Nàng luôn luôn bảo trì vẻ mặt cười cười.

Nếu nàng có thể buông xuống tình cảm giành cho Lư Thuận Nghiêu, vì sao không thể lại mở lòng thích người khác; Nếu nàng cùng Ứng Trị đã là phu thê, vì sao lại không thử thương yêu Ứng Trị ?

Nếu Ứng Trị cũng đối với nàng hữu tình, vì sao nàng không thể đáp lại Ứng Trị!

Không biết tương lai sau này, là bị thương hay hạnh phúc, như ít nhất hiện tại, nàng cần phải đối chính mình tốt một chút, phải chữa khỏi vết thương lòng, như vậy bọn họ mới có thể cùng nhau hòa hợp thể xác và tinh thần, biết trân trọng lẫn nhau, mới có thể vì đối phương, vì chính mình, mới có thể tạo nhiều vui vẻ hạnh phúc..

Đầu tiên, nàng muốn biết này Ứng Trị tâm có bao nhiêu yêu thích nàng?

“Không phải!” Ta mạnh miệng phản bác tay nâng lên kéo kéo vài sợi tóc thả trên vai.

“Gia làm không phải vì ngươi.”

Nàng tiến đến trước mặt Ứng Trị, bốn mắt nhìn nhau, muốn xem tình cảm ẩn núp trong đôi mắt trong suốt của đối phương.

“Ta muốn nghe lời nói thật lòng.” Nàng ôn nhu nói.

Ta còn muốn phủ nhận như lại bị ánh mắt ôn nhu của nàng, bỗng nhiên liền mất đi sức chống cự, ta không phản kháng được nàng.

“Cho dù..... Cho dù là vì ngươi thì như thế nào?”

Nàng muốn cài lại Ứng Trị, cúi đầu cười trộm, trong nháy mắt nàng đã hiểu được hết tâm tư của Ứng Trị—— Thừa nhận thích nàng, thương nàng, yêu nàng sẽ làm hấn thẹn thùng sao?

Nàng đã nhìn thấu bí mật trong lòng Ứng Trị, nàng biết có một số việc không thể vội, cần tiến hành từ từ mới có kết quả ứng ý.

Nàng sẵn sàng không hề ép hỏi:

“Thiếp nghĩ quên đi những người đó, Vương gia, Ngài có thể giúp Thiếp được không?”

Nàng khẩn cầu, ánh mắt ôn nhu, trong lòng muốn đem Ứng Trị tra tấn đến khi Ứng Trị chấp chịu khuất phục.

Ta bức chính mình không nên nhìn tới nàng, không nên thấy ánh mắt động lòng người của nàng, hung tợn nói:

“Quên cái gì quên? Đối phó những người đáng ghét đó, không thể như vậy tùy tiện, nghe Gia người đừng quản!”

“Quên bọn họ! Điều đó không có nghĩa lòng Thiếp rộng lượng, mà là bọn họ không có ý nghĩa để Thiếp thương tâm, bọn họ càng không quan trọng để Thiếp quan tâm đến bọn họ, bọn họ không đáng Thiếp nhớ thương, cũng không đáng giá để Ngài bận tâm truy cứu.”

Nàng để vạt sát vào Ứng Trị, thật lòng nói: “Ngài nếu không buông tha bọn họ, sẽ làm cho Thiếp quên không được, người ngoài sẽ cho rằng Thiếp còn ghi hận nên đối phó với bọn họ.”

“Người muốn Gia như thế nào buông tha?” Ta nghiêm túc đứng lên, Ta quả thật bị nàng hoa ngôn xảo ngữ đã động tâm, nhưng vẫn kiên quyết không muốn nhẹ đến những kẻ xem thường quốc pháp!

“Thiếp cũng không muốn Ngài ở trong mắt người khác là một vị Vương gia không sáng suốt, cho nên Thiếp muốn nói cùng Ngài, đối với việc này khi Ngài xử lý nên công chính một chút tránh để bị người nói Ngài vì việc riêng.”

“Gia vốn chính người công chính!”

“Thế thì tốt, ...Chúng ta trở về ăn cơm đi!” Nàng cười kéo kéo xiêm y Ứng Trị.

Ta lo lắng, “Người thực không vì Lưu gia mà biện hộ?”

“Thiếp tin tưởng nhân phẩm của Ngài. ” Nàng phải lấy lùi để tiến.

Nếu đã hiểu rõ Ứng Trị rất chán ghét Lưu gia mà nàng còn vì bọn họ nói chuyện, chẳng phải là tự mình tạo thêm phiền phức sao?

Nàng cần phải đổi cái phương pháp, nàng nên kích lệ Vương gia nhà nàng, phải tỏ ra Ứng Trị tin cậy, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn.

Ta đánh giá Đồng Phi Hà đặc biệt hồn nhiên khuôn mặt tươi cười, đột nhiên cảm thấy chính mình luôn bại dưới tay nàng.

Thành thân sau tổng thời gian ta luôn vây quanh nàng, kết quả đem chính mình bị nàng khắc chế, cuối cùng bị nàng hung hăng, đánh bại.

Ta càng nghĩ càng không cam lòng, đang muốn mở miệng giáo huấn nàng một chút.

Nàng phảng phất phát hiện, trước khi Ứng Trị dạy bảo:

“Tam gia, cảm ơn Ngài.”

“Cái gì?” Ta nghe đến tâm thoáng hoảng, ta đâu có không đáp ứng yêu cầu gì của nàng, nàng cảm ơn ta cái gì?

“Ngài giúp Thiếp rời đi Lưu gia, lúc trước Thiếp lại còn nghi Ngài có thể mang danh dự của chính mình vì ham vui đùa mà phá hư. Đến khi Ngài nói Thiếp nên cảm kích Ngài, khi đó Thiếp cho rằng không hợp lý. Hôm nay, Thiếp gặp qua Mông Cổ công chúa, Thiếp phát hiện ra tâm Thiếp đã không còn vì nàng ta mà giao động. Thiếp lại phát hiện cuộc sống của Thiếp hiện tại rất vui vẻ, rất hạnh phúc, Thiếp càng hiểu được tất cả mọi thứ ngày hôm nay Thiếp có được, tất cả, tất cả đều do Ngài bang tặng cho Thiếp.”

Những câu nàng nói đều phát ra từ nội tâm, ánh mắt nàng nhìn Ứng Trị vô cùng âm áp.

Ta ngỡ ngàng theo sự dẫn dắt của nàng quay trở về phòng, trên đường trở về phòng trong đầu của ta cứ lặp đi lặp lại liên tiếp những lời nói của nàng, càng suy nghĩ lòng ta loạn càng thêm loạn — Ta ngắm nhìn những lời nàng nói, cảm ra được nàng cố ý nói cho ta biết, nàng yêu ta, nàng thích ta, hiểu đến đây ta thật cao hứng như lòng ta bỗng chợt nghĩ đến người Lưu gia tâm lại rơi vào cảm giác bất an.

“Người thật sự không thích Lưu Thuận Nghiêu?” Ta cẩn thận nhìn chằm chằm nàng.

“Hắn là trượng phu của người khác, thiếp còn thích hắn để làm cái gì?” Thật là... Ngài còn để ý làm gì? Nàng đã lâu không vì hắn mà đau lòng rồi.

“Đúng vậy, đúng vậy, người hiểu được thế là tốt rồi, người nhớ được thế là tốt tốt rồi, ta mới là trượng phu của người, muốn thích thì phải thích ta mới đúng, trượng phu của người khác người không nên để tâm đến.”

“..... Người nghĩ ta để tâm đến trượng phu người khác là Ngài ấy, không phải ta.”

“Ha ha ha ha! Chúng ta đều không cần nghĩ!”

Nhìn thấy gương mặt vui vẻ của nàng, với những lời nói ngữ điệu trong trẻo của nàng rốt cục đã đem những nghi vấn phức tạp trong lòng ta hóa giải, nhất thời ta lại cảm giác Lưu Thuận Nghiêu con người này thật ra cũng không đáng chán ghét lắm!

Hai người trở lại bàn ăn, hạ nhân một lần nữa mang thức ăn đã được hâm nóng dọn lên.

Phu thê hai người không giống vừa rồi tranh cướp thức ăn, mà là chính mình lựa chọn những món ăn cho rằng ăn rất ngon, đưa đến trong bát đối phương.

Vừa ăn vừa lên nhìn biểu tình đối phương, phát hiện đối phương coi trọng chính mình, tâm tình vui vẻ sung sướng theo từ trong cơ thể của hai người thể hiện ra ngoài cuộn cuộn không ngừng khuếch tán, cuốn hút lấy đối phương, ý cười trên mặt mỗi người càng hiện lên ra rõ.

Hạ nhân canh giữ ở ngoài cửa, ngạc nhiên người này nhìn người kia ngẩn ngơ, không thể hiểu được, chẳng phải Vương gia cùng Vương phi mới lúc này còn đang giận đối sao? Vừa rồi còn khắc khẩu nhau, sao giờ nhìn vào tựa giống như tình chàng ý thiếp nồng thắm thế?

Quả nhiên, không bình thường, Vương gia thực có uy lực quá cường đại rồi, mang Vương Phi là một người bình thường trở nên một người không bình thường. Bọn hạ nhân kinh sợ đều thối lui từng bước, cách xa cửa một chút, sợ rằng đứng gần quá chính mình cũng sẽ bị Vương gia ảnh hưởng đến.

.....

Cuối cùng, Ta đem vụ án Lưu gia chiếm đoạt đất đai của dân chúng, tìm cơ chuyển giao cho quan viên khác xử lý.

Đối với Lưu gia, xem như ta không có bỏ đá xuống giếng mà là vuron tay đánh khế, việc này không hoàn toàn bởi vì nàng mà trọng yếu hơn là, ta nhận được thánh chỉ phải nhanh chóng lên đường đi đến đất phong.

Phụ Hoàng cho Ta một mảnh đất giàu có ở Giang Nam, lệnh cho ta trong vòng một tháng phải rời đi Kinh thành.

Tin tức vừa công bố, trong triều các quan đại thần hưng phấn từng bừng đốt pháo ăn mừng, ngay cả huynh đệ của Ứng Trị cũng có vài người vui mừng bao tử lâu vui chơi suốt đêm ăn mừng.

“Đi xem cho ta những người đó là ai?” Nghe nói tin tức này, ta lập tức phái người đi điều tra danh tánh.

Nàng nghe được tin vội chạy nhanh đến thư phòng: “Quên đi, chúng ta đã chuẩn bị đi rồi, đừng để ý đến bọn hắn, Ngài không nên truy cứu, không đáng Ngài phải để tâm đến, nếu như Ngài liền để ý đến chẳng phải nâng giá trị của bọn họ sao? ”

Nàng không thể không khuyên can, khuyên giải an ủi Ứng Trị chỉ vì còn vài ngày nữa là rời đi Kinh thành rồi không nên cứ thế mà gây thêm phiền phức.—— Thời gian còn lại nên giành cho người thân, nên mới để Ứng Trị “Nén giận”

Vì phải chuẩn bị đi đến đất phong nên phu thê họ rất bận rộn, nhưng mặc kệ nhiều việc, Ứng Trị vẫn giành ra thời gian “Tra tấn” Nàng.

Thời gian dần dần đi qua, trong nháy mắt, đã gần đến ngày phải rời Kinh, nàng trở về Đồng gia một chuyến, lần này cáo biệt, song thân lưu luyến không muốn rời đi nàng.

Vào thời gian này! Trong triều truyền ra tin Thái tử bị phế chức đi lưu đày. Vụ việc lần này hoàn toàn không phải là do Ứng Trị gây ra.

Sau này mặc kệ ai làm Thái tử ai ngồi lên ghế rồng, thì Ứng Trị đã ở nơi xa, còn có đất phong, vô luận đại vị của Đồng gia trong tương lai hưng thịnh hay thất thế trong triều đình, vẫn còn có chỗ để dựa vào.

Đồng lão gia nói : “Tam gia tuy là người có bệnh, như Tam gia đối quốc gia và dân chúng là có lao tâm, lao lực rất nhiều, Tam gia xử lý mọi việc luôn thẳng thắn, gây ra đắc tội rất nhiều quan viên có địa vị cao trong triều đình, ngay cả huynh đệ cũng không loại trừ, danh tiếng chuyên gây phiền toái cho người không ngừng vang xa. Con thân phận là Vương phi cần phải trợ giúp nhiều cho Tam gia, nếu đến đất phong có cần tương trợ vì cứ nói với phụ thân.”

Phụ thân dạy bảo nàng, nàng phải giúp Ứng Trị mở rộng thế lực.

“Đạ! Nữ nhi hiểu.” Không cần phụ thân dặn dò, nàng cũng sẽ vì chính tương lai của mình mà tích cực cố gắng, bởi vì Ứng Trị, bởi vì chính nàng, nàng cần phải làm thế, cần phải trân trọng chính mình.

Nương nắm lấy tay nàng, kéo nàng đến một chỗ riêng nói chuyện: “Phi Hà à!...Con phải tự chăm sóc tốt chính mình, nhanh chóng sinh vài đứa nhỏ, như vậy địa vị mới có thể giữ vững được. Sẵn hôm nay, đại phu đến xem bệnh cho tẩu con vẫn chưa rời phủ, con cũng cho đại phu bắt mạch xem, thuận tiện kê vài đơn thuốc bổ, nói không chừng dùng xong con sẽ càng dễ dàng hoài thai.”

“Nương.” Nàng rất khó xử, muốn cự tuyệt lại sợ ý tốt của nương như lại sợ nương không được vui.

Trừ đối với Ứng Trị nàng có thể không câu nệ như đối với mọi người, mặc dù là người nhà của nàng, nàng vẫn bị lễ phép trói buộc, không thể ngôn hành cử chỉ tùy theo tâm nàng.

Sự thật nàng cùng người nhà trước giờ luôn rất thân thiết, vậy mà khi cùng người nhà ở chung, ngược lại sự tự do, tự tại so ra kém hơn cùng Ứng Trị ở chung một chỗ. Tại sao lại như vậy?

Nàng vẫn nghi không rõ, trong đầu nàng dần dần hiện ra bộ dáng một đám tiểu hài tử. —— Đứa nhỏ của nàng cùng Ứng Trị sẽ có bộ dạng tính tình như thế nào?

Nàng vô cùng chờ mong a! Nghĩ nghĩ lại thấy cảnh tượng trong miếu hiện nhanh trong đầu nàng. ...Con xin cầu nguyện phật trời đừng cho đứa nhỏ có

tính tình giống Úng Trị.....

Bất quá cho dù giống, nàng cũng không sợ hãi nhiều, dù sao cũng có nàng bên cạnh đứa nhỏ, nàng có thể kịp thời sửa chữa bảo bối của nàng ngay từ nhỏ khi hấn phạm phải sai!

Nàng nếu làm nương, tuyệt đối sẽ vì đứa nhỏ cố gắng dạy bảo, ngăn chặn sau này lại xuất hiện thêm một “Tam gia” gây loạn thiên hạ!

Nàng theo nương trở lại phòng của nàng trước khi xuất giá, nương cho người đi thỉnh đại phu.

Nàng nhìn đến phòng mình được nương cho người dọn dẹp sạch sẽ giống như nàng vẫn còn ở nhà, lòng dâng lên một cảm xúc nghẹn ngào.——Nàng tại đây nơi này lớn lên, rồi rời đi khi đến tuổi lập gia, rồi bởi vì bị trượng phu bỏ rơi, quay về vẫn ở căn phòng này thương tâm khóc, cuối cùng nàng lại gả một lần nữa, gả đến một nam nhân nàng hoàn toàn không thích, nhưng hiện tại nàng một chút tiếc nuối vẫn không có, ngược lại cảm thấy chính mình ngày càng cuộc sống đi qua thật tự do, thật thư thái.

Cuộc sống hiện tại, của nàng vui vẻ như thế không phải vì trượng phu của nàng là một hoàng tử, nàng có thể hưởng thụ phú quý mà là trượng phu luôn để cho nàng làm mọi việc tùy tâm, làm cho nàng không hối hận khi rời đi Lư gia, trượng phu cho nàng một hoàn cảnh sống càng ngày càng tiêu dao tự tại.

“Chúc mừng Đồng phu nhân, chúc mừng Vương phi.”

Đại phu sau khi kiểm tra, nói ra những lời ngoài dự đoán của mọi người:

“Vương phi đã có thai hai tháng.”

Nàng sửng sốt kinh ngạc, tính tình ngày, chẳng lẽ là thành thân sau vài ngày liền hoài thai .

Nương vui vẻ, xin đại phu kê vài phương thuốc dưỡng thai, để cho nàng mang về Vương phủ.

Nàng vuốt ve nhìn đến bụng mình lúc này vẫn chưa hiện ra lớn, các loại cảm giác ừ ừ kéo đến. Nàng thật vui sướng! Thật vui sướng!

Nàng bắt đầu đoán đến sắc mặt Úng Trị sau khi nghe đến tin tức, chắc sẽ rất cao hứng ?

Càng nghĩ nàng càng muốn nhìn thấy đến bộ dáng vui mừng của Úng Trị.....

Có chuyện gì người nàng nghĩ đến trước tiên đều là Úng Trị, cho dù Úng Trị có những lời nói, cử chỉ nàng không vừa lòng. Nàng phát hiện không biết từ khi nào nam nhân này đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng nàng.

Cuối cùng chuyển giao chính vụ qua nửa ngày đã xong, ta cảm thấy mệt mỏi, trở lại Vương phủ, gặp trong phủ có khách nhân, vội hỏi mới biết khách là người Đồng gia.

Hi Quý, thần bí hề hề hướng Úng Trị thông báo: “Vương gia... Vương gia có tin tức tốt, Ngài mau vào đại sảnh đi.”

“Chuyện gì cao hứng như vậy?”

“Vương phi không cho nói, muốn Ngài đi vào, Vương Phi muốn đích thân nói cho Ngài.”

“Chuyện gì cần bảo mật nghiêm như vậy? Tốt, ngươi đừng nói, Gia đi đại sảnh.” Ta tò mò hưng trí, bước nhanh đi vào đại sảnh.

Người Đồng gia thấy ta, mặt hiện ra rất vui vẻ.

Đây chính là chuyện lạ a ! Bình thường nhìn thấy ta đều nom nớp lo sợ, hôm nay cư nhiên cười đến như thế, ta thật kinh ngạc.

“Chuyện gì vui vẻ như vậy?”

“Ngài lại đây.” Nàng ngồi ở vị trí chủ vị hướng Úng Trị ngoắc ngoắc, ngay cả nói chuyện cũng không điệu cũng không tôn kính.

Người Đồng gia vừa thấy, kinh ngạc —— Tam gia trở về, nàng không hành lễ, còn ngồi vững đó, tay vẫy vẫy gọi Tam gia giống như gọi con chó nhỏ.

Tam gia thì ngoan ngoãn nghe lệnh chạy đến!

“Ngồi.” Nàng một tay giữ chặt xiêm y Úng Trị, một tay chỉ đến vị trí ngồi kế bên mình.

Đồng gia gặp Úng Trị ngoan ngoãn ngồi xuống, sắc mặt càng đại biến, xem ra thật đúng là giống ra lệnh cho chó con—— Lại đây, ngồi xuống, có nghe làm không? Kế tiếp có phải hay không vẫy vẫy cái đuôi vài cái?

“Đến tốt là có chuyện gì?” Ta kiên nhẫn nhìn thê tử, nàng thanh lệ trên mặt tỏa ra ôn nhu ý cười, kiều mỵ động lòng người, làm ta như tựa như đang uống rượu, phiêu phiêu say.

“Ngài sờ sờ xem.” Nàng kéo Úng Trị tay, đặt tại chính mình bụng.

“.....Tay sờ, tay sờ, còn chưa có vẩy cái đuôi.” Người Đồng gia thừa dịp phu thê bọn họ không chú ý, kề vào tai nhau nói nhỏ.

“Tam gia là người, không có cái đuôi a!”

Ta điều chỉnh trái tim, suy đi nghĩ lại ta thật hiểu không rõ à, trước mặt người ngoài tại sao nàng lại yêu cầu ta âu yếm nàng à?

Nhưng mà làm nam nhân của nàng, ta vẫn nên nể tình nàng lập tức sờ sờ bụng nàng.Cảm giác không sai, sờ nhiều vài cái.

“Người không có béo.” Một bên sờ một bên an ủi thê tử vậy.

“Ta có.” Nàng tức giận nói, nhìn vào ánh mắt Ứng Tri. “Hai tháng.”

“Sao?” Ta sừng sốt một chút, sau một lúc lâu mới hiểu được lý của thê tử, lại còn nói mò ám không chịu nói tí mĩ rõ, ta hai mắt sáng ngời, vội vàng việc việc hô:

“Kêu đại phu! Không, đi trong cung thỉnh ngự y!”

“Đừng đừng đừng, đã muốn xem qua.” Nàng vội chạy nhanh ngăn lại Ứng Tri.

“Người có thân thai, không thể chạy như vậy!”

“Người, đi trong cung truyền một tiếng, nói Gia không đi, phải đợi đứa nhỏ sinh ra!”

Nàng luống cuống tay chân ngăn cản. “Không cần phải vậy, không có sao, đại phu nói vận động thích hợp, không cần mệt nhọc là được, chúng ta có thể vừa đi vừa du ngoạn.”

“Thế cũng được, không cần đi gấp, chậm rãi chơi đùa cũng tốt.” Ta ngẫm lại cũng không phản đối, lại sinh ra chủ ý mới: “Chúng ta nên đặt tên cho đứa nhỏ là gì?”

“Đợi chút!” Nàng kéo Ứng Tri cánh tay rồi chỉ đến vị khách. “Đây là những đứa cháu nhà ta muốn bái phỏng Ngài.”

“Không rảnh chiêu đãi, lần sau lại đến.” Ta lập tức hạ lệnh đuổi khách.

“Không có lần sau!” Nàng không thể nhịn được nữa, ấn Ứng Tri ngồi xuống vị trí chủ vị, không tự giác chẳng lẽ lại muốn nàng nhéo lỗ tai.

“Ngồi xuống cho ta, đạo đãi khách còn muốn ta dạy cho Ngài?”

“Đãi cái gì khách? Bọn nhỏ, Gia cấp tiền tiêu vặt, các người chính mình trên đường trở về mua đồ vật ăn đi nha!”

“Ngài đừng náo loạn!”

“Nhẹ chút, nhẹ chút, đã nói với người biết bao nhiêu, như thế nào vẫn còn dă mạn như vậy?”

Đang ngồi người Đồng gia kinh ngạc im lặng không dám thở— Theo bọn họ biết Đồng Phi Hà là một người dịu dàng hiền lành, này trước mắt họ Đồng Phi Hà lại vừa nhéo lỗ tai trượng phu vừa lớn tiếng la trách, đây là ai Đồng Phi Hà này với Đồng Phi Hà bọn họ biết hoàn toàn đối lập như hai người khác nhau.

Phi hà của bọn họ như thế nào lại trở nên như vậy? Còn Ứng Tri, trong truyền thuyết “Tam gia” bị nhéo lỗ tai mặt mày còn hớn hờ, vui sướng, thật.. thật có phải là “Tam gia Ứng Tri” không?

Mọi người cảm thấy chính mình như đang trong mộng, nghĩ nghĩ cổ mờ to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: hoàn chính văn

Mấy ngày sau, dân chúng toàn Kinh Thành lại một lần nữa náo nhiệt chạy ra hai bên đường lớn xem Tam Vương gia mang theo đội ngũ nhân mã “Oanh oanh liệt liệt” rời đi.

Nàng ngồi trong xe ngựa, vén lên rèm cửa sổ nhìn cảnh sắc Kinh Thành đang từ từ lùi xa trong tầm mắt, lòng lưu luyến như cũng không bị thương.

Vừa rồi, nàng nhìn thấy thân ảnh Lưu Thuận Nghiêu chợt lóe qua trong đám người xem náo nhiệt, khoảng cách giữa nàng cùng Lưu Thuận Nghiêu quá xa nên nàng thấy không rõ thân sắc của hắn, tuy vừa rồi nhìn thấy qua hắn, như tâm nàng vẫn bình tĩnh không có dao động, nàng cười cười, thu hồi tầm mắt, xem như chưa hề phát hiện.

Nàng hiện tại đã có chính mình nhà, có hi vọng mới, có được sự ấm áp, nàng đã trải qua thống khổ bị thương giống như đó chính là một cuộc trải nghiệm giúp nàng trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn.

Những ngày tháng tốt đẹp khi nàng cùng Lưu Thuận Nghiêu đã trải qua vĩnh viễn sẽ lưu lại trong Kinh Thành, nàng sẽ không mang đi, đồng thời những việc không vui, những việc phức tạp nàng cũng sẽ xóa đi khỏi trí nhớ của mình.

Lòng nàng rất nhỏ hẹp, sớm đã không còn đủ chỗ cho Lưu Thuận Nghiêu cư ngụ.

“Gia giống như vừa nhìn thấy Lưu Thuận Nghiêu?” Ta nhìn bên ngoài xem mọi người náo nhiệt ra đường xem ta rồi đi Kinh thành đến đất phong vô tình ánh mắt nhìn thấy Lưu Thuận Nghiêu lòng cảm giác không thoải mái.

“Thiếp không phát hiện.” Nàng kéo xuống rèm cửa sổ, càng tầm mắt của Ứng Trị.

Ứng Trị trừng mắt nhìn nàng, nàng cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

“Ngài rất muốn nhìn thấy hắn sao? Hay là chúng ta đi Lưu gia một chuyến?”

Ta bị nàng hỏi, lập tức hỏi lại: “Ngươi muốn sao?”

Nàng tức giận liếc Ứng Trị.

Ta lập tức đề lại vai của nàng, yêu cầu “Gia so với hắn ai tuần tú mặt hơn? Muốn nhìn liền phải nhìn Gia!”

Nàng sừng sốt, theo dõi những biểu tình chân thật của Ứng Trị, không khỏi nở nụ cười, qua những phản ứng của Ứng Trị, nàng đã tìm được sung sướng, tuy rằng mỗi sung sướng đều mang theo bất đắc dĩ cùng ảo não, như trên đời mọi chuyện được thập toàn thập mỹ quá ít. Vô luận như thế nào là người hoàn mỹ, đều nhất định sẽ có chỗ thiếu hụt. Cho nên cần phải biết thỏa mãn chấp nhận.

Nàng cầm Ứng Trị tay, vuốt lên những đầu ngón tay, nội tâm nàng rung động, nàng cảm giác ánh mắt Ứng Trị dần dần trở nên nóng rực, nàng thẹn thùng, như nàng sẽ không buông ra tay Ứng Trị.

“Đừng vậy, Ngài so với hắn anh tuấn hơn.”

“Của ngươi ánh mắt hiện tại mới bình thường a!” Ta kéo nàng ôm vào trong lòng, hôn lên mi mắt nàng rồi hôn lên cánh môi nàng.

Mỗi một lần hai người thân thiết điều khiến cho hai trái tim càng gần sát.

“Tam gia.” Nàng say mê nỉ non.

“Uhm?”

“Đối với ta tốt một chút, dù chỉ một chút, như vậy. Ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý yêu Ngài.”

Nàng biết Ứng Trị là người không hoàn mỹ, như chỉ cần Ứng Trị thật lòng với nàng, nàng sẽ nguyện ý mạo hiểm không sợ bị thương, trân trọng yêu Ứng Trị.

Ta mỉm cười, không nói đến một câu, dùng lực ôm chặt lấy nàng, mạnh liệt hôn nàng.

Mùa hè đi qua, đội ngũ một đường du sơn ngoạn thủy, nên đến đất phong theo dự định trễ hơn một tháng.

Mà nàng lúc này bụng cũng bắt đầu lớn lên.

Nàng nôn nghén thật lợi hại, thân mình đau tựa như gặp cực hình thống khổ, mỗi ngày buổi tối đều cần người chiều cổ như ta không cho hạ nhân giúp đỡ nàng mà tự mình chiều cổ nàng.

Tuy rằng vất vả, ta lại làm không biết mệt, thấy nàng không thoải mái, ta cảm nhận như chính mình càng khó chịu.

Những ân cần của Ứng Trị nàng đều ghi tạc trong lòng, cho nên dù mang thai rất phiền chán cùng đau đớn như nàng cũng không thấy những phiền chán đau đớn đó là quan trọng.

Khi nàng cùng Ứng Trị đến trong Vương phủ mới, quan viên địa phương vì Ứng Trị chuẩn bị rất tốt mọi vật dụng cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày.

Ta cự tuyệt hết thảy các thiết yến chiêu đãi, để ở cạnh nàng chăm sóc nàng.

“Ngài không biết buồn sao? Cả ngày chỉ luôn ở cạnh bên Thiếp.”

Nàng lần này đến lần khác gặp Ứng Trị từ chối thiệp mời, Ứng Trị cho Hi Quý đi thông báo cự tuyệt tham dự yến hội, điều này làm nàng thật áy náy.

Ta hướng đi đến tủ sách, lấy bộ sách, khinh thường nói:

“Ra ngoài có gì vui? Nơi này so Kinh thành kém phần hoa, người cũng không đông như Kinh thành, Gia ở Kinh thành có cái gì mà không ngoạn qua, còn có trò giải trí hiếm lạ nào mà chưa thấy qua?”

“Những lời nói này, Ngài nói cũng Thiếp không quan hệ, đối với người ngoài Ngài không nên nói như vậy.”

“..... Gia trước cưới người, là vì muốn giáo huấn người, như thế nào, nay đều là người giảng đạo lý giáo huấn lại cho Gia.” Ta buông xuống sách, cảm thấy thật ảo não.

Nàng nở nụ cười nhìn Ứng Trị. “Thiếp vì tốt cho Ngài thôi!”

“Đừng nói nữa, lại đây, tiếp tục theo giúp ta vì đứa nhỏ chọn cái tên.”

“Ta là ‘Ứng’, tiếp theo đặt tên theo quy định tên từ mò đầu phải là ‘Hoàng’”.

“Hoàng Thượng đối con cháu về tên gọi yêu cầu có chút nghiêm khắc, còn muốn tự mình đặt tên cho đứa nhỏ này! Cần phải nhanh đặt một cái tên cho nó như đặt là gì?”

“Vậy thì thỉnh Hoàng Thượng đặt tên, Ngài cần gì phải tranh cùng Hoàng Thượng?” Nàng ngồi cạnh bên Ứng Trị.

Ta vỗ vỗ đùi, muốn nàng ngồi lên trên đùi.

“Đừng náo loạn, Thiếp mang thai, béo lên không ít.” Nàng cảm thấy ngượng ngùng.

“Người chỉ nặng có bao nhiêu, đối với Gia không thành vấn đề.”

Ta ôm thắt lưng nàng, nâng nàng lên đặt trên đùi để cho cả người nàng dựa sát vào trong lòng ta, ta thích cử chỉ thân mật như vậy: “Hài tử của Gia nhất định phải do Gia đặt tên, Hoàng Thượng còn nhiều con sinh cho Hoàng Thượng tôn từ.”

Nàng bắt đầu dĩ nở nụ cười, kề sát thân thể Ứng Trị, giống dựa vào những hạt cát mềm mại trên bờ biển, cực kì thoải mái.

“Hoàng Cảnh thế nào? Hay là Hoàng Dịch?”

“Đừng nghĩ nhầm tên con, vạn nhất sinh nữ thì làm sao bây giờ nha?” Nàng ngược lên nhìn ánh mắt Ứng Trị, ánh mắt ấy thật ấm áp.

“Vậy thì để đó lần sau dùng, phiền toái người phải sinh tiếp.....”

Nàng ai oán “Mang thai cũng thật vất vả.”

“Đúng vậy! Mấy ngày nay chiều cổ người, Gia thật mệt mỏi à, ngay cả ngủ cũng không ngủ được ngon.”

Sợ hãi ngủ cùng giường đến khi đi vào giấc ngủ vô ý đã thương nàng và hài tử, vì thế ta chỉ có thể số khổ ở trong phòng đặt thêm một cái giường, cùng nàng chung phòng như lại không thể ôm nàng cùng nhau ngủ, đối với ta thật là cực hình.

Nàng vừa tức giận, vừa buồn cười, ôn nhu nói: “An bài một nha hoàn theo giúp Thiếp là tốt rồi, Ngài chiếu cố Thiếp như trước là được rồi không nên làm cho Ngài mệt nhọc nữa, hay để Thiếp chuyển đến một gian phòng ngủ khác?”

“Nào có phu thê tách ra ngủ?” Ta hoàn toàn không đồng ý.

Đại phu nói nàng tình huống sức khỏe có điểm nghiêm trọng, cần phải cẩn thận chăm sóc, ta nghe đến càng lo lắng làm sao có thể đem chuyện quan trọng như thế chuyện giao cho người khác làm.

“Ngài sẽ không nghĩ tới, khi Thiếp đang trong thời điểm không thuận tiện hầu hạ Ngài, Ngài đi tìm nữ nhân khác sao?” Nàng chưa từng nghe nói qua có người nào nam nhân sẽ theo dõi thể tử của chính mình như vậy, Ứng Trị đối nàng như thế, nàng thật cao hứng.

Ứng Trị dù sao cũng là nam nhân, cho dù có thích nàng như cũng sẽ ở mức độ có giới hạn, rồi một thời gian sau đó cũng sẽ yêu thích người khác, nghĩ đến đây trong lòng ngực nàng co rút đau đớn, nàng hai mắt nhắm khế.

Như mà hiện tại nếu Ứng Trị cùng Lưu Thuận Nghiêu giống nhau, nàng cũng sẽ không lùi bước, nếu Ứng Trị là của nàng, nàng sẽ cố gắng tranh thủ giữ chặt Ứng Trị.

Nếu không phải của nàng, nàng cũng sẽ không oán hận, nàng sẽ cố gắng làm cho chính mình khoái hoạt.

“Ngươi..... Ý ngươi là muốn Gia đi tìm nữ nhân khác?”

Nàng cảm nhận được Ứng Trị ngữ điệu đột nhiên trở nên âm trầm.

Nàng ngẩn người, đột nhiên hoảng hốt đứng lên, không biết nên như thế nào trả lời? Nàng nên giải thích rõ ý của nàng, hay vẫn đáp ứng đề Ứng Trị đi tìm nữ nhân khác? Hay vẫn nghe theo nội tâm chính mình, yêu cầu Ứng Trị chỉ yêu một mình nàng?

Nàng bất lực .

Ta thực không vui, sắc mặt tối tăm đem nàng đang ôm ngồi trên đùi để xuống một bên.

“Nói đi nói lại, Ngươi vẫn là không coi trọng Gia! Lưu Thuận Nghiêu cưới thêm một tiểu thiếp, Ngươi liền khóc lóc kiên quyết rời đi, ngươi vì thế mà thương tâm khổ. Còn đối với Gia, Ngươi lại chủ động bảo Gia đi tìm nữ nhân khác.” Ta có cảm giác bị thương.

“Này.....” Nàng cứng họng, loại sự tình này cũng không phải nàng có thể quyết định, nếu nàng nói không cần, Ứng Trị sẽ nghe lời của nàng sao?

“Có phải ý Ngươi giống như Gia vừa nói?” Ta nổi giận dùng ngón tay hỏi.

“Thiếp không hề không coi trọng Ngài.” Nàng nóng vội, giữ chặt tay Ứng Trị.

“Thiếp chỉ là học qua lễ nghĩa làm thế tử người ta phải biết dễ dàng tha thứ, nam nhân đều có ba vợ bốn nàng hầu, Thiếp phải tập thành thói quen a!”

Nàng nói xong cảm thấy chính mình đều không có thói quen chấp nhận hoàn cảnh như trong lời nàng nói, lòng nàng không ngừng dâng lên đau đớn.

Nghe nàng nói Ta lửa giận không những không tắt mà lại càng thêm tràn đầy.

“Ngươi đối Lưu Thuận Nghiêu không thể tha thứ được, đối Gia có thể dễ dàng tha thứ?”

Đây là sự đả ngộ khác biệt sao? Trừ bỏ chứng minh nàng không đủ thương Ta, Ta tìm không thấy lý do giải thích nào khác, chẳng lẽ nàng có lòng dạ rộng lượng!

“Đừng luôn mang hấn ra so sánh với Ngài...”

“Đù! Gia không nghĩ lại nghe lời ngươi nói dối, cái gì không cần hấn, đã quên hấn, kỳ thật ngươi từ đầu tới cuối cũng chưa đem khai trừ khỏi tâm ngươi!” Ta lại bắt đầu nghĩ tới hận Lưu Thuận Nghiêu .

“Thiếp có!”

“Gia đối với ngươi tốt như vậy, ngươi đối Gia lại thủy chung không bằng đối hấn ngươi coi trọng hấn hơn Gia!”

Nàng bị Ứng Trị liên tiếp khẳng định oán giận đầu choáng váng, nhất thời đã không bắt kịp ý trong lời nói của Ứng Trị.

Ta bất mãn đến cực điểm, xoay người bước nhanh đi ra khỏi phòng.

Nàng kích động vô cùng, đứng dậy muốn đuổi theo Ứng Trị, vừa đứng lên sau lưng liền truyền đến cảm giác đau làm nàng không thoải mái, chỉ có thể khó chịu ngồi xổm xuống thân mình, hốc mắt không tự giác phồng lên, cảm thấy thật ủy khuất.

Nàng khuyên Ứng Trị tìm nữ nhân khác là nàng sai sao?

Cho tới nay, nàng chỉ có hường thụ sự dung túng của Ứng Trị đối với nàng, Ứng Trị đối với nàng tốt, nàng chưa vì Ứng Trị trả giá cái gì.

Một giọt nước mắt theo mắt nàng chảy xuống, nàng tự trách mình tại sao lại nói ra những lời không nên nói, làm cho Ứng Trị thất vọng, nếu nàng tích cực một chút, quan tâm Ứng Trị nhiều hơn, Ứng Trị sẽ không đem Lưu Thuận Nghiêu ra so sánh.

Nàng dùng sức khởi động thân, nặng nề từng bước một đi ra phòng, nàng phải làm cho Ứng Trị hiểu được Ứng Trị đối nàng có bao nhiêu quan trọng.

Ứng Trị làm cho nàng có năng lực mở lòng làm cho nàng có đủ dũng cảm một lần nữa tìm đến tình yêu, làm cho nàng buông ra chính mình, không hề áp lực, cho dù bị thương cũng không tuyệt vọng.

Ứng Trị luôn che chở nàng, hiện tại Ứng Trị có bao nhiêu khuyết điểm nàng cũng vui vẻ chấp nhận.

Nàng sớm nên cho Ứng Trị biết, nếu không có Ứng Trị cuộc sống của nàng nhất định sẽ rất bi thảm.

Giờ khắc này, rõ ràng nàng đang rơi lệ như nàng không thương tâm, nàng nhận ra trong những giọt lệ ấy mang theo hương vị chua có ngọt thấm sâu vào tâm nàng, quan trọng là những hương vị này đều do Ứng Trị mang đến cho nàng, là độc nhất vô nhị..... Nàng sẽ không lại yên lặng, sẽ không lại che giấu!

Ta tức giận đi ra đi ra phòng, cố ý thả chậm cước bộ chờ đợi nàng đuổi theo nhận lỗi, đợi trong chốc lát vẫn không thấy được nàng làm ta càng giận sôi lên.

Vừa định phản quay xem nàng đang làm cái gì, phía sau có tiếng bước chân truyền đến, ta nhìn thấy Hi Quý đang ôm khay nước trà, ta lập tức tiến lên che miệng Hi Quý, đem hắn kéo ra xa mới buông ra.

“Người xem gặp cái gì?”

“Nô tài..... Nô tài cái gì cũng không thấy!”

“Không coi ai ra gì! Gia cũng chưa nhìn thấy sao?”

“Vương gia thiên tuế.....” Ô, muốn hắn như thế nào trả lời, Gia mới vừa lòng a?

“Vương phi nếu nhìn thấy người, hỏi Gia ở nơi nào, người nói như thế nào?”

Hi Quý choáng váng, hỏi vấn đề này có ý gì à?

“Nô tài ngu dốt, thỉnh Vương gia chỉ dạy.”

“Người nói thấy Gia nổi giận đùng đùng, không mà nói là âm thầm đi..... Đi nơi nào tốt?”

Ta không biết được đối Vương phủ mới này nơi nào thích hợp để ta đến ngồi đợi nàng.

“Hậu viện bên giếng cổ?”

Hi Quý linh hoạt cung cấp địa nơi.

“Uhm, cứ như vậy đi! Người hiện tại nên biết phải làm gì để cho Vương phi tìm được Gia, hiểu chưa?”

Hi Quý khóc không ra nước mắt “..... Nếu Vương phi không tìm nô tài?”

“Nghĩ biện pháp cho Vương Phi đi tìm!”

Ta không kiên nhẫn đem Hi Quý đẩy ra, ngay sau đó lại kéo lại Hi Quý, đem nước trà một ngụm uống hết rồi rời đi.

Vương phủ mới nàng là khi nhận được thánh chỉ ta lập tức phái người đến mua, trải qua sửa chữa lại cảnh vật càng thêm xinh đẹp, tao nhã quý phái.

Ta đi đến hậu viện sự tức giận cũng đã hơi chút bình ổn.

Tịch dương chiếu vào mạng thân ảnh của ta kéo thật dài, nhìn bầu trời đầy ánh nắng rắng màu, ta nhìn không được thờ dài, ta cũng không muốn lấy Lưu Thuận Nghiêu ra so sánh, như nghe đến nàng đối với ta “Khoan dung” Thật sự làm cho ta tức giận.

Ta không phải giống như mọi nam nhân đều thích có được rất nhiều thê thiếp, hưởng chi người độc đáo như ta, làm sao có thể cùng những nam nhân bình thường giống nhau, nàng lại đối xử bình đẳng xem ta như những nam nhân đó còn chưa tính, còn lại muốn ta đi tìm nữ nhân khác.

Này chi có thể nói, trong lòng nàng ta chưa chiếm được vị trí cao nhất!

Ta thật thương tâm —— Đồng Phi Hà đối ta đều không phải là vô tình, phu thê ở chung lâu như vậy, tình cảm đối phương làm sao có thể không nhận ra, lúc ban đầu nàng quả thật bài xích ta, nhưng hiện tại, nàng hoàn toàn đã tiếp nhận ta.

Nhưng đối với ta bao nhiêu đây không đủ.

Ta cũng không thỏa mãn như thế, ta muốn càng nhiều, càng nhiều!

Ta muốn mọi hành động của nàng, mọi biến hóa tâm tình của nàng chỉ giành riêng cho ta, của nàng vui, của nàng cười, của nàng nước mắt, của nàng ngượng ngùng..... Toàn bộ chỉ cho phép nàng đối với ta.

Vì sao nàng làm không được?

Ta nhủ mảy, xung quanh quá nhiều muỗi, thật hối hận khi tuyển địa điểm, nếu đổi vị trí thì sợ rằng nàng tìm đến sẽ không thấy.

Khô!...

Ta thật vất vả đợi một lâu sau, mới nghe được tiếng bước chân của nàng, ta liền đứng lên quay lưng về hướng nàng đang tiến tới, tạo ra bộ dáng cả người tràn ngập nghiêm nghị.

“Gia.....”

“Tôi làm cái gì? Không muốn gặp người!” Ta cũng không quay đầu lại.

Nàng cắn cắn môi, đi lên kéo kéo tay áo Ứng Trị, ôn tồn nói:

“Đừng nóng giận, là của Thiếp sai, không nên kêu Ngài đi tìm người khác, Thiếp về sau cũng không nói ra, tha thứ Thiếp lần này được không?”

“Gia không hề tin tưởng người!”

Ta lại nhắc tới người đáng ghét trong lòng ta:

“Đi tìm Lưu Thuận Nghiêu đi!” Nói xong ta lại có chút hối hận.

Nàng lắc đầu cười khổ, đi đến trước người Ứng Trị, nhìn lên khuôn mặt cứng lạnh của Ứng Trị, ôn nhu nói: “Thiếp không cần hân, Thiếp chỉ cần Gia, có thể được chứ?”

Ta trong nháy mắt không khống chế được nhịp đập của tim mình, cảm giác cánh tay mềm mại của nàng đang ôm lấy thắt lưng của ta thì mọi tức giận bỗng nhiên không cánh mà bay.

“Thiếp xin Gia hãy chỉ yêu một mình Thiếp, đừng yêu thích thêm một người nào khác nữa có thể chứ?” Nàng cố gắng ôm Ứng Trị, như bắt đắc dĩ bụng quá lớn, không thể kề sát thân thể vào Ứng Trị.

“Hừ!” Ta nhìn bầu trời, không xem nàng.

Nàng cúi đầu, phát hiện hai người thân ảnh dưới ánh tịch dương chiếu hình thành một bức tranh buồn cười, nàng đưa một tay vuốt ve trên bụng đó cũng là sự trở ngại khoảng cách nàng giữa và Ứng Trị, ở trong lòng vùng trộm đối với đứa nhỏ nói — Nhìn xem phụ thân người hiện tại bộ đáng thật không đáng yêu, phải nhớ kỹ, về sau trăm ngàn đừng học phụ thân!

“Gia, Thiếp cũng sẽ chỉ yêu một mình Ngài.” Nàng ngẩng đầu.

Nàng tiếp tục cười nói: “Cho dù có một ngày, Ngài đem tâm giao cho người khác, Thiếp cũng sẽ không oán hận, sẽ không rời đi Ngài, không phải Ngài không bằng Lưu Thuận Nghiêu, mà là Thiếp..... Thiếp rất thích cùng Ngài ở cùng một chỗ.”

Ta nghe xong lòng chấn động. Muốn cùng nàng nói vài câu như chỉ có thể nói...

“Người thực phiền, nhân phẩm phá hư Gia, lại yêu thích nghĩ xằng bậy.”

“Ngài nói cái gì —”

“Đừng lo!”

Nàng kiễng mũi chân, hôn nhẹ lên môi Ứng Trị, dùng phương pháp thân thiết chân thành thổ lộ đánh gãy sự phiền toái của Ứng Trị.

“Nếu Ngài như vậy, Thiếp cũng sẽ thích Ngài, Ngài biết vì sao không?”

Ta nhất thời im lặng không nói nên lời.

“Ngài làm cho Thiếp có thể đem tất cả những ý nghĩ trong lòng nói ra, không sợ hãi, không áp lực, chỉ có đối với Ngài, Thiếp mới có thể có được cảm giác tự tại như vậy.” Ánh mắt Nàng sáng ngời.

Ta say mê nhìn vào đôi mắt trong sáng thuần khiết của nàng.

“Ngài nói xem. Tại sao Thiếp có thể không thích Ngài?” Nàng cười kiêu mị.

“Đương nhiên không được!” Ta còn muốn nghe nàng nói càng nhiều câu lấy lòng ta, nhưng dục vọng của Ta không cho phép.

Ta xúc động ôm lấy nàng, tiếp tục hành động nàng vừa rồi khiêu khích, ta càng sâu sắc kịch liệt triển miên, ấm áp hơi thở vây quanh trụ lẫn nhau thân thể trở nên nóng bỏng, mãnh liệt thiêu đốt dục vọng làm cho hai người đều mất đi bình tĩnh.

“Gia..... Thiếp..... Chịu không nổi..”

Nàng giống như người bị ngập nước, khó khăn thở dốc, nhìn xem quanh hậu viện, tuy rằng hậu viện thường ngày ít người lui tới như địa phương này cũng không phải là nơi thích hợp cho phu thê họ ân ái.

Nàng then thùng nhìn Ứng Trị, khẩn cầu Ứng Trị kiểm lại được xúc động.

Ta không nói gì, cúi đầu để sát vào trên bụng nàng, cảm thấy buồn bực, cho dù trở lại trong phòng, Ta nghĩ muốn thân thiết cũng không thích hợp, Ta đã muốn nhiều ngày như không thể đối nàng muốn làm gì thì làm.

Nàng nhìn đến thần sắc sầu não của Ứng Trị, đề nghị nói:

“Hay là đến hỏi đại phu, xem chúng ta có thể thân thiết được không? Thiếp nghĩ đại phu sẽ có biện pháp?”

“Đúng rồi, chúng ta đi thôi!”

“Ngài đi là tốt rồi, Thiếp không cần.....” Chuyện mất mặt như vậy, đừng kêu nàng đi à!

“Ngươi thực phiền toái.”

Nàng vốn định phản bác lại như nhìn thấy Ứng Trị khỏe miệng tươi cười, nhất thời nàng cũng cười, nói lảng: “Ngài mới là người làm cho Thiếp phiền toái cả đời nha!”

“Vô nghĩa, bằng không cưới ngươi làm cái gì?” Nói ra lời này Ta liền hoàn toàn quên mục đích trước kia Ta cười nàng, mà Ta cười nàng vì muốn lập kế hoạch gieo hạt cho chính mình.

Mùa thu đi qua, mùa đông lạnh lẽo đến.

Vương phủ người thừa kế, ở một ngày cuối mùa thu đã ra đời, như Ứng Trị mong muốn, là một nan hài tử sáng láng đáng yêu.

Ứng Trị cao hứng nếu không có việc gì quan trọng thì cả ngày treu đùa tiểu hài tử đến không biết mệt, còn luôn chọc nàng phải ra tay ngăn không cho chọc phá hài tử.

Đứa nhỏ gọi là Hoảng Cảnh, sau khi tin tức nàng hạ sinh hài tử được báo đến Kinh Thành, Đồng gia và các trưởng bối trong cung liên tiếp gọi đến quà tặng.

Phương nam, khí hậu ẩm áp chưa bao giờ từng hạ tuyết, cho dù ở buổi tối rất lạnh, cũng sẽ không bằng cái lạnh đóng băng ở phương bắc.

Phu thê cùng nhau chăm sóc đứa nhỏ, cuộc sống chậm rãi đi qua đối với khí hậu thích cũng từ từ thích ứng.

Ứng Trị một bên quản lý đất phong, một bên cùng nàng và hài tử cùng nhau trải qua cuộc sống lạc thú, cả ngày phu thê, hài tử quấn lấy nhau cho nên Ứng Trị cũng không có thời gian rảnh đi gây chuyện thị phi.

Đông đi xuân đến, dưới sự chi vi của Ứng Trị, lãnh thổ càng phồn vinh.

Vì thế dân chúng sinh sống trong lãnh thổ cai trị của Ứng Trị người người đều cho rằng, Vương gia quả thật không đáng sợ như trong truyền thuyết, xem ra truyền thuyết và lời đồn giống nhau, không thể tin.

Trong nháy mắt, Hoảng Cảnh đã đứng một tuổi, Ứng Trị vì Hoảng Cảnh tổ chức tiệc làm nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai.——à giống thời nói của VN mình quá.

Nàng cùng Ứng Trị vì Hoảng Cảnh mang một ít đồ tiểu tử kia thích đặt trên bàn chờ, tiểu Hoảng Cảnh đến chọn.

“Ngươi mang cảm lớn như vậy làm sao tiểu tử kia cảm được?” Ta bất mãn nhìn đến nàng mang đến đồ vật đặt trên bàn.

“Ngài cũng không phải cũng mang đến nhiều đồ vật lớn sao?”

Nàng kiểm tra Ứng Trị vật phẩm, kết quả xem không vừa lòng tức giận nổi trận lôi đình. Chỉ đến quyển sách: “Như thế nào lại có quyển sách kia?”

“Cái gì sách?” Ta neho lại tầm mắt nhìn thấy là tác phẩm “Xuân đêm người trong mộng”.

“AAA.....! Ta lấy sai lầm sách, Hoảng Cảnh, Hoảng Cảnh không nên cử động a!”

Ta vừa định lấy lại như đã bị Hoảng Cảnh cầm lấy trên tay, tiểu tử kia hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui mừng tươi cười, nước miếng từng giọt từng giọt rơi xuống ở trên bìa sách.

“Ta hôn mê!” Nàng âm thầm đau đầu, thật không có thiên lý.

Ta ôm lấy Hoảng Cảnh, thật tâm khuyên bảo:

“Nghe lời, đến nhặt vật khác giao cái này cho phụ thân nha!”

Nàng thấy Hoảng Cảnh đem sách ôm thật chặt, miệng phun ra nước miếng tươi cười nhìn Ứng Trị.

Ta từ xấu hổ chuyển thành giận dữ:

“Gọi ngươi giao sách cho ta như thế nào không nghe lời, không cần phải học như nương của ngươi!”

“Hả?” Nàng tức giận trừng mắt nhìn vào Ứng Trị.

“Oa a — ô ô ô!”

Hoàng Cảnh bị Ứng Trị cướp sách miệng mở to, gào khóc.

“Ngài cùng đứa nhỏ so đo cái gì a!”

Nàng tiến lên hung hăng nhéo lỗ tai Ứng Trị, đem sách cướp lại cầm trên tay, nhét vào trong lòng Hoàng Cảnh rồi nói:

“Đừng khóc, đừng khóc, cầm lau nước mắt, bằng không xé rách cũng được, dù sao cũng không phải cái thứ tốt gì.”

“Không được! Đó sách đó không còn xuất bản nữa rất trân quý!”

Ta gào thét, đáng tiếc đánh không lại mẩu từ bọn họ liên thủ, mắt thấy tác phẩm trân quý rơi vào tay của hài tử mình còn đang chịu khổ chà đạp, lòng ta đau như cắt nhưng không có cách nào cứu.

“Hừm. Cái loại sách này về sau không được xem!”

“Ngươi nói cái gì?”

Ta quan sát tiếp phản ứng của nàng : “Chẳng phải mỗi lần cho ngươi xem, ngươi cũng có xem qua sao?”

Nàng ôm đi đứa nhỏ, quay đầu đi không nhìn Ứng Trị.

“Ngươi thật vẫn chưa có nhìn đến sách kia sao?”

Ta bước đi theo sát nàng nói thêm: “Chẳng phải đã một mình vụng trộm xem qua sao? Cảm thấy thế nào? Ta cho rằng trong sách miêu tả có một ít động tác đáng giá như chúng ta chưa nếm thử hay là chúng ta hãy về phòng tiếp tục nghiên cứu nghiên cứu?”

“Câm miệng!” Nàng mặt đỏ bừng, vừa vặn phát giác Hoàng Cảnh đang ở trong lòng vụng vẹo, lập tức đem con trả lại Ứng Trị.

“Ôm hân!”

Ta nghe theo, đang cùng nàng dây dưa ân ái, cho nên không thấy nàng lộ tia cười ra xấu xa, ta sùng sốt một chút, bỗng nhiên cảm giác thân mình nóng lên, cúi đầu.....

Chỉ thấy Hoàng Cảnh một bên ôm sách trân quý, một bên khanh khách cười, một bên ở ta trên người, đi tiểu!

Ta lập tức sắc mặt tái đen, mà nàng lại còn cười cười.

“Ngươi là có ý Người tới cho Gia!” Ta đem Hoàng Cảnh giao cho nô tỳ xử trí, sau đó xiêm y cũng không vội đổi, hùng hổ trì hướng nàng tới gần.

Nàng thấy tình thế nguy hiểm, vội cước bộ chạy nhanh đi. Mà hiện giờ Ứng Trị đuổi theo nàng, giống như đi săn mãnh thú.

Hai người trong Vương phủ chạy đuổi nhau, hấp dẫn đến sự chú ý của bọn hạ nhân tuổi còn nhỏ thiếu niên cùng các thiếu nữ, bọn họ nhìn thấy Vương gia cùng Vương phi lòng tràn ngập hâm mộ.

“Vương gia cùng Vương phi thật sự là ân ái nha!”

“Có đôi khi cũng khác khẩu ! Bất quá càng âm ỹ, Vương gia cùng Vương phi tình cảm càng tốt, thật là kỳ quái!”

“Làm việc đi, làm việc đi, cái gì kỳ quái!”

Hi Quý hiện làm tổng quản trong Vương phủ, nhìn thấy mọi người không làm việc đứng bàn tán nên quát bọn họ vài câu, đến khi mọi người bị đuổi đi làm việc, chính hắn lại nhìn về phía trước xem xét bộ dáng liếc mắt đưa tình của chủ tử, lòng dâng lên mùi vị ngọt ngào.

Ta bắt được nàng, đem thê tử đang giãy dụa ôm thật chặt, không để ý đến có bao nhiêu người nhìn thấy.

“Gia, đừng để Thiếp đi, xiêm y của Ngài không sạch sẽ!” Nàng một bên kháng cự, một bên yêu cầu Ứng Trị trở về phòng rồi hãy tiếp tục.

Ta ôm lấy nàng, bước chậm đi hướng phòng ngủ, công khai lên án:

“Không phải ngươi làm hại Gia sao? Biết Hoàng Cảnh muốn đi tiểu cũng không nói một tiếng, cố ý bảo Gia ôm.....”

Vào phòng ngủ sau, đem nàng thả đến trên giường, không nói hai lời ta liền áp đảo, đem một thân đồng tử nước tiểu tất cả đều lấy qua kẻ đầu sỏ gây nên.

“Đề Thiếp tắm cho Ngài, có thể chứ?” Nàng vẻ mặt thuần khiết hỏi.

Ta không thể thuần theo. “Nếu ô uest, liền cho bản một ít cũng không sao!”

Ta nhanh nhẹn cởi bỏ xiêm y của mình.

Nàng nhìn lên da thịt của Ứng Trị, ánh mắt dần dần mê loạn, nàng chăm chú nhìn Ứng Trị đem tất cả biểu tình của Ứng Trị cất chứa vào trong óc vào sâu trong lòng.

Thành thân hai năm, cảm tình giữ phu thê bọn họ ngày càng làm sâu sắc, ngay cả chính bọn họ cũng không có thể lý giải vì sao lại trầm mê đối phương như thế ?

Nàng nhận được thư của mẫu thân trong thư có nhắc đến Lưu Thuận Nghiêu lại nạp thiếp, hẳn cùng Mông Cổ công chúa khắc khẩu, sự tình huyền toàn Kinh Thành đều biết.

Mà nàng cùng Ứng Trị cho dù mỗi ngày khắc khẩu, hai trái tim cũng chặt chẽ gắn bó bên nhau.

Ứng Trị từng nói với nàng, không nghĩ tới muốn thay đổi Vương phủ lại càng không muốn tăng thêm nữ chủ nhân cho Vương phủ, mà nàng cũng sẽ hết sức cố gắng chăm sóc thật tốt Ứng Trị.

“Ngươi cười cái gì? Vui về vậy sao?” Ta nhẹ vỗ lên da thịt ron bóng của nàng, ánh mắt dời đến hai lúm đồng tiền mê người của nàng.

Trước kia Ta luôn ngại tướng mạo không đủ khuynh quốc khuynh thành của nàng, nay lại cảm thấy nàng càng ngày càng nhiều nhiều hấp dẫn .

“Có đôi khi nhìn đến Ngài, Thiếp liền cảm thấy thực vui về.” Nàng nâng lên tay ôm lấy cổ Ứng Trị.

“Đó là do Gia có sức quyến rũ rất lớn.” Ta cũng cười .

Hai người dùng lời lẽ vô cùng ôn nhu thân thiết quán quanh nhau, nàng phấn nộn da thịt dần diễm đỏ ửng.

Ta phát ra âm thanh thỏa mãn thờ dài, cả người khí lực tạo lên kịch liệt tình triều, dưới thân thiên hạ cùng ta đắm chìm ở bể tình, lúc chìm lúc nổi.

Kích tình qua đi, nàng cùng Ứng Trị cùng nhau tắm, trước nàng không đồng ý vẹo vắn thân mình như rồi từ từ nàng nhắm lại hai mắt hưởng thụ, mọi động tác tắm đều là do Ứng Trị làm.

Nha hoàn vì bọn họ sửa sang lại giường, tiếp theo đem Hoàng Cảnh khóc không nít bế tiến vào.

“Giao cho bà vú chăm sóc là được, ôm tới làm cái gì?” Tắm rửa xong, Ta thấy Hoàng Cảnh đang nằm trên giường quay cuồng, không lên tiếng thật không được.

Tuy rằng yêu thương con, nhưng ban đêm là giờ phút riêng tư thân mật của phu thê, có con ở, vương chân vương tay không tiện. Ta vì hắn đã nhịn vài tháng, thật vất vả đợi cho hắn đi ra khỏi bụng nàng, vậy mà giờ còn nằm đó gây trở ngại cho ta.

Ta mặc dù bỏ tất xấu chiếm lấy giường, đá người xuống giường, nhưng Hoàng Cảnh là một đứa nhỏ ta không dám phiêu lưu mạo hiểm để hắn ngủ cùng.

“Tiểu Vương gia khóc muốn Vương phi.” Nha hoàn bắt đắcdĩ bẩm báo, đều không phải là nàng tự chủ trương, thật sự là không đỡ được tiểu Hoàng Cảnh.

Tiểu Hoàng Cảnh đang quay cuồng tự nhiên dừng lại bất động, mở lớn ánh mắt nhìn về phía bọn họ, miệng run lên, phát ra âm thanh “Nương. Nương.”

“Ngài có nghe không? Tiểu Hoàng Cảnh vừa mới nói chuyện !” Nàng mừng rỡ chạy trên giường ôm lấy con lại hôn lên trán Hoàng Cảnh:

“Hoàng Cảnh ngoan, nhiều kêu vài tiếng cho Nương nghe.”

Ta cũng không chịu thua đi qua :“ Hoàng Cảnh ngoan, kêu kêu Phụ thân.”

Nàng nhìn thấy Hoàng Cảnh liếc nhìn Ứng Trị một cái, rồi lập tức lại nhìn nàng như không cho Ứng Trị mặt mũi, cười hi hi chỉ kêu: “Nương. Nương.”

Ứng Trị bị đả kích .

Nàng đồng tình đối với Ứng Trị nói: “Gọi hai âm khả năng có điểm khó.”

“Vậy gọi phụ, phụ thôi cũng tốt!” Ta khôi phục tinh thần, ôm lấy Hoàng Cảnh gây bức bách.

Hoàng Cảnh không kiên nhẫn giường nanh múa vuốt, dùng chân công kích đập lên người Ứng Trị.

Nàng ở một bên lẳng lặng nhìn cảnh phụ tử người, không tự giác lộ ra tươi cười ngọt, trên đời này đối với nàng có cái gì trân quý hạnh phúc hơn bước tranh gia trước mắt.

Lúc ban đầu, nghĩ đến gã cho Ứng Trị chính là một chuyện bất hạnh, nhưng mà Ứng Trị lại tạo cho nàng một cuộc sống gia đình ấm áp không có gì có thể sánh kịp.

Nàng say mê nhắm mắt lại, cùng đứa nhỏ, trượng phu ở cùng một giường, nàng cảm thụ trong lòng tràn đầy vui thích, nàng tự đáy lòng cảm kích Ứng Trị.

Kia một ngày, Ứng Trị giúp nàng rời đi Lưu gia, một nơi mà đối với nàng giống như lao tù trần ngập bị thương. Sau đó một ngày, Ứng Trị cưới nàng, kể từ đó về sau nàng cũng Ứng Trị cùng nhau đi qua những đoạn đường khổ cực, cùng nhau vui cười, cùng nhau làm bằng hữu, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau hưởng thụ cuộc sống một bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.